Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Yolunda

Haftalık Siyasi Gazete

Gerçek

SAYI 152
31 ARALIK 1979
PAZARTESİ
10 LİRA

Faşist MHP Demirel'in himayesinde

- MHP Aksaray binasında bulunan ölüm listesi açıklandı.
- Faşist terörün kaynağı hakkında suç kanıtları biriktikçe Demirel sıkışıyor.

MHP binasında ele geçen son «tiyatro aksesuvarlarından» birkaçı!..

Faşist terörün siyasal mihrakının MHP olduğu istisnasız herkes tarafından biliniyor. Sömürü ve baskının sürmesinden yana olanlar herkesten daha iyi biliyorlar bunu. Ama bu cinayet şebekesinin, halk düşmanları örgütünün bu niteliğinin sağlam kanıtlarıyla gözler önüne serilmesi bu çevrelerin işine gelmiyor. Onlar faşist terörün sürmesini istiyorlar, bunun içinde faşist çetenin adli merciler önüne çıkmasını engellemekten yanalar. Ama ne yapsalar çıkmazdan kurtulamıyorlar. Çünkü MHP aleyhindeki suç kanıtları dağlar gibi yığılıyor. MHP'yi koruyucu kanatları altına alan burjuvazi ve onun başlıca siyasal kadrolarını

Devamı s. 7. sütun 1'de

Gelecek Bizimdir

GERÇEK Gazetesi, gericiliğin ve faşist terörün iyice azdığı, hergün bir yurtseverin, devrimcinin katledildiği 1979 yılı kapanırken demokrasinin en kararlı savunucusu işçi sınıfımıza, onun etrafında saf tutacak emekçi halkımıza ve tüm demokrasi güçlerine duyduğu sonsuz güvenle aydınlık günlerin mutlaka geleceğine olan inancını belirtir, BAĞIMSIZLIK-DEMOKRASİ-SOSYALİZM mücadelesinin zaferine uzanan yolda 1980'in yeni kazanımlar getirmesi dileğiyle tüm okurlarının yeni yılını kutlar.

Gerçek Durum

1980

Bugün 1979'un son günü. Ve gene bugün toplumsal gelişmenin değerlendirilmesinde bir tarih kesitinin ölçeği olarak kullanılan on yıl'ın kapandığı, 1990'a kadar uzanan bir başka on yıl'ın başladığı gün.

İnsanlığın gelişim süreci ise milyonlarca yılla ölçülüyor. Sürekli karanlıktan aydınlığa gelişen bir süreç. Öyle bir süreç ki köleci düzeni binlerce yılla aşmış, feodalite binbeşyüz yıl sürmüş kapitalizmin, sosyalizmle aşılması ise sadece dört yüzyıl tutmuş. Tarihin en modern ve örgütlü iki sınıfı, proletarya ve burjuvazinin karşı karşıya gelişi insanlığın gelişme sürecini olağanüstü hızlandırmış.

Şüphesiz böylesine uzun bir süreçte on yılların pek bir önemi olmayabilir. Ama Ekim devrimiyle temeli atılan ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında oluşan Dünya Sosyalist Sistemi ile emperyalist sistemin karşı karşıya gelişi insanlığın gelişiminde zaman ölçüsünü çok daha elle tutulur bir ölçü haline getirmiş. Büyük Ekim Devrimini bilinçli bir yaşın algılamasıyla görebilenler, sosyalizmin bir dünya sistemi haline geldiğini de gördüler, gelişmiş sosyalist toplum aşamasını da.

Şu son on yıla bakarak bile insanlığın bir bütün olarak nasıl büyük adımlar attığını görebilmek mümkündür. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık savaşı veren Asya-Afrika ve Latin Amerika halklarının kazanımları, hele de Kahraman Vietnam halkının eşsiz zaferi bu on yılın içine sığmıştır. Emperyalizm büyük ölçüde tecrit edilmiştir. Ulusal kurtuluşlarını kazanan bazı halklar sosyalizm yolunda kararlı bir şekilde ilerlemektedirler. Angola, Mozambik, Etiyopya halkları bunun en güzel örneklerini vermişlerdir. Kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketi sürekli gelişmektedir. Ülkelerinin özgül koşullarını dikkate alan ama evrensel öğretiden milim şaşmayan işçi sınıfı hareketleri emin adımlarla, sömürücü iktidarların egemenliğini tehdit eden gelişmelerini sürdürüyorlar. Dünyanın barış güçleri tüm insanlığı tehdit eden savaş tehdidine karşı daha geniş saflarla mücadele ediyorlar. Avrupa kıt'asında son faşist iktidarlar tarihin karanlığına gömüldüler. Sosyalizm, her geçen gün kitleleri sarıyor, hayata geçtiği ülkelerde üretici güçleri ve insanı geliştirerek nihai aşamasına doğru evriliyor.

Ama son on yılı oluşturan tek tek yıllarda, şu veya bu ülkede veya dünyanın belli bir bölgesinde

Devamı s. 7. sütun 7'de

TÖB-DER'i kapatmak demokrasiye sığmaz

- TSİP Genel Başkanı TÖB-DER'in kapatılmasını protesto etti.
- «Kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkacağını ve faşist zorbalığa karşı sonuna kadar direneceğini gören burjuvazi demokrasi mücadelesinin başını çeken örgütleri kapatmaya çalışıyor.»

İkiyüzbin eğitim emekçisinin mesleki demokratik örgütü TÖB-DER organları tarafından karar altına alınmamış bir boykot eylemini fırsat bilen burjuvazi demokrasi mücadelesinde önemli bir yeri olan bu büyük öğretmen örgütünü kapatmış bulunuyor. TÖB-DER içindeki bazı gurupların ve bazı öğrenci akımların dersleri boykot etmeleri sonucunda demokrasi düşmanları mal bulmuş mağribi gibi sevinçle demokrasi mevzilerinden birine bir darbe indirdiler.

İkiyüz bin üyesinden ancak dokuz bininin boykot eylemine katılması bile bu eylemin kitle desteğini kazanacak haklılığı ve zamanlamayı sağlamamış olduğunu göstermektedir. Sürekli olarak demokratik örgütleri ve özellikle TÖB-DER'i kapatma sevdasında olduğunu sözleriyle ve icraatıyla defalarca gösteren burjuvazi şimdi kesin bir kapatma için her türlü şartın biraraya geldiği düşüncesinde. Ama ikiyüzbin eğitim emekçisini ve onların dayandığı geniş emekçi

Devamı s. 7. sütun 5'de

Gazioğlu'nun yeni yıl mesajı

- Gazioğlu, yeni yıl mesajında faşist saldırılara, yoğun ekonomik ve siyasi baskılara karşı mücadelede kararlı olduklarını vurguladı.

Yazısı 7. sayfada

TRT'de 12 Mart sansürü

- Yeni MC ortaklığı sıkıyönetimden de alabildiğine yararlanarak TRT'yi tam bir gericilik ve halk düşmanlığı borazanı yapmak istiyor.

Yeni MC ortaklığının TRT üzerindeki hesapları hararetleniyor. Muhalefetteyken iktidara geldiklerinde TRT'yi iyice benzeteceklerini açık açık söyleyen MC'ciler, bu kez kolları sıvamakta zaman yitirmiyorlar. Haberlerin niteliği değişir, yayınlar programdan kaldırılırken, son olarak koyu bir sansür uygulamasına başlandı.

TRT'ye atanan yeni Genel Müdür Kasaroğlu, Sıkıyönetim Komutanlığı'nın kendilerine bir genelge gönderdiğini ve bundan sonra haberlerin Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından incelendikten sonra yayınlanacağını açık-

Devamı s. 7. sütun 3'de

IMF dayattı, hükümet peki dedi

Şeker, kağıt, demir, gübre pahalanacak

- Hayat pahalılığının nedeni, işçi, memur ücretlerinin artması ya da işçi-memur değildir. Tam tersine, enflasyonun bahası onların sırtından çıkartılmaktadır.

Azınlık AP hükümeti asgari ücretleri çok gecikmiş olarak vergi dışı tutmaya hazırlanırken, işçi ve memurlara bir eliyle verdiğinin daha da fazlasını öbür eliyle geri almanın hazırlıkları içinde. Gıda maddelerinin fiyatları hızla artmaya devam ederken devletin ürettiği şekere de zam geleceği bildiriliyor. Ayrıca Kamu İktisadi Teşekküllerinin (KİT'ler) ürettiği temel ihtiyaç malları meyanında kağıt ve demirin fiyatlar ıyükseltilecek ve devletin destekleme politikası uyguladığı gübre bundan böyle çiftçiye daha pahalı verilecek.

Bu arada petrol ürünlerine yüzde 40'la yüzde 100 arasında yeni bir zam yapılacağı bildiriliyor. Böylece petrol, demir ve gübrede yüksek fiyat artışları üretilen mallara yansıtılarak hayat pahalılığı büsbütün çekilmez bir raddeye ulaştırılacak. Ve tabiî bunun büyük yükünü, yine, sabit gelirli işçilerle memurlar çekecekler!

Asgari ücretin vergi dışı bırakılmasının halk için gerçek bir kazanç anlamı taşımadığı bundan da anlaşılıyor. Hükümet, asgari ücretin vergi dışı tutulmasıyla ortaya çıkacak 100 milyarı aşan açığın maktu vergilerin 10 kat arttırılmasıyla kapatılacağını söylüyor. «Maktu vergiler» esas olarak bir kısım damga vergisi ve harçlardır. Bunların pahalanması devlet hizmetlerini pahalandırırken aynı zamanda dolaylı yoldan fiyatla-

Devamı s. 7. sütun 6'da

İki misli pahalı kağıdı zorla buluyoruz

Okuyucularımız son günlerde tüm burjuva basınının kâğıt bulamamaktan şikâyet ettiğini, bazı «renkli» ilâvelerini veremediklerini izlemektedirler.

Emperyalizme bağımlı kapitalizmin tam ve kesin iflasının yansıdığı alanlardan biri de kâğıt üretimi alanıdır. «Bırakın kapitalistler ne yaparlarsa yapsınlar» felsefesi hakim olduğundan burjuva basınına herhangi bir sayfa kısıtlaması getirilmediği için üretim yetersizliği tüm basın yayın hayatını tehdit etmektedir. Onlarca sayfaya gazino ilanı basmak için kâğıt bulunabilmekte ama kültürel gelişime katkısı olan tüm yayınlar kâğıtsız bırakılmaktadır.

SEKA (Selüloz ve Kâğıt İşletmeleri) Genel Müdürlüğü kâğıt darlığı karşısında ilk tedbir olarak haftalık dergilerin kâğıt tahsislerini kesme yoluna başvurmuştur. Naylon basın diye adlandırılan ve sırf resmi ilân almak için çıkan, ama buna karşılık fazla ihtiyaç gösterip dokuz liraya aldıkları kâğıdı otuz, otuz dört liraya satan kuruluşlara dokunulmamıştır. Günlük basına sayfa kısıtlaması getirilmemiştir. Ama haftalık dergilerin kâğıt tahsisi kesilmiştir.

GERÇEK, dört haftadan beri ihtiyaç duyduğu bobin kâğıdı «serbest piyasadan» tedarik etmektedir. Hem de SEKA'nın haftalık gazetelere kilosunu 18.90 TL. fiyatla verdiği kâğıda tam 34 TL. ödeyerek. Ama kâğıt darlığının artması, burjuva basınının da «Serbest piyasa»ya yönelmesi, bobin kâğıt bulma olanaklarını son derece kısıtlamıştır. Günü gününe ancak bulabildiğimiz kâğıdı önümüzdeki hafta bulup bulamayacağımızı kestiremiyoruz. GERÇEK ne olursa olsun okuyucusunu gazetesiz bırakmayacaktır. Ancak kâğıt sorunu yüzünden bazı aksamalar olursa bunun nedeni hakkında okuyucunun şimdiden bilgisi olması gerekmektedir.

Çöken CENTO'nun yerine Mısır, İsrail, Suudi Arabistan ve Türkiye Askeri Pakt kuracakmış!

Burjuva basınında emperyalizmin İran kalesinin düşmesiyle dağılan CENTO paktının yerini doldurmak için Amerika'nın Orta Doğu'da yeni bir pakt peşinde koştuğu yeraldı. Bu paktın üyelerini Mısır, İsrail, Suudi Arabistan ve Türkiye teşkil edeceklermiş. Tam bizim sömürücü egemen sınıflara yakışır bir pakt olurdu bu. Orta Doğu'da emperyalizmin maşası, siyonist İsrail devleti, siyonist işbirlikçisi Enver Sedat'ın Mısır'ı, şeriat devleti ve emperyalizmin kıdemli işbirlikçisi Suudi Arabistan ve MC'cilerin Türkiye'si. Bundan iyi tencere kapak ilişkisi olur mu?

Olmaz ama bir küçük engel var.

Türkiye'nin emekçi halkı bu işe ne der? Politika 1960 öncesinde olduğu gibi başbakanlık lobilerinde rahatlıkla çizilebilseydi, örneğin Menderes'in, Kıral Faysal'ın Irak'ı, Şah'ın İran'ı ile imzaladığı Sadabat paktı gibi paktlar imzalanabilirdi. Ama artık çok geç. Emperyalizm kendisine başka kapı arasın. Türkiye'de böyle bir pakt'a gericinin gerisi iktidarlar bile imza atamaz. Halktan korkarlar çünkü.

Babrak Karmel

Afganistan'da yeni gelişmeler

- Marksist Halk Demokrat Partisi önderlerinden Babrak Karmel, yönetimi ele aldı.

Yazısı 7. sayfada

İlaç tekellerinin kâr için yapmayacakları yok

Şakir Eczacıbaşı kimdir?

Hakkında gıyabi tutuklama kararı varken birkaç ay sırra kadem basıp geçende kendiliğinden duruşmaya çıkan ve tutuklanmasına gerek görülmeyen Şakir Eczacıbaşı, ünlü Eczacıbaşı ailesinin en küçük oğludur. Ülkenin sanat ve kültür hayatında yeri olan «seçkin» kişilerle yıllardır sürdürdüğü yakın dostlukla tanınmıştır. Sinamatek Derneğinin bir süre hâmisi olmuş, İstanbul festivalinin gerçekleştirilmesinde katkısı olmuştur. Fotoğraf sanatıyla da yakından ilgilendiği bilinmektedir. Bu hususiyetiyle sözkonusu belli «seçkin» çevrelerde Eczacıbaşı ilâç tekeline munis ve »uygar» bir görünüm kazandırma işlevini yüklenmiştir.

Şimdi bu birkaç aylık zorunlu izinden sonra sosyete salonlarında gadre uğramış tekelci sermayenin «mağdur» yüzünü sergilemeye çıkacaktır!

Şakir Eczacıbaşı duruşmada.

- Maden-İş Kongre Divanının göz altına alındığı gün, yolsuzluktan hakkında gıyabî tutuklama kararı olan büyük ilâç patronu Şakir Eczacıbaşı ilk duruşmasında ortaya çıktı ve serbest bırakıldı.

Halkın en zorunlu ihtiyaç maddelerinden ilâç üzerinde ihtikâr yapmaktan çekinmeyen ilâç tekelleri tatlı kâr peşinde birbirlerini atlatmak için türlü işler çevirmekten de geri durmamaktadırlar.

Bir süre önce ortaya çıkan Eczacıbaşı ilâç yolsuzluöu geçen hafta ilginç bir gelişme göstermiştir. Hakkında toplu

Devamı s. 7. sütun 4'de

İnsan hayatına gösterilen kayıtsızlığın örneği

Uçak kazası büyük ihmal sonucudur

- Ankara'daki sise rağmen uçuşuna izin verilen Samsun uçağının düşmesinden ölen pilotlar sorumlu tutulmaya çalışılıyor.
- Samsun uçağı THY'nın F-28 tipi beş uçağından düşen üçüncüsü.
- THY Pilotlar Derneği Başkanı Karagözoğlu, kazadan önce Başbakan Demirel'e alınması gereken önlemleri, teknik olanaksızlıkları iletmişti.

Samsun-Ankara seferini yapmakta olan THY uçağının düşmesi sonucu 39 kişi öldü, 4 kişi yaralandı. Kazanın ardından «ihmal» ve «sorumsuzluk» demeçleri gecikmedi. Bundan önceki kazalarda olduğu gibi, bu kez de demeçlerden başka pek bir şey yapılacak değil.

Samsun uçağı, Ankara havaalanında sis olduğu halde uçuşuna izin verilmiştir ve kaza sonrası suç hayatlarını kaybeden kaptan pilotlara yüklenmek istenmiştir.

Uçuşların tesadüflere bağlı gerçekleştirildiği havaalanlarının son derece yetersiz olduğu bir ortamda kazanın nedenini ve sorumlusunu aramak için uzaklara gitmeye gerek yoktur.

THY Pilotları Derneği Başkanı Kerrar Karagözoğlu kazadan sonra yaptığı basın toplantısında, alınması gereken önlemleri, teknik olanaksızlıkları kazadan bir gün önce Başbakan'a şahsen ilettiğini bildirerek, bugün için Adana ve Van meydanlarına uçuşların derhal durdurulması, diğer meydanlarla ilgili eksikliklerin acilen tamamlanması gerektiğini belirtmiştir. Karagözoğlu, açıklamasında, Hava İş Yasasının çıkarılmasını ve uçucuların sosyal ve ekonomik güvenceye kavuşturulmalarını da istemiştir.

Son uçak kazası Türkiye'de insan hayatına gösterilen kayıtsızlığın acı ve yüz karası bir örneğidir.

Madenlerin talanı hızlanıyor

- Madenlerin devletleştirilmesiyle ilgili yasanın uygulamasını durduran 3. MC, devlet olanaklarını parababalarının madenleri talan etmesi için kullanıyor.

Yazısı 7. sayfada

gedik

İTİBAR YARIŞI

Geçen hafta birkaç gün burjuva basının sayfaları yine büyük boy paralı ölüm ilânlarıyla kapladı. İlanların boyuna ve sayısına bakın, ölenin hayatta ne kadar itibar (ya da şirket) sahibi olduğunu kestirin!

Bu gidişle, tam sayfa ölüm ilanı verecek boya ilk kim varacak dersiniz?

taşı

Spontane Devrimciliğinin Kuru-Sıkı Fişeği

Ali KEVKEP

K. Maraş katliamının yıldönümünde belli guruplar tarafından gerçekleştirilen protesto eylemlerini incelediğimizde parmak basmamız gereken belli başlı noktaları şöyle özetleyebiliriz:

● «Sol» kanat revizyonizmi açısından «eylemler» hedefine ulaşmıştır. Çünkü «sol» revizyonistlerin mantığı yığınsal mücadeleden çok küçük ve azınlık guruplarla büyük gürültüler koparmaktır. Bu bakış yönünden, küçük guruplar «büyük» gürültüler koparabilmiş ve «protesto eylemleri» diye adlandırılan bireysel gurup hareketleri TRT bültenlerinde ve basında baş manşet olabilmiştir.

● Ama «eylemleri» gerçekleştirenlere bakacak olursak, aralarında üretim süreci içinde olanlar küçük bir azınlık oluşturur. Bir başka deyişle, 24 Aralık eylemleri —burjuva basınının iddia ettiğinin ve de göstermek istediğinin aksine— bir öğretmen eylemi değil, bir öğrenci eylemidir.

● 24 Aralık'ta eylem olarak ne yapılmıştır? Eyleme katılan ya da katılmasın her siyasal gurup buna açıkyüreklilikle yanıt getirmelidir. Evet, 24 Aralık'da yapılan eylem türü,

a) Bazı orta dereceli okullarda öğrencilerin bir kısmının dersleri boykot etmesi, ya da yer yer işgallere gidilmesi,

b) Bazı büyük illerde yer yer bombalı —ya da öyle görünümlü— protesto pankartlarının asılması,

c) Gene büyük kentlerde (korsan gösteriler, lastik yakmalar, çöp bidonlarını caddeye yuvarlamalar vb. gibi) kısa süreli küçük sokak eylemleri,

d) TÖB-DER üyelerinin ancak yüzde 5'inin katıldığı iş bırakma girişimleri,

e) Bunlar dışında yer yer yapılan saygı duruşları,

● Görüldüğü gibi bu eylemler emekçi kitlelerden kopuk öğrenci hareketlerinin alışılmış yöntemlerinin damgasını taşımaktadır.

● Geçen hafta gazetemizde yer alan bir yazıda da belirttiğimiz gibi, TÖB-DER'e yaptırılmak istenen eylem, belli bir siyasal gurubun kendi doğrultusunda giriştiği bir politik gurup davranışıdır. Gerçekten de, tahmin edildiği gibi olduğu, belli bir gurubun ve o gurupla ittifak halindeki bazı gurupların kendi siyasal kadroları —ya da öğrenciler içindeki sempatizanları— aracılığıyla yapılan, emekçi yığınlardan kopuk öğrenci davranışları, «24 Aralık eylemini» oluşturdu.

● GERÇEK gazetesinin geçen hafta da belirttiği gibi yapılan girişim, gerçekte pasifizmin ve çıkışsız, politik anlamda kalmanın bir yansımasıdır.

Böyle olaylar yaratarak Türkiye'de ses çıkarmak mümkündür. Çünkü herhangi bir bilimsel politik bilinçten ve sosyalist yöntem sorunundan habersiz «devrimci öğrenci» kesimlerinin devrimcilik anlayışları zaten kendiliğinden gelme'lik tarzındadır. Büyük illerde yeteri kadar böyle «spontane devrimci» (kendiliğinden devrimci) öğrenci vardır. Ve ülkemizde son on yılın toplumsal hareketlenmesi, politikleşme sürecini orta dereceli okullara ([illegible] meslek okullarına) kadar yaymıştır. Ama sözkonusu politizasyon, bilimsel sistemli ve güdümlü bir çalışmanın ürünü değil, ülkede egemen güçlerin baskılarına ve özellikle faşist milliyetçi hareketin cinayetlerine karşı gösterilen tepkiler biçimindedir.

Ve kabul etmek gerekir ki, gençlik hareketi içindeki bu önemli anti-faşist tepkiler, henüz işçi sınıfı ve emekçi halk hareketiyle bütünleşmediği gibi, belli bir merkezi ve sistemli politik güdümden de uzaktır. İşçi sınıfı politik hareketi henüz gençlik içindeki bu tepkilerden yararlanmaya çalışan ve böylece kitle tabanını gençlik içinde bulan «sol» revizyonist guruplar da kendi örgütsüz devrimcilik hareketi yaratmaktan çok uzakta, sadece yerel kümeleşmeler ve spontane komiteleşmeler ile iş görmektedirler. Son zamanlarda sözde örgütlenme biçimi olarak ortaya atılan «direniş komiteleri» yöntemiyle çeşitli yerlerde, çoğunluğu sempatizan nitelikli unsurların «örgütlenme» adına düzensiz ve başıbozuk birimler sunmaları bir yana, bunun da dışında (daha da gerisinde) spontane öğrenci olayları ya da sokak hareketleri bu siyasal anlayışın eylem ve örgütlenme biçiminin temelini oluşturmaktadır.

«Sol» revizyonist anlayış, disiplinli ve örgütlü mücadelelere yönelme değil, «herkes her yerde birşeyler yapsın» mantığıyla, kendi hareket-bereket teorisini hayata geçirme gayretindedir.

24 Aralık'ta yapılan da bundan farklı olmamıştır. Gazeteler ve TRT bültenlerine geçebilecek «eylem» yapmak, daima mümkündür ve kolaydır. Ama zor olan kitlesel eylem yapabilmek ve bu eylemi işçiler başta olmak üzere emekçi yığınlarla gerçekleştirebilmektir. Şayet sözkonusu olan «ses çıkarmak» ise o ses ancak bu tarzda çıkarıldığı takdirde kalıcı başarılara ulaşabilirler. Ancak bu ses kalıcı bir ses olamaz. Çünkü artık o ses mücadele gurupların sesi değil, kitlelerin sesidir. Susturulamayacak tek ses budur.

Bazı siyasal guruplar ve onların çoğu öğrenci olan yandaşlarının 24 Aralık'ta çıkardıkları ses geçmiştir, ama burjuvazinin bu konudaki çığırtkanlığı ve şamataları yükselmek perdeden sürüp gitmektedir. Hem de binbir türlü çarpıtma ve aldatmaca ile... Bir kez daha görülmüştür ki, spontane devrimciliğin eylemi, kuru sıkı fişek gibidir. Sadece gürültü çıkartır, fakat mermi atmaz. Mermi niteliği taşımayan fişek için ise, nişan alma, hedef gözetmek ve menzile ulaşmak diye bir sorun yoktur. Sadece patlatırsın ve ses çıkartırsın, o kadar...

Özetle 24 Aralık eylemi, hakim karakterini, serüvenciliğin oluşturduğu sokak hareketlerini ve öğrenci eylemleri sınırını aşmamıştır.

Bu olgu, sosyalistler başta olmak üzere tüm ilerici güçlerin merkezi, siyasal ve demokratik birliğinin [illegible] kitle örgütleriyle birlikte henüz kurulamamış olmasının yarattığı boşluğun bir sonucudur. Asıl önemli olan, sosyalistlerin bu olaydan da ders çıkartarak ve vakit yitirmeksizin en kısa zamanda kitlesel demokratik eylemleri gerçekleştirmek üzere güç ve eylem birliğine öncülük etmeleridir.

«EDEP»

A. Hamdi KARSU

Şu satırları hep birlikte okuyalım:

«Türkiye'de iki gurup insan mevcut. Birinci guruptakilerin, kanunlar önünde, boyunları kıldan ince. Adaletin kılıcı bu gibilerin karşısında doğrusu pek keskinleşiyor.

«Bir de çeşitli dernek ve partilere mensup 'edepsiz takımı' var. Hani, 'Hükümet gider POL-DER kalır diyenler...' 'Yasağa rağmen 1 Mayıs mitingi Taksim alanında yapılacaktır' diye konuşanlar. Kongrelerde, üniversitelerde Enternasyonal Marşını okuyanlar. 'Halklar kendi dilinde eğitilmelidir' sloganını ağızlarından düşürmiyenler.

«İşte bu takımdan biri TÖB-DER...» (Nazlı Ilıcak - Tercüman - 25 Aralık 1979).

Burujvaların, çalışan sınıfları «ayak takımı» olarak görmesi bilinen bir gelenektir. Burjuva kafası, çalışanların kölelikten serfliğe, serflikten işçi ve emekçi olmaya doğru değiştiğini görür de, kölelik niteliğinden kurtulduklarını hazmetmeye bir türlü yanaşmaz. Ona göre çalışanın kaderi hep köle olmaktır.

Ancak, sermayesini «kölelerinin» sırtından biriktiren burjuvazi, namusunu da onun sırtından çoğaltabileceği gibi bir inanca saplanmıştır. İmparatorluğun çöküş döneminde Roma'da köle sahipleri, ölmeden önce kölelerini azad ederse, o daha çok onur sahibi olarak ölüyordu. Sömürücü sınıflar, bazan köle azad ederek, bazan da köleleri horlayarak, çalışanların sırtından kendi namuslarını ve edeplerini korumayı ummuşlardır.

Yukarıdaki satırları birlikte okuduk. Nazlı Ilıcak, sadece bir yazar değil, elini sıcak, sudan soğuk suya değdirmiyen bir burjuva hanımefendisidir de. Milyarlık serveti ve bu serveti sürekli büyütecek olan bir sermayesi de vardır. Kısacası, işleri yolundadır.

İşte bu Ilıcak, kendi sınıfı dışındakileri «edepsiz takımı» olarak nitelendiriyor. Kuşkusuz bu nitelendirme ilk bakışta, başkalarına yönelik ve çok ağır bir suçlama gibi görünmektedir. Ama yakından bakıldığında kolaylıkla görülür ki, Nazlı Ilıcak, kendini savunma halindedir ve kendi niteliğinden kurtulmanın yolu olarak başkalarını «edepsiz» diye nitelendirmeyi seçmektedir.

Nazlı Ilıcak ayrıca usta ve kıvrak bir üslupla kendini övmeyi de başarıyor. Çok kişinin gözünden kaçmış olabilir ama, yukarıdaki satırlardan görmek kolayca mümkün. Ayrıca televizyon seyiedenler de yakından bilmektedirler. Birinci guruptan, yani kanunlar karşısında «boynu kıldan ince» olanlardan olan Nazlı hanımın boynu aynı zamanda uzundur da!

O halde, «edep» ne ise, onun maddi ve fizik şartlarının da bu burjuva hanımefendide varolduğu görülüyor. Hatta o kadar var ki, yazarın kafasında (yuvarlak ve küçük) edep'le servet özdeş hale gelmiş. Böylece, serveti olanlar edepli, serveti olmayanlar ise edepsiz olup çıkmış. Hatırladığımız kadarıyla MC döneminin ahlak kitaplarında işçiler ayrıca «şerefsiz» olarak nitelenmiş, böylece Nazlı hanımın duyguları resmileşmişti.

Gerçekten de edep eğer servet ise, ya da onunla birlikte varolabiliyorsa, Nazlı Ilıcak'ın «edepsiz» olduğunu söylemeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Fazlasıyla edeplidir ve emeğiyle geçinen insanlara «edepsiz» demeye hakkı vardır. Burada Ilıcak hanımefendiye bir itiraz yöneltilecekse, o da ancak, çalışanların elindeki edep'i aldığı ve onlara hiç edep bırakmadığı olabilir.

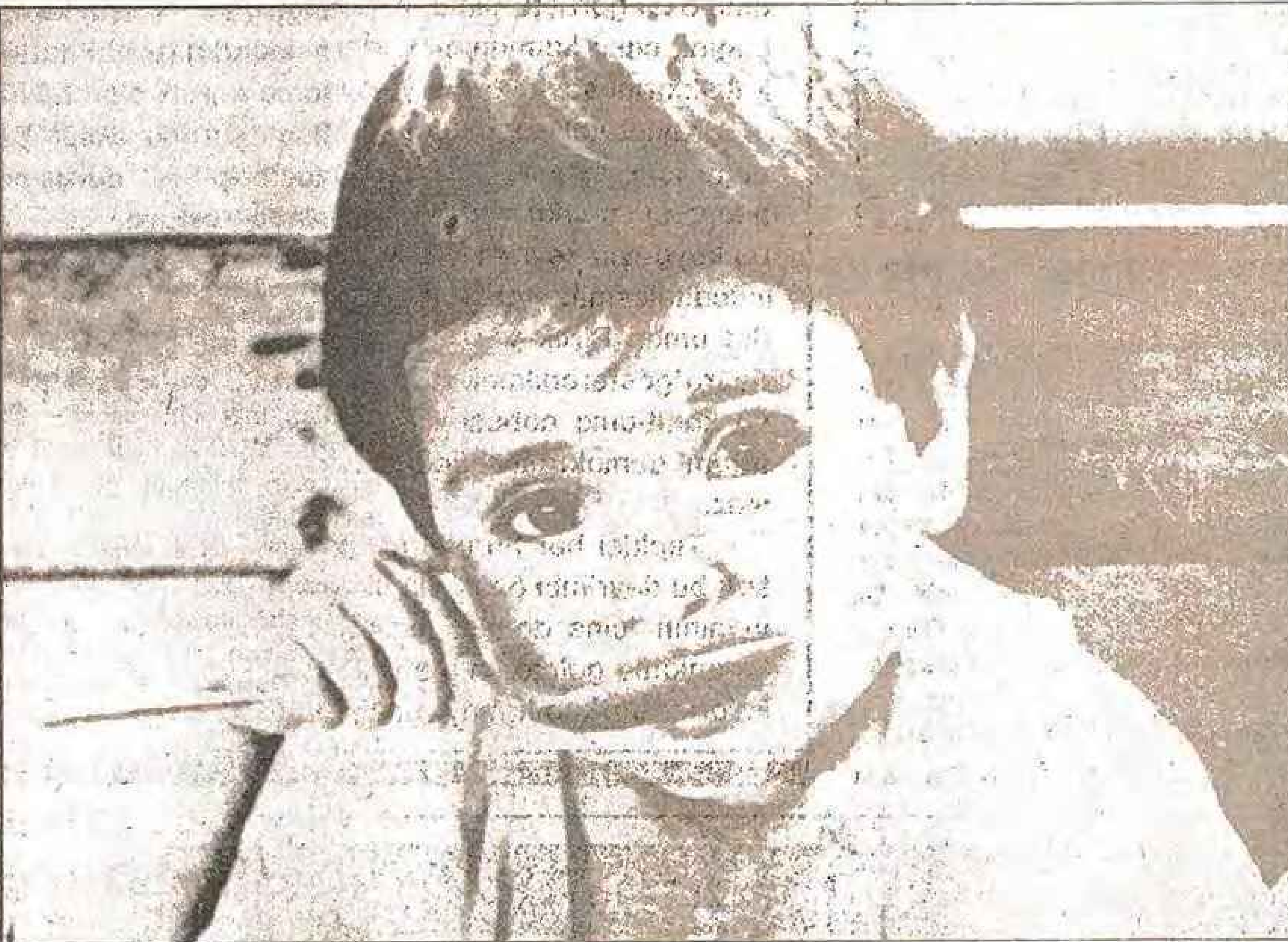
Bu durumda olsa olsa, Nazlı Ilıcak hanımefendinin, emekçilere bir edep borçlu olduğudur. Bunu ödediği zaman, kendisi edep'den yoksun kalacaktır ve bu nedenle de edebine fazlasıyla sahip çıkmaktadır.

Ama edep her zaman servetle birlikte varolmayabilir. Hatta özellikle servetle birlikte varolamıyacak edep kavramından da sözedilmektedir. Eğer bu ikincisi doğruysa, aynı zamanda «takım» olmalarından ötürü, serveti Nazlı Ilıcak düzeyinde olanları «edepsiz takımı» olarak nitelendirmek hiç de haksızlık olmayacaktır. Bu takdirde çalışanların edepli yığınlar olduğu da anlaşılır olacaktır.

Ama biz ödüncü davranarak, Nazlı Ilıcak da dahil, bütün insanları edepli sayıp, edepsizlik vasfını sermayenin sırtına atabiliriz. Ama bu süreklilliği olan bir durumu yansıtmış olmaz. Çünkü günümüzde, sermayenin yakınında olmak ya da edep'i Amerikan marka iç çamaşırlarıyla muhafazaya kalkmak başarılı sonuçlar vermiyor.

O zaman şu sonucu [illegible] kılmak gerekir: Sınıflı toplum olduğumuza göre, içimizde edepliler de olacak, edepsizler de. Çünkü Nazlı Ilıcak da son tahlilde bizim içimizde değil midir?

İŞTE KAPİTALİZM

Yediğimiz Yemek ve Kâr Hesabı

Kapitalizmde önemli olan kâr, daha fazla kârdır. Kâr uğruna insanların hayatı tehlikeye atılır, insanların günlük yaşantısının her şeyinden daha fazla nasıl kâr edileceği hesaplanır. Yaşadığımız, tanık olduğumuz olayların bir ikisine değinelim.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde gıda maddelerinde son zamanlarda artan bir güzelleşme görülmüş. Meyvalar, sebzeler iri, iri canlı renkli ve iştah açıcı hale getirilmiş. Ne var ki, bunları alanlar bin pişman. Çünkü tezgahta kıpkırmızı, iri domatesler, kesildiğinde yarıdan fazlasının su olduğu görülüyor. Aynı şey diğer sebzeler, meyvalar için de sözkonusu. Tüketicilere canlı canlı gösterilirken, bunların tadından eser yok.

Bir diğer örnek bebek mamaları ile ilgili. Anne sütünün yararları gözlerden gizlenmeye çalışılarak, hiç bir besleyici değeri olmayan ve içine ne katıldığı kapitaliste kalmış mamalar rengarenk kutularda, büyük reklam kampanyaları ile piyasaya sürülüyor. Sonuçta bir yandan ağır çalışma koşulları, diğer yandan eğitimsizlik ve reklamların etkisiyle mini mini bebekler bu mamalarla sözde doyurulurken, onların açlığı kapitalistlerin cebini dolduruyor.

1960 yılları başlarında Batı Avrupa ülkelerinde annelerinin kullandıkları ilâçlar yüzünden sakat doğan bebekler çoğu kişinin hatırındadır. Bu ilâçları üreten ve piyasaya süren kapitalistler, hafif cezalarla yakalarını kurtarırken, bugün kolsuz, ayaksız binlerce genç insan onların kâr hırsının kurbanları olarak yaşamaktadırlar.

Kapitalizm attığımız adımdan, yediğimiz yemekten, bozulan sağlığımızdan kâr etme peşindedir, kısaca.

Emekçi halkın yiğit evladı Akın Özdemir öldürülüşünün 1. yılında anıldı

Ziraat Mühendisleri odası Adana Bölge Başkanı ve KÖY-KOOP'a bağlı ADAKOBİRLİK Genel Müdürü Akın Özdemir, Adana'da halk düşmanı faşist çetelerce 18 Aralık 1978'de pusuya düşürülerek alçakça öldürülüşünün 1. yılında Çukurova bölgesinde düzenlenen törenlerle anıldı.

Adana'da Ziraat Mühendisleri Odası binasında ve Mersin'de mezarı başında yapılan törenlerde konuşan Ziraat Mühendisleri Odası Bölge Başkanı Yusuf Zeren, Akın Özdemir'in mücadelesini ve bilimsel-teknik çalışmalarının önemini anlattı.

Aynı günün akşamı Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Mersin il teşkilâtı binasında düzenlenen ve 200'e yakın işçi, öğrenci ve aydının katıldığı anma toplantısında şiirler okunup marşlar söylendi. Akın Özdemir'in öldürülüşünün devrimcilerin mücadele azmini pekiştirdiği belirtildi.

İlk olarak konuşan TSİP Bölge Sekreteri Yaşar Gökoğlu Akın'ın bir işçi sınıfı sosyalisti olduğunu söyleyerek ondan devraldığımız mücadele mirasına değindi. Anti-faşist mücadele bayrağının bilimin doğrultusunda yükseltilmesinin bugün her zamankinden daha önemli bir görev olduğunu belirten Gökoğlu, bu anlamda Akın Özdemir'i yaşatmak için tüm devrimcilerin, demokratların kaybedecekleri bir gün dahi olmadığını vurguladı.

Daha sonra konuşan Ziraat mühendisi ve ADAKOBİRLİK yeni genel müdürü Mehmet Sarı İşçi-köylü ittifakı ve emekçi köylülerin ekonomik örgütlenmesi demek olan demokratik halk kooperatifçiliği yolunda Akın Özdemir'in attığı adımların bugün daha da geliştirilerek sürdürülmesi göreviyle karşı karşıya olduğumuzu belirtti.

Son olarak konuşan Selçuk Çalhan 3. MC'nin siyasi gericilik dönemine karşı görevlerimizi ve özellikle sosyalist ve demokratik hareketlerin birliğinin gereğini anlatarak bu konuda günümüzde halâ sürdürülen yanlış eğilimleri eleştirdi ve bilimsel sosyalist olan Akın Özdemir'i gerçekten anmanın, O'nu gerçekten yaşatmanın ancak bilimin gösterdiği yolda birliği sağlamak için çaba göstermekle olabileceğini ısrarla vurguladı.

Mücadele arkadaşları Akın Özdemir'i andılar.

KÖY-KOOP eğitim-örgütlenme daire başkanı Akın Birdal toplantıya şu telgrafı gönderdi:

«Kır yoksullarının ekonomik-demokratik mücadelesinin yiğit savaşçısı Akın Özdemir'in uğruna öldüğü mücadele bayrağı her geçen gün yükselecektir. Anısını ve mücadelesini mutlaka yaşatacağız. Kanı yerde kalmayacak. Yaşasın kır yoksullarının ekonomik-demokratik mücadelesinin yiğit savaşçıları! Yaşasın Akın Özdemir'in mücadelesi! Senin ve tüm devrim şehitlerimizin anıları mücadelemize ışık tutacaktır. Rahat uyu!»

EKÖB genel başkanı Ahmet Melek ise gönderdiği telgrafta şöyle diyordu:

Devamı s. 7, sütun 1'de

Tektaş Ağaoğlu — Bakış

Tulumbacı Ağzıyla

«Türkiye yanıyor. Yangın bacayı sarmıştır. Bu yangını söndürmeliyiz. Şimdi bunu niçin söylüyorum? Çünkü millet bize bu görevi vermiştir. Herkes görevini bilmeli, hakkına razı olmalıdır. Yangını çıkaranlar bellidir. Onun için şimdi herkes bizim bu yangının üzerine gitmemizde bize yardımcı olmalıdır. Biz çareyi gösteriyoruz. Yangını çıkaranlar bellidir diyoruz. Bizim gösterdiğimiz çareyi beğenmeyenler çare göstermelidirler. Çareleri olsaydı kendi zamanlarında çare olurdu. Olmadığına göre demek ki bizim hükümet olmamızın bir anlamı var. Çareyi görenler bulur. Bu yangın sönmelidir diyorum. Bu yangın sönecektir de diyorum. Mutlaka sönecektir. Yangını çıkaranlara yaptıklarını yanlarına kâr bırakmayacağız. Bu memleketin iç düşmanları vardır, dış düşmanları vardır. Bunları herkes biliyor. O halde düşman da bellidir, çare de bellidir. Milletin can ve mal güvenliğini tehdit edenlerin, kanun, nizam hakimiyeti tanımıyanların, vatandaşta özel teşebbüs düşmanlığı yayanların, yabancı sermayeden halkı soğutanların anasını ağlatacağız. Bunda kararlıyız. Bu iş artık hükümetin boyunu aşmış, devlet ve rejim meselesi olmuştur. Kimseyi devlete, rejime saldırtmayız. Millet bölücülerine göz açtırmıyacağız. Meydan okuyorum. Bunu herkes bilmelidir. Anayasa, babayasa lâfları istemiyorum. Hepsini dümdüz edeceğiz. Türkiye bugün fevkalâde olağanüstü tedbirlerle ve çarelerle gidilebilir. Bunun için de olağanüstü teşhislere ihtiyaç vardır. Öyle «sağ terör», «milliyetçiler de cinayet işliyor», «faşizm getirmek isteyenler var» gibi lâflar istemiyorum. Düşmanda birleşmezsek çarede birleşemeyiz. Bunu niçin söylüyorum? Çünkü çarede birleşmezsek yangın daha da sürecektir. Bunu daha bilmeyenlere bir kere daha söylüyorum. Yangın sürsün istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Herkes aklını başına toplamalıdır. Toplayamayanların ben aklına şaşarım. Memleketi bu hale biz mi getirdik? Milliyetçilerin, hür teşebbüsçülerin bunda ne suçu var? Suçlu bellidir. Cezasını görecektir. Gelin hep birlikte verelim cezasını. Gelmezseniz siz de suçlusunuz. Onun bunun hakkında, rejime, devlete sahip çıkan milliyetçilei hakkında öyle suç duyuruları yapmakla suçluları himayeye kimse kalkışmasın. Biz bu rejimi sokakta bulmadık. Bize soyumuzdan sopumuzdan miras kaldı. Vatandaşa devleti arattırmıyacağız. Devletin ne olduğunu ona göstereceğiz. Bunu niçin söylüyorum şimdi? Çünkü bu yangın sönecektir. Bunu burda kesinlikle ifade ediyorum. Bu yangını söndüreceğiz. Kurunun yanında yaş da yanmadan bu yangın sönmez. Söner diyen varsa şimdiye kadar niçin söndürülmemiş? Söndürdünüz de biz ağzımızla mı üfledik yeniden tutuşturduk? Bu yangını biz söndüremezsek bu yangın yine de söndürülür. Bizden başka birileri gelir söndürür. Ama nasıl söndürür? Bunu niçin söylüyorum. Çünkü herkes görevini, sorumluluğunu müdrik olmalıdır. Devletin, rejimin dibine dinamit koyanları, servet ve mülkiyet düşmanlarını korumaya kalkanlara söylüyorum. Bize milliyetçiler de suç işliyor dedirtemezsiniz. Milliyetçiler suç işlemez, hayır işler. Bize onu dedirtmek isteyenlerin ağzını yırtarım. Kuru gürültüye —düşünce özgürlüğüydü, anayasaydı, babayasaydı, bunlar fevkalâde nazik mefhumlardır, rejimin bekası, hür dünyanın selameti mevzubahis olunca üzerlerinde yeniden düşünmek gerekir— bir kere daha kesinlikle ifade ediyorum: rejime karşı koparılan gürültüye devlet pabuç bırakmıyacaktır. Kimse bize bunun aksini söyletemez. Şimdi niçin böyle diyorum? Çünkü rejimi yoketmek isteyenlere karşı herkesi birlikte mücadeleye çağırıyorum. Gelmeyenler bednamdır!»

Okurlardan

Aral işçileri sesleniyor

Yurt düzeyinde, alınlarının teriyle geçinen bütün emekçi kardeşler;

Bizler, Aral Şarap Fabrikasında yıllardan beri ezilen, sömürülen işçiler olarak yaşadığımız, sizin de yaşamış olduğunuz veya yaşayacağınız acı günleri sizlere iletmek amacıyla, hepinizi saygı ile selâmlar, bizim durumumuza düşmemeniz umudu ile işçi sınıfı yolunda sağlam ve kararlı adımlar atmanızı temenni ederiz.

Sevgili emekçi kardeşler, bizler 1964 yılından beri Türk-İş'e bağlı Tek-Gıda-İş sendikasına üye, Aral Şarap Fabrikası'nda çalışan işçileriz. Bu süre içinde dört dönem sözleşmemiz olmuştur. Ve bugüne kadar brüt ücretimiz 5400 liranın üzerine çıkamamıştır. Fabrika çalışanlarının aylık net ücreti 3100-3200 lira arasında değişmektedir. İşveren bu ücreti de bize çok görmüş olacak ki, bizleri kapı dışına atmıştır. Onun amacı daha fazla sömürerek daha ucuz işçi çalıştırmaktır.

Bunun sonucu 1979 yılı içinde işveren fabrikayı kapatarak 55 işçiyi kapı dışına atmıştır. Biz de kendi olanaklarımızın sınırları dahilinde uğraşa başlayarak, önce Bölge Çalışma Müdürlüğüne müracaat edip sorunumuzu anlattık. Bölge Çalışma Müdürlüğü yetkilileri işyerimizde yaptıkları incelemeler sonucu, işyerinin kapatılmasını «kanunsuz» olarak karara bağlamıştır. 26.7.1979 tarihinde grev ilanımız işyerine asıldığı halde, sendikamız olan Tek-Gıda-İş Ankara ve İstanbul Bölge Merkez Şube Başkanlıkları, bu greve başından karşı çıkarak engellemeye çalışmışlardır. Biz Aral Şarap Fabrikası işçileri sendikamızdan hiç bir yardım görmeden, 48 gün işyeri kapısında bekledik. Sendikamızın Ankara Bölge Merkez Şubesi Başkanı ve Sekreteri sorunlarımızla ilgileneceklerini söyleyerek, 12.8.1979 tarihine kadar bizleri oyalayıp, mücadelemizi daima baltalamışlardır.

Bu süre içinde bizler İskitler'den Akdere'ye, İskitler'den Keçiören-Bademliğe yürüyerek gittiğimiz evlerimizde boynu bükük aç çocuklarımızla karşılaşıp, birşey yapamamanın üzüntü ve kahri ile geceleri uyuyamazken, Bölge

Devamı s. 7. sütun 1'de

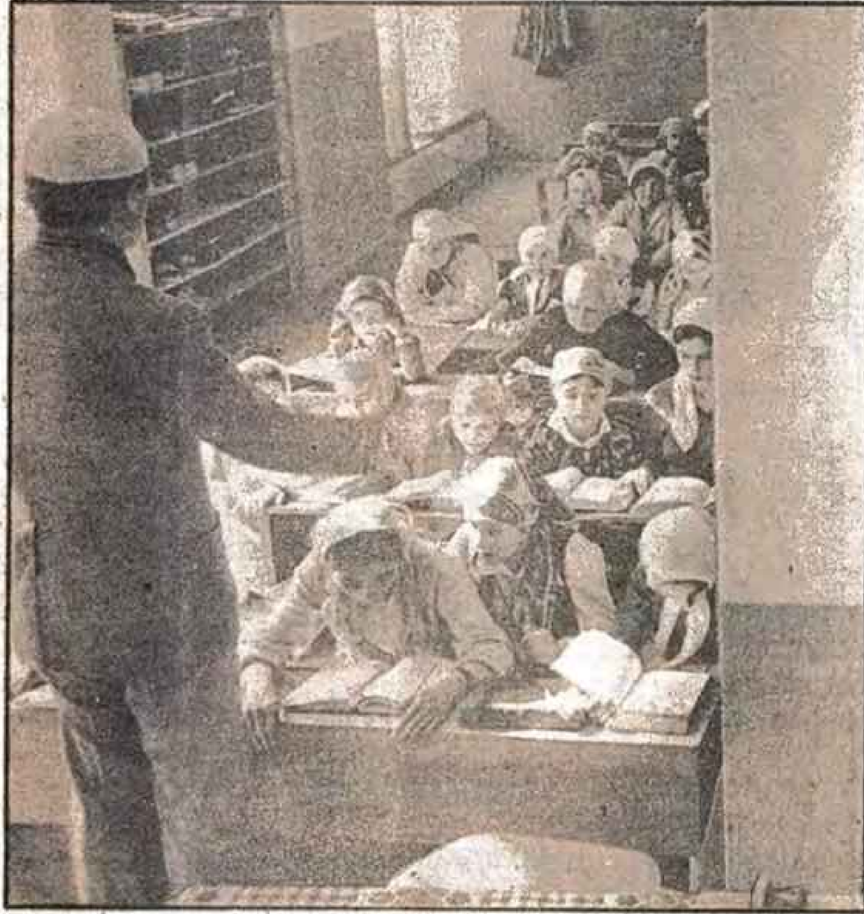
Almanya'da MHP'nin ayak izleri

MHP, Almanya'da vatanında gibidir. Alman faşistlerinden maddi ve moral yardımı görür. Anayasa mahkemesinin yasaklama kararına rağmen, yurt dışı faaliyetlerini artırarak sürdürmektedir. Almanya'da yayınlanan 5 milyon tirajlı «Stern» dergisi, muhabiri Rudolf Müller'in hazırladığı MHP raporunu yayınladı. Bazı bölümlerinin çevirisini yayınlıyoruz..

10 MARK ÖDE CİNAYET SEYRET!

«600 kişi dikkatle perdeyi izledi. «Güneş yeniden ne zaman doğecek?» isimli renkli filmde drem en yüksek noktasındaydı. Türk kahramanı, bir Sovyet askerini, dua eden bir kadının elinden zoral aldı. Kendine duyduğu güvenle, boynunu kırana kadar ensesini sıktı. Yakın çekimde Rus'un gözleri döndü ve öldü. Kötü komünist yokolmuştu. 600 adam coşkuyla alkışladılar. Seyirciler, Nurnberg'den gelen Türk işçileriydi. Amaçları şamata koparmaktı. Cinayet sahnesini ve sahte folklor gösterilerini seyretmek için 10 mark giriş ücreti ödediler.»

Faşistlerin bu filmi çok verimli olmuş, çok büyük «hasılat» sağlamıştı. Bilindiği gibi MHP, Kahramanmaraş katliamını bu filmin gösterilmesiyle başlatmış, gösterildiği sinemaya kendileri bomba atarak, sonra da alevi yurttaşlara saldırmışlardı. Filmin iki günlük hasılatı 115 ölü ve yüzlerce yaralı idi.

MHP'nin Almanya'daki haraç yöntemlerinden biri : Kur'an kursları

HARAÇ ve ÖLÜM... MHP'NİN AYAK İZİDİR!

«'Gece üçe doğru kapımı çaldılar' diyordu Krefeld'den Musa Delgıç. «Bozkurtların» baskınını anlatıyordu. 'Meskenlerden biri göğsüme bir tabanca dayadı. Döndüğümde tetiği çekti ama silahı tutukluluk yaptı.' Böylece seyahat acentesi sadece yaralanmıştı». Sebep, Musa, Ecevit'in Almanya gezisini düzenlemiş.

İşçiler madem ki Türkiye'ye döviz göndermiyorlardı. Varsın dövizleri MHP'ye versinlerdi. MHP'nin de oldukça fazla paraya ihtiyacı var. Söylendiğine göre ortalama bir silahın fiyatı 50 binden aşağı düşmüyor!

ULUSLARARASI GÖREV: ALMAN KOMÜNİSTLERİNİ «TEMİZLEMEK»!

«'Üç meslektaşımla birlikte WDR'nin Türkçe yayınlarını dinliyordum.» diye belirtiyordu Köln'den bir tesviyeci STREN'e. 'Üç kişi yayının komünist olduğunu ileri sürüyorlardı. Ben kesin olarak yalanladım. Bunun üzerine benim de komünist olduğumu söylediler.' İki hafta sonra üç «arkadaşı» onu evlerine davet ettiler.' Bu bir tuzaktı. Biri, birden bire bir kül tablasını aldı ve yüzüme attı. Bağırıyordu: «komünist!» Üçü birden üzerime saldırdılar. Yumruk ve tekmelerle yüzümü yaraladılar.'»

MHP Alman faşistleriyle kol-kola, sadece Türk işçilerini değil, Alman yurttaşlarını da avlamak için faaliyetler yönetiyor.

Avrupa'daki demokratik Türk Ülkücüleri Birliği Federasyonu, 171 mahalli birlikten oluşuyor. Federasyon başkanlığını Serdar Çelebi, sekreterliğini Ramazan Öz üstlenmiş. İkisi de Türkiye'den bu «işler» için gönderilmiş iki MHP yöneticileri...

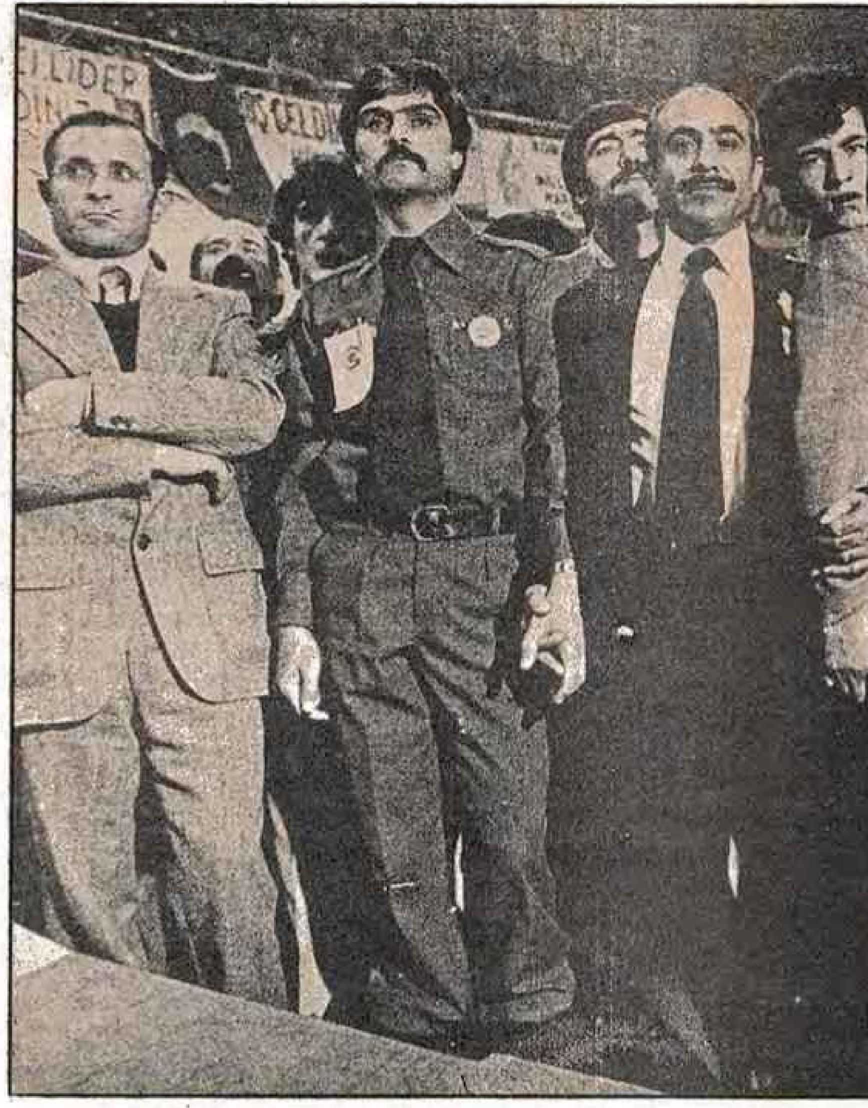
TÜRKEŞ HİTLER'İN KUKLASI ROLÜNDE VE AYNI SAHNELERDE...

«1978 Ekim ayında MHP parti lideri Alpaslan Türkeş Dormunt Festival salonunda yapılan bir «kültür şenliğinde» Federal Almanya'daki en güçlü toplantısını yapıyordu. 12 bin işçinin önünde bağırıyordu: «Biz Bozkurtlarız...» ve sosyal demokrat başbakan Ecevit'i, dinleyicilerin alkışları arasında «kökü kazınacak komünist ve cücelerin kuklası» olarak gösteriyordu. Türkeş'in tiradı'nın çözümlemesi şuydu: '... milletimizin köleliğini istiyen Moskovacı köpeklere, komünistlere, bölücülere ve aramızdaki gizli ajanlara Türkiye'de yaşama hakkı yoktur.'»

MHP'nin Almanya'daki faaliyetlerini yönetenler «kültürel çalışmalar» maskesini kullanıyorlar. Başka türlü işçilerden para sızdıramayacaklarını biliyorlar.

Türkeş Dortmund'da konuşuyor.

Türkeş'in Almanya'daki üniformalı koruyucuları...

MHP'liler ayrıca din istismarcılığı yoluyla da Türk işçilerinden para sızdırmanın yolunu bulmuşlar. Stern Dergisi muhabiri Rudolf Müller'in aktardıklarına göre, Almanya'da kuran kurslarını MHP'liler yönetiyor. Kursa katılanlar, sadece bu iş için 1500 mark ödemekten başka, birliğin aidatlarını muntazaman ödemek zorunda. Bunlara ek olarak herkes ayrıca «bütçesine göre» bağış vermeye zorlanmaktadır. MHP'nin «Almanya çalışanları» bu paralarla finanse ediliyor, ayrıca artanı Türkiye'ye gönderiliyor. Kimbilir belki de, Anayasa Mahkemesine karşı MHP'yi savunan avukatların ödenek ve yollukları da bu paralarla karşılanıyordur!

MHP, TÜRK İŞÇİLERİNİN MHP'YE YARDIM ETMESİ KARARINI ALMIŞ

MHP genel başkan yardımcısı Gün Sazak, bir Almanya gezisi sırasında uğradığı Dortmund'da şöyle diyordu: **«Türkiye'de cezaevlerinde 4000 bozkurt yatıyor. 550 bozkurt bizim davamız için şehit düştü. Bunların öcünü kanla alacağız. Lütfen olabildiğince, gönlünüzden kopan parayı bu davaya adayın. Bu bağışlar bir komünistin kafasına sıkılan kurşunlar değerindedir.» (Stern)**

İşçiler, kafalarının kopmaması için gönüllerinden kopan paraları vermek zorunda kalıyorlar. Çünkü MHP, onların MHP'ye yardım etmeleri için karar almış bulunmaktadır. İşçilere alınan bu kararı gönüllüce uygulamak düşüyor!

Stern dergisinin muhabirinin aktardıklarına göre, MHP Almanya'daki toplantılarında parti bayrağının asılmaması için özel bir gayret ve titizlik gösteriyor. Böylece MHP'nin Almanya'daki faaliyetleri «saklanabiliyor»!

Dergi son olarak, Kasım ayı sonlarında yapılan bir MHP toplantısı için el ilanı dağıtmayı ve almayı kabul etmeyen çok sayıda Türk işçisinin «bozkurtlar» tarafından bıçaklanarak yaralandığını söyliyerek MHP'nin Almanya'da yürüttüğü «kültürel faaliyetleri «saklanabiliyor»!

Doğrudan...

Hüseyin Hasançebi

«Sol» – Duyu!

Demirel hükümeti, işe TÖB-DER yöneticilerini tutuklamakla başladı. Ardından hükümet programı, demokrasi güçlerine karşı planlı bir saldırı hazırlığını haber verdi. Gericilik demokrasinin üzerine meydan okuyarak geliyordu.

Böyle bir ortamda Kahramanmaraş olaylarının yıldönümü gelip çattı. Yapılmış ve yapılması planlanan zulme karşı demokrasi güçlerinin susması beklenemezdi. Faşizme yolların açık olmadığının burjuvaziye gösterilmesi, «köpeksiz köyde» dolaşmadığının gericiliğe hatırlatılması demokratik bir görev olarak beliriyordu.

Bunun bilinen tek bir yolu vardır. Demokrasi güçleri karşı sınıfın gerici hesaplarını bozmak için güçlerini birleştirirler. Görevlerini bir programa bağlayıp eyleme dönüştürürler. Merkezi düzeyde sağlanmış işbirlikleri, alanlarda eylem birliği olarak ete ve kemiğe bürünmüş olur. Burjuvazi ve siyasi gerciilik, pabucun pahalı olduğunu görür ve daha basit hesaplar yapmak zorunda bırakılır.

Böyle olması, yani demokratik güçlerin birlikte karşı koymasının sağlanması gerekirken, Dev-Yol adını alan siyasi akım «elini çabuk tutmayı» denedi. TÖB-DER'i alet ederek ve kendiliğinden gelecek olanları da peşine takarak, kendi protesto ve mücadele anlayışını hayata geçirmek istedi. Bu hesap güçleri daraltıp mücadeleyi zayıflatan nitelikte olduğu için, burjuvazinin hesaplarını kolaylaştırıyordu. Nitekim sonuç bu doğrultuda tecelli etti: Burjuvazinin hesapları tuttu. TÖB-DER kapatıldı. Gerisi gelecek...

TÖB-DER yönetiminde olan demokratik merkeziyetçiler, diğer bazı guruplar, eyleme değil, ama, bu türüne karşı çıktılar. Onlar, demokratik ve siyasal güçlerimizin asgari bir yakınlaşması olduğunu hesaba katarak, bu güçlerin hep birlikte ve kollektif bir önderlik altında direnmelerini savundular. Bu seçenek, hem provokasyona kapalı, hem de burjuvazinin hesaplarını bozacak nitelikte idi. Bilim de tek doğru yolun bu olduğunu göstermiyor mu?

Doğruyu savunanlar, bu yanlış eyleme karşı çıktılar ama, sonuçlarına da karşı çıkma gereğini duydular. Çünkü bu eylemin sonuçları demokrasi güçlerine zarar verdi.

Eyleme katılan guruplardan biri de Birlik ve Dayanışma idi. Bu gurup Dev-Yol'un peşine takılarak eylemi destekledi. Halbuki daha önceki görüşleriyle bu gurup, bu tür eylemlere karşı olarak bilinirdi. Hatta o kadar karşı ki, 5 Şubat 1977'de, TÖB-DER bütünlüğünün gerçekleştirdiği demokratik mitinge «provokasyona açıktır» gerekçesiyle katılmayacak kadar.

Şimdi bu gurup, eyleme katılmış olmasını savunurken, bu eylemin devrimci bir özünün bulunduğunu, eksikleri olsa bile sahip çıkılması gerektiğini, aksi görüşte olmanın pasiflikle eş anlamlı olacağını, pasif kalmamak için de aktif olmak zorunda kaldıklarını söylüyor ve yazıyor.

Kendi sol sapmasının nefesini ensesinde duyduğu için, eyleme katılan, pasif kalmakla suçlanmamak için «hareket berekettir» mantığına sarılan, bu kayguyla «eylem» veya «eylem birliği» gibi, sınıf mücadelesinin «taş baltalarına» başvurmaktan medet uman Birlik ve Dayanışma gurubu, yanlışını doğru gösterebilmek için, doğrunun yanlış olduğunu kanıtlama çabası içine girmiş olmaktadır. Bu tutum demokrasi mücadelesine bir şey kazandırmaz.

Tepkici her harekette devrimci öz aramak ve salt bu devrimci özü bulmak kaygusuyla yanlış harmanının içine dalmak, kendini kandırmaktan başka anlama gelmez. Ve her kendini kandıranın, başkalarını da kandırmayı umması doğru değildir.

FAŞİZMİN SERMAYESİ: YALAN

Faşist hareketleri karakterize eden en belirgin özelliklerinden biri de propagandalarını yalan üzerine kurmalarıdır. Faşistler, yalansız edemedikleri gibi, yalan söylemeyi politik çalışmanın bir gereği sayarlar. Faşist hareketlerin siyasi parti programları da, kendi pratikleriyle sürekli açığa çıkan yalanların formülasyonundan ibarettir.

Yalan genel olarak, kitlelerce hoş görülmeyen, güven duyulmayan bir tutumdur. «Yalan», asgari burjuva ahlâkın ölçüleri içinde bile hoş görülmez. Bunu faşistlerin kendileri de bilirler. Ama buna rağmen yalan onların biricik propaganda malzemesi olmaya devam eder.

Faşizmin siyasal iktidar hedefi; tekelci iktidardır. Ama faşist parti programları bunu saklamaya özen gösteriyorlar. Çünkü yaşanan burjuva demokratik iktidarlar da tekelcilerin sınıf egemenliğidir. Bu yüzden faşistlerin kendi politik hedeflerini yeni bir şeymiş gibi sunmaları gerekmektedir. Bu da esas amacın gizlenmesini ve programın bir yalan üzerine kurulmasını gerekli kılar.

Faşizmin tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, faşistler, kitlelerin gözünün içine baka baka yalan söylemektedirler. Kitlelerin yakından tanık olduğu olayları çarpıtarak kitlelere yeniden ve yeniden anlatmaktan bıkmazlar.

Bunun elbette bir sebebi vardır. Her şeyden önce faşistler, kitlelerin de aldatılabileceği hesabından yola çıkarlar. Kitleler gerçekten de zaman zaman aldatılabilirler, Faşizmin iktidar olmasının, kitlelerin geçici bir süre yanılmasından başka yolu da yoktur. Bu nedenle faşist partiler bütün olanaklarını bu yönde seferber etmektedirler.

Hitler, faşizmin yalan makinasını yönetmek üzere bir propaganda bakanlığı bile kurmuştu. Bu bakanlığın başına getirilen meşhur Göbels, hemen her konuşmasında: «Ne kadar büyük yalan söylersek, etkisi o kadar çok olur,» derdi.

Faşistlerin yalan söylemekten umdukları, kitleleri bu yalanlara inandırmaktan çok kendi yapacaklarına zemin hazırlamaktır. Almanya'da faşistler komünist avına çıkmadan önce, meclis binası Reichtag'ı kendi elleriyle yaktılar. Propaganda bakanı Göbels, alevlerin karşısına geçmiş şöyle bağırıyordu: «Komünistlerin marifetidir, hepsini temizliyeceğiz!»

Nitekim bu yalanlar, çok geçmeden, yangından sorumludur gerekçesiyle tutuklanan Dimitrov tarafından Leipzig duruşmasında açığa çıkarılıyordu.

Türkiye'deki faşist hareketin siyasal şemsiyesi olan MHP'ye baktığımızda faşizmin bu yanını çok daha net ve bol belgeli olarak görmek mümkündür. Kimsenin inanmıyacağını bile bile ve üstelik çok acemice hazırlanmış yalanlar MHP yöneticilerinin ağzından ve faşist yayınlar yoluyla halkın önüne sürülmektedir. Halk bu yalanları ibretle izlerken, faşistler, bu yalanlarla neyi amaçlıyorlar ise, onu gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Örneğin: faşist Hergün gazetesi, son günlerde, yazar Uğur Mumcu'nun, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun, Hasan Fehmi Güneş'in, Abdullah Baştürk'ün ve daha bir çok tanınmış ilerici ve sosyalistin Dev-Genç'e para yardımı yaptıklarını yazıyor. Hem de 10 bin liradan yüz bin liraya kadar varan nakit para yardımları!...

Herkes görüyor ki, bu acemice uydurulmuş bir yalandır. Her şeyden önce adı geçen kişiler Dev-Genç'e karşıdırlar ve değil onlarca bin lira yardım etmek, Dev-Genç makbuzuyla gelecek olan birini, kapılarından içeriye bile sokmazlar. Ama diyelim faşistler bu kişileri birer suikastle öldürmeyi planlamaktadırlar. İşte bu nedenle ve mahkum olacaklarını bile bile bu yalanı kullanmaktadırlar.

Sıradan faşist militanların ve yayın organlarının yalan söylemesi yetmez. Faşistler, liderlerine de yalan söylemesi için bir pay ayırırlar. Böylece faşist lider daha rahat politika yapma imkânına kavuşmuş olur. Örneğin: Türkeş: «Abdi İpekçi menfur bir cinayete kurban gitmiştir, ailesine başsazlığı dilerim» diye bir demeç verdiği zaman, faşist militan bunun lidere ayrılmış «yalan payı» olduğunu bilir.

Kendisine ayrılmış payı en çok kullanan faşist liderlerden biri de Türkeş'tir. Türkeş hemen her faşist saldırının ardından bir demeç verir ve «Üzüntülerini» belirtir. Böylece Türkeş, kendisine ayrılan yalan payını hovardaca kullanıp halkın gözünde, terörün her türlüsüne karşı biri olarak görünmek ister.

Faşistler, yalan söylemekle hiç bir şey kaybetmeyeceklerini, ama bıkmaksızın söyledikleri yalanlara inanacak insanlar çıkabileceğini düşünürler. Ayrıca yalan, her nasılsa inandırmış bulundukları insanları etraflarında tutmak için de gereklidir.

MHP'nin büyük yalanlarından bir kaçına ve faşistlere ne sağladığına bakalım: Kahramanmaraş olaylarını MHP başlattı ve yürüttü. Bugün 300'ü aşkın MHP'li bu davadan yargılanıyor. Ama her fırsatta bu katliamı solcuların yaptığını söylemeye devam ediyor.

MHP Genel Başkan yardımcılarından Sadi Somuncuoğlu, pek çok cinayeti planlayıp, nice faşist saldırıyı yönettiği halde, çıkıp, «bizim cinayetlerle ilgimiz yoktur, solcu solcuyu, solcu sağcıyı öldürmektedir» diyebilmektedir.

Türkeş, «komandoları biz eğittik, onlara biz görev veriyoruz» dediği halde, cinayet işleyen komandoların ardından, «onlarla bir ilişkimiz yoktur» demektedir.

Sıkıyönetim «MHP il merkezini aradım, 7 tabanca, 150 kilo dinamit buldum» derken, MHP, «il merkezimiz aranmamıştır ve hiç bir suç unsuru bulunmamıştır» diye açıklama yapmaktadır.

Yine sıkıyönetim: «Sağcılar Gümrük ve Tekel Bakanlığını bastı» diye açıklama yaparken, olay MHP yöneticilerinin ağzında «Bakanlığı solcular bastı» şekline girmektedir.

Faşizmin yalancılığını somutlamaya kalksak saymakla tükenmez. Tek doğru sözleri, söyledikleri yalanlardaki çelişkilerde kendini gösteren niyetleridir.

Sosyalistlere düşen görev, faşistlerin yalancılığını, onların yüzüne vurmaktan çok, bu niteliklerini kitlelere, bıkmaksızın göstermektir.

Hergün'ün makbuzları

MHP'nin yayın organı Hergün, faşist hareketin tipik bir aynası. Yalan ve demagojinin bini bir para, zekâ düzeyi de cabası!

Hergün, «Biz konuşmuyoruz, belgeler konuşuyor» diye başladı son maskaralığına. Aklınca «anarşi» ile, tanınmış ilerici, demokrat, sosyalist kişilerin arasındaki bağı parlak bir şekilde kanıtlıyor! Belki dedikleri de —öyle MHP'nin faşist terörün odağı olduğunu gün gibi gözler önüne seren dosyalar dolusu belge gibi değil— nereden bulmuşlarsa, üzerinde Liseli Dev-Genç yazan boş bağış makbuzları. Bu «eşsiz» değerdeki belgelere göre H. Fehmi Güneş, Uğur Mumcu, Gültekin Gazioğlu, Muammer Aksoy, Abdullah Baştürk, Kemal Türkler ve Mustafa Üstündağ, söz konusu derneğe 10 bin ile 100 bin lira arasında değişen tutarlarda bağışta bulunmuşlardır.

«Bulunsalar bile bu neyi kanıtlar» demeyin. 12 Mart özlemcilerinin cirit attığı günlerde, 12 Mart günlerinin çağrışımlarıyla «Dev-Genç» adıyla «anarşi»yi özdeş kabul edenler az olmaz diye düşünmüştür Hergün'cüler. Her neyse. Diyelim ki bu mantık doğrudur. Peki ama şu müthiş belgelere ne demeli?

Hergün'ün küpürlerini yayınladığı makbuzların seri numaraları birbirini izliyor. Mumcu 5602, Güneş 5603, Aksoy 5604, Gazioğlu ise 5607 nolu makbuzlar karşılığında güya bağış vermişler. Bir makbuz koçanı normal olarak bir kişide bulunacağına göre, bağış toplayan kişinin —her kimse— bu işte çok «usta» olduğunu düşünecekken, birden gözünüze makbuzların üzerindeki el yazıları çarpıyor. Büyük bir uyanıklık yaptıklarını sanan Hergün'ün aklı evvel yazarları, makbuzları ayrı ayrı kişilerin el yazılarıyla doldurmuşlar. Güya farklı kişiler toplamış bağışları. Mübarek makbuz koçanı sanki MHP demirbaşı silahlar gibi elden ele dolanmış..

MHP'nin günlük yayını Hergün'ün seri numaraları birbirini izleyen bağış makbuzları ve üzerlerindeki farklı el yazıları.

Hadi diyelim ki bu da mümkündür. İyi ama, sözkonusu kişiler Dev-Genç'lilere günahını bile vermez, kaldı ki onlara bol keseden bağış versinler...

Hadi verirler diyelim. (Bu komünistlerden her şey beklenir!) İyi ama, bu kişilerin hangisi öyle 10 binlerce, yüzbinlerce parayı hayatı boyunca birarada görmüştür acaba?

Hadi diyelim ki, bu kişiler sendika, dernek vb. örgütlerin yöneticileridir ve paraları da oradan bulmuşlardır. İyi hoş da, bildiğimiz kadarıyla sözkonusu kişilerin hepsi Dernekler Yasasını çok iyi bilirler. Muammer Aksoy, Uğur Mumcu, H. Fehmi Güneş birer hukukçudurlar. Gazioğlu, Baştürk ve Türkler ise sendika ve demokratik örgüt

Devamı s. 7, sütun 2'de

Sağ basından

Kahraman Maraş olaylarının yıldönümünde maceracı bir gurup, TÖB-DER'i de alet ederek, kendi yandaşlarının bile ancak yüzde 5'ini sürükleyebildiği bir serüven düzenledi. Eh!... kitleler itibar etmedikten sonra, itibar eden bulunurdu. Burjuvazinin gerici ağızları hep bir ağızdan bu itibarı gösterdiler:

25 Aralık tarihli Hürriyet'te Oktay Ekşi:

Huzur Kaynağı!

«TÖB-DER bu ülkede huzursuzluk kaynaklarından biridir. Daha doğrusu en belli başlılarından biridir. Onun işi bu sistemin işlemediğini isbatlamaktır. Bu devletin güçsüz olduğunu kendi taraftarlarına göstermektir.»

Demek ki TÖB-DER ya da demokrasi, kimilerinin huzursuzluk kaynağı imiş. O halde bunların huzur kaynağı belli olmaktadır!

«Edepsiz takımı»

25 Aralık tarihli Tercüman'da Nazlı Ilıcak:

«Bir de çeşitli dernek ve partilere mensup 'edepsiz takımı' var. Hani, 'Hükümet gider POL-DER kalır' diyenler... 'Yasağa rağmen 1 Mayıs mitingi Taksim alanında yapılacaktır' diye konuşanlar. Kongrelerde, üniversitelerde Enternasyonal Marşını okuyanlar. 'Halktan kendi dilinde eğitilmelidir' sloganını ağızlarından düşürmiyenler... İşte bu takımdan biri TÖB-DER 24 Aralık'da bütün öğretmenleri direnişe çağırmıştı.»

Lafların sözü ve özü, sahibine tam uymuş değil mi?

İtin belli olmayan izi

«Onlar da, listesi ve cibilliyeti belli TÖB-DER'ler, POL-DER'ler, DEV-SOL'lar DİSK-O'lar bilmem nelerdir. Yani sıkıyönetimce, polisçe, MİT'çe, gazetelerce, Ecevit'çe, bilinen caniler, cinayet yatakları, cani kışkırtıcılar... Bize yıllardan beri hayatı zehir edenler... Elebaşıları her halde **beşyüzü geçmiyen** hayasızlar takımı...»

Kabak'lıya göre, şimdi hayatın tadının yerine gelmiş olması gerekir. Kabağın tadı düzeyinde olsa bile.

Göbels'vari!

«Sol'un daimi eylem günleri»ni yazan Hergün, 28 Ocak için şöyle demiş:

«TKP kurucularından Mustafa Suphi ve 14 arkadaşının Trabzon'da Karadeniz'de bindikleri deniz motorunun devrilmesi sonucu ölmeleri» (Hergün, 25 Aralık, s. 7).

Dayağın uslandırdıklarından

26 Aralık tarihli Günaydın'da Can Pulak:

«Kahramanmaraş olaylarının yıldönümü, iç savaş provaları yapılarak ve kan dökülerek kutlandı. TÖB-DER'li bazı öğretmenlerin kandırdığı öğrenciler savaş alanına çevirdiler başkenti. Devirdikleri çöp bidonlarını siper yapan bazı öğrenciler, polisin ve askerin üzerine ateş açtılar... Kim komünisttir, kim bölücüdür hepsi biliniyor bunların. Bilinmesine rağmen hiç bir şey yapılmıyor hâlâ. Sıkıyönetimin gevşek uygulaması şanlı ordumuza zarar verecek boyutlara ulaşıyor. Bunu farkedemiyor muyuz hâlâ!»

Can Pulak Meclis'te muhaberlik yaparken AP'lilerden esaslı bir dayak yemişti... O dayaktan buyana neyi nasıl yazacağını çok iyi öğrenmiş!

Filistin halkının kurtuluş mücadelesi 15 yaşında

● Filistin halkı 15 yıl önce 1 Ocak 1965'te İsrail'e karşı ilk silahlı eylemiyle kurtuluş mücadelesini başlattı. Filistin halkı 1 Ocak'ı Filistin Devrimi'nin başlangıcı olarak kutluyor.

Filistin halkının kurtuluş mücadelesi 15. yılında. 1 Ocak 1965 günü Filistin halkı emperyalizmin kuklası İsrail'e karşı ilk silahlı eyleme girişerek silahlı kurtuluş mücadelesini başlattı. Bu tarih Filistin Devrimi'nin başlangıcı olarak her yıl Filistin halkı arasında törenlerle kutlanmaktadır.

Uluslararası emperyalizmin Avrupa'daki gerici yahudi sermayesinin siyasal hareketi olan Siyonizm ile işbirliği yaparak, Filistin'de, Orta-Doğu'nun bağrında ırkçı bir ülke kurma girişimi yüzyılın başlarına uzanır. Önceleri İngiliz, sonra ABD emperyalizminin desteği ile örgütlenen ve silahlanan Siyonistler amaçlarını gerçekleştirmek üzere Filistin halkını topraklarından sürmek için başvurmuşlardır. 1918 yılında nüfusun ancak yüzde 8'ini oluştururken, 1946'de yüzde 33'ünü oluşturur duruma gelmişlerdir. Ve o tarihlerde ABD'nin etkisi ile Birleşmiş Milletler'den çıkan bir kararla nüfusun yüzde 33'ünü oluşturan Yahudilere Filistin topraklarının yüzde 56'sının verilmesi öngörülmüştü. Ancak Siyonist terör çeteleri bununla da yetinmeyerek Filistin halkına karşı saldırıya geçmiş ve Filistin topraklarının yüzde 78'ini işgal etmişler ve İsrail Devleti'nin kuruluduğunu ilan etmişlerdir.

İsrail'in kurulmasına yolaçan ırkçı-siyonist terörün ve katliamların sonucunda 750 bin Filistin'li yurtlarını terkederek Gazze'ye, Suriye'ye ve Lübnan'a sığınmak zorunda kalmış ve çetin mültecilik yaşamını sürdürmüşlerdir. Sözkonusu katliamları gerçekleştiren terör çetelerinin birinin başında bugünkü İsrail Başbakanı Menahem Begin bulunmaktaydı.

Sonuç olarak, 1948'de Filistin'de yaşayan bir milyon Arap halkın yalnızca 300 bini zulum ve baskı şartları altında kalabilmiş ve İsrail devletinin kurulmasıyla emperyalizm Orta-Doğu'da bir sıçrama tahtası ve ileri bir karakol elde etmiştir.

Filistin sorununun ancak Filistin halkının kendisi tarafından çözülebileceğini bilen Filistinliler 28 Mayıs 1964'de Kudüs'te toplanarak Filistin Kurtuluş Örgütü'nü kurdular. Aynı zamanda Filistin kurtuluş mücadelesinin hedeflerini ve yöntemlerini belirleyen Filistin Ulusal Yasası kabul edildi. Aynı yıl FKÖ'ye bağlı olarak Filistin Kurtuluş Ordusu'nun kurulmasına başlandı.

Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi adlı gerilla örgütü 1 Ocak 1965 günü İsrail'e karşı giriştiği ilk silahlı eylemle silahlı mücadeleyi başlattı. Daha sonra Siyonistler 5 Haziran 1967'de yeniden saldırıya geçerek Filistin'in batı yakasını, Gazze'yi, Sina Yarımadası'nı ve Golan tepelerini işgal etti ve böylece Filistin'in tümü, Mısır ve Suriye topraklarının bir kısmı İsrail işgali altına girdi. Yeni İsrail saldırısı sonucunda 410 bin Filistinli daha Batı Yakası ve Gazze'yi terketmek zorunda kalarak çevre Arap ülkelerinde mülteci olarak yaşamaya başladı.

Filistin'in tümüyle işgal edilmesi Filistin halkının mücadelesini sindirmek bir yana daha da alevlendirdi. 1969 yılında Filistin Ulusal Kurtuluş Ordusu lideri Yaser Arafat aynı zamanda FKÖ liderliğine de seçildi ve FKÖ gerilla örgütlerini çatısı altında topladı. Aynı yıl, FKÖ, amacının Filistin'de müslüman, hıristiyanların ve yahudilerin bir arada yaşayacağı bağımsız, demokratik ve laik bir Filistin Devleti kurmak olduğunu ilan etti.

Filistin halkı FKÖ öncülüğünde mücadelesini başarıya ulaştıracaktır.

Günden güne güçlenen Filistin kurtuluş mücadelesini durdurmak üzere 1970 yılında emperyalizm Filistin halkına karşı bir soykırım hareketi başlattı ve 1973 yılında patlak veren Arap-İsrail savaşından sonra Filistin Kurtuluş Örgütü tüm Arap dünyası tarafından Filistin halkının biricik meşru temsilcisi olarak tanındı. FKÖ lideri Yaser Arafat Birleşmiş Milletler'e davet edilerek Filistin davasını anlattı. FKÖ Birleşmiş Milletlere gözlemci üye sıfatı ile kabul edildi ve uluslararası saygınlığını her alanda artırdı. Birçok ülke İsrail ile diplomatik ilişkilerini keserek FKÖ'yü tanıdı.

FKÖ'nün bu gelişmesi karşısında emperyalist çevrelerin kışkırtmasıyla Lübnan'da 1975-76' da kışkırtılan iç savaşta da FKÖ ezilmek istendi ama bu sonuç vermedi. Tam tersine işgal altındaki Filistin topraklarında Filistin halkı kitleler halinde FKÖ' nün önderliğinde toplandı. İsrail 1978 Mart ayında kara, deniz, hava kuvvetleriyle Güney Lübnan topraklarına saldırdı ve Filistinliler sekiz gün sekiz gece direnerek bu saldırıyı püskürttüler.

Bu başarısızlıklar karşısında emperyalistler ve işbirlikçileri Arap halkını arkadan hançerleyen Enver Sedat'la birlikte sahte barış tezgahladılar. Ancak sahte barışın sahipleri amaçlarına ulaşamadılar. Mısır yöneticileri dışında tüm Arap ülkeleri, tüm dünya ilerici güçleri bu sahte barış saldırılarına karşı Filistin halkının yanında yeraldı. Sahte barıştan sonra İsrail Güney Lübnan'da yaşayan Lübnan ve Filistin halklarına karşı katliamı sürdürdü. İsrail bombardımanları sonucu 1979'da 600 bin Lübnanlı ve Filistinli evsiz kalarak göç etmek zorunda bırakıldı. Ama bunlar da Filistin halkının mücadelesini durdurmaya yetmedi, yetmeyecek.

Filistin halkının kanı, canı pahasına yürüttüğü çileli ve şanlı kurtuluş mücadelesi 1 Ocak'ta 15. yılına giriyor.

Bugün ikibuçuk milyonu yurdunun dışında, birbuçuk milyon kadarı işgal altındaki yurtlarında yaşayan Filistin halkı, FKÖ'nün önderliğinde ve bugüne kadar onbinlerce evladının kanıyla sulanan şanlı yolunda her türlü tertibi, saldırıyı ve güçlüğü aşarak yüce kurtuluş amacına yürüyor.

Kurtuluş mücadelesinin 15. yılında selam olsun Filistin halkına ve yiğit mücadelesine!

Yurtlarından sürülen Filistinliler, çetin şartlarda mültecilik yaşamlarını sürdürüyorlar, ama yılmıyorlar.

ABD'de «seçim» komedisi

ABD'de başkanlık seçimi 1980 Kasım'ında yapılacak. Seçimlere bir hayli zaman olmasına karşılık adayların seçim kampanyası şimdiden başladı. Şimdilik 7 Cumhuriyetçi ve 3 Demokrat Parti adayı (Carter, E. Kennedy, Jerry Brown) bulunuyor. Seçim kampanyasının bugüne kadar olanlardan farklı bir şekilde olağanüstü erken başlamasının nedeni ülkenin günden güne kötüleşen durumu. Temel gıda maddeleri ve yakacak fiyatları başta olmak üzere fiyatların olağanüstü artışı, işsiz milyonlarca insana kitleler halinde yenilerinin eklenmesi, yaşama koşullarının geniş emekçi yığınlar için dayanılmaz hale gelmesi, seçim kampanyalarına bol bol malzeme sağlıyor.

Ancak başkan adaylarının birbirlerinden farklı öneri ya da programları yok. Zaten buna gerek de yok. Çünkü seçimlerde seçmenin iradesi aranmıyor zaten. ABD'de seçimler hiç bir zaman demokratik olmamıştır. Adaylar tekeller arasındaki geleneksel güçler dengesine ve ilişkilerine göre «seçilir». Öyle ki bugün yalnızca Demokrat ve Cumhuriyetçi Parti'nin varlığına ve sözsahibi olmasına tahammül edebilen ABD demokrasisinde, sıradan yurttaşlar için, hatta bu iki parti yandaşları için bu iki parti arasında fark olup olmadığı bile belirli değil. Kamuoyu yoklamaları seçmenlerin üçte birinden çoğunun adaylara partilerine bakarak değil, hoşlarına girip gitmediğine bakarak oy verdiklerini göstermektedir. Seçimlerde tekellerin adaylarına sağlanacak sözde seçmen desteği için adayların ve bu arada eşlerinin şirinliği önem taşıdığı için görüntüye büyük önem verilmektedir. Ancak bu oyun artık seçmenler için çekiciliğini çoktan yitirmiş bulunmaktadır. Bunun en belirgin bir göstergesi seçimlere karşı kayıtsızlıktır. 1976'da seçmenlerin ancak yarısı sandık başına gitmiştir, 70 milyon seçmen oy kullanmamıştır. 1978 Kongre ara seçimlerinde katılma oranı daha da düşüktür.

Seçimlerde aday olmak için ön koşul milyoner olmaktır. Önceleri hiç bir sınır olmayan para desteği, 1971 seçim reformları sonrası bin dolarla sınırlandırılmıştır. Ama bu pek farklılık getirmemiştir. Birden «seçim komiteleri» ardı arkası kesilmez bir biçimde kurulmuştur. Bunlar tekelcilerin başkan adaylarına sağladıkları para desteğinin paravanalarıdır. Kongre ara seçimleri dolayısıyla kurulan 1938 komitenin yüzde yetmişinden fazlası tekellere doğrudan bağlı bulunmaktaydılar. Ve yine bu seçimlerde iş adamı William Green ve rakibi seçilebilmek için 850 bin dolar (yaklaşık 43 milyon TL) harcadılar.

«Özgürlükler ülkesi» denilen ABD'de tekellerin sözsahibi seçmenin figüran olduğu seçim komedisi bir kere daha sahneleniyor.

● Dünya Barış Konseyi 30. Yıl Madalyası Nikaragua yöneticilerine verildi. Panama'da DBK Başkanlık Bürosu toplantısına katılan Nikaragua Delegasyonu'nda hükümet üyeleri bayan Violeta de Chamorro ve Moises Hassan ile İçişleri Bakanı Tomas Borge ve Sandinista Cephesi Ulusal Komutanlık üyesi Carlos Nunez bulunuyordu.

● Çin-Laos sınırında gerginlik artıyor. Maocu Çin yöneticileri bu kez de Laos sınırına askeri yığınak yapıyorlar. Bu arada Pekin gizli servisleri de Laos'da provokasyonlara girişiyorlar. Tayland'da bulunan ve ülkelerini terketmiş olan Laosluların arasına kiralık askerler yerleştirildiği ve ayrıca kaçaklar arasından seçilenlerin saldırı amacıyla eğitildiği bildiriliyor.

● Erken seçimlerde aldığı yenilgi üzerine Sosyal Demokrat Parti Başkanı ve Başbakan Bennedikt Grendal hükümeti istifa etti. Devlet Başkanı Kristjan Eldjarn hükümeti kurma görevini İlerici Parti Başkanı Hermannsson'a verdi.

Küba halkının bayramı tüm dünya halklarının bayramıdır

1 Ocak Küba Devrimi'nin 21. yıldönümüdür. 1950'lerden başlayarak emperyalist işbirlikçisi Batista'yı devirmeye yönelen devrimci hareket 1 Ocak 1959'da kesin zafere ulaşmıştı.

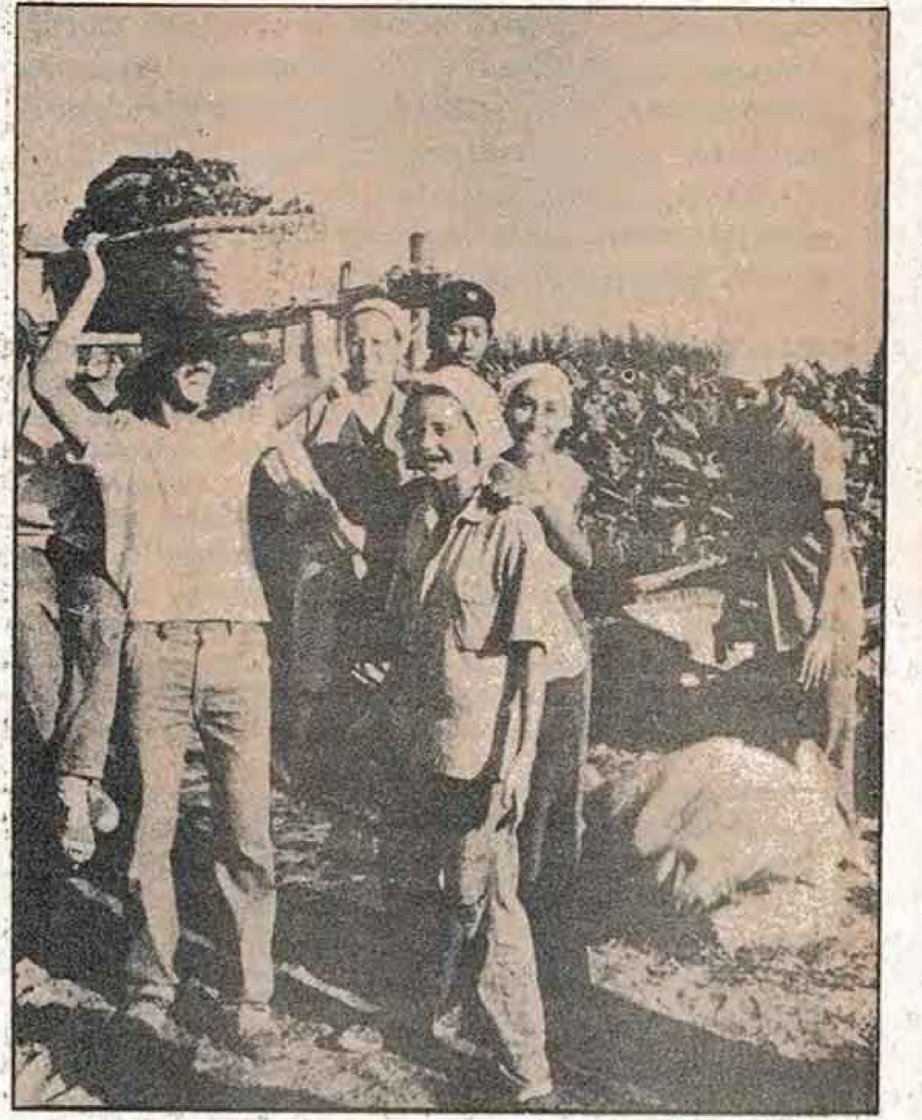
Küba Devrimi ulusal kurtuluş mücadelesi ile işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesinin içiçe geçtiği özgül tarihsel bir olaydır. Ve Küba halkı dünyanın en güçlü emperyalist ülkesi olan ABD'nin yanıbaşında devrime ulaşan yoldaki yiğit mücadelesini, bu defa devrim sonrasında göstermiştir, göstermektedir.

Devrimden önce geri bir tarım ülkesi olan Küba bugün hızla gelişen bir tarım-sanayi ülkesidir. Gayrisafi hasılasının yüzde 40'ından fazlasını sanayi ürünleri oluşturmaktadır. Enerji, metalurji, mühendislik, madencilik ve kimya endüstrileri ve diğer sanayi ürünleri imalatı hızla gelişmiştir. Devrim öncesi 1958'de 24 bin ton olan yıllık çelik üretimi, 1978'de yaklaşık 15 kat artarak 350 bin tona ulaşmıştır. Çimento üretimi 1958'de yılda 743 bin ton iken, 1978'de 2 milyon 700 bin tona varmıştır. Balıkçılık Devrim öncesi 22 bin tondan azken, bugün 260 bin tonu aşmaktadır. Ekili alanlar Devrim öncesi 160 bin hektardan, yedi kat bir artışla 1 milyon yüz bin hektara varmıştır. Ulusal ekonominin belkemiği olan şeker endüstrisi Devrim sonrası yeniden düzenlenerek verimi olağanüstü artış kaydetmiştir. ABD emperyalizminin tüm askeri ve özellikle ekonomik abluka uygulamalarına karşılık Küba ekonomisini geliştirmeyi başarmıştır. Bunda hiç kuşkusuz kardeş sosyalist ülkelerin ve özellikle Sovyetler Birliği'nin yardımı son derece önemlidir. Bugün Küba ürettiği şekerin yüzde 50'sini ve nikeli Sovyetler Birliği'ne dünya piyasa fiyatlarının üstünde bir fiyatla satmakta ve buna karşılık tüm petrol ve hammadde ihtiyacını Sovyetler Birliğinden dünya fiyatlarının altında fiyatla almaktadır. Bu ilişkiler sosyalizmle gelen yeni uluslararası ekonomik ilişkilerdir.

Küba halkının kazanımları yalnızca ekonomi alanında değildir. Devrim toplumsal alanda da Küba halkına pek çok kazanımlar getirmiştir. İşsizlik, ırk ayrımı, açlık, cehalet, fuhuş ve kapitalizmin diğer kötülükleri tamamen ortadan kaldırılmıştır. Devrim öncesi 50 dolayında olan yaş ortalaması, 1975'de erkekler için 71'e kadınlar için 73'e çıkmıştır. Her yüz doğumdan 98'i hastahanede gerçekleştirilmektedir. Yaşlılık, hastalık nedeniyle çalışamayanlara gerekli olan yardım hemen sağlanmaktadır. Üretimle eğitimin uyum içerisinde birleştirildiği yeni eğitim sistemi ile cehalet ortadan kaldırılmıştır. Bugün Küba'da 6-12 yaşları arasında her yüz çocuktan 99'u eğitim görmektedir.

Küba halkı kendi zaferinde dünya halklarının dayanışmasını hiç bir zaman unutmamıştır. Devrim sonrası Küba halkı çabasını yalnızca ülke içerisinde sosyalizmin kazanımlarını ileriye götürmekle sınırlamamış, tüm dünya kardeş halklarının anti-emperyalist mücadelesinde aktif olarak yer almıştır. Bağlantısızlar hareketinde Küba, sürekli olarak anti-emperyalist ve dünya sosyalizm güçleriyle işbirliğinden yana bir politikanın aktif savunuculuğunu yapmıştır. Halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yanında yer alan ve proletarya enternasyonalizminin canlı örneklerini sergileyen Küba tüm dünyada ve özellikle gelişmekte olan ülkeler arasında saygın bir yer kazanmıştır.

Küba halkının bayramı tüm dünya halklarının da bayramıdır. Küba Devriminin 21. yılı kutlu olsun!

Küba halkı devriminin 21. yılında daha ileri kazanımlar yolunda.

Barış ve Sosyalizm

GÜLGÜN TEZGİDER

Sosyal Demokratların Yenilgisi

1979 yılı içerisinde dünyanın değişik ülkelerinde genel ya da ara seçimler yapıldı. Seçimler hemen her ülkede Sosyal-Demokrat partilere ağır yenilgiler ve yer yer hükümet istifaları getirdi. İlk akla gelenler arasında Japonya, Portekiz, İzlanda ve nihayet Türkiye örnekleri sayılabilir. Hepsi için tek bir ortak ideolojik, politik süreçten sözetmek mümkün olmasa dahi, genel sınıfsal niteliğinden hareket ederek sosyal demokratların karşılaştıkları yenilgileri bazı ana noktalarda toplamak mümkündür.

Ülkemizde de bizzat yaşadığımız örnekte olduğu gibi, kapitalizmin ekonomik, politik, sosyal her alanda içinde bulunduğu krizin giderek derinleşmesi, sosyal demokrasinin çare olmadığını ve olamayacağını açıklıkla gözler önüne koymaktadır. Öyle ki, sosyal demokrasinin seçimlerden yenilgiyle çıkmasında özellikle kapitalist ülkelerde son yıllarda artarak büyüyen işsizlik, hayat pahalılığı gibi can alıcı sorunlar karşısında kalıcı bir çözüm getirememesi önemli bir rol oynamıştır. Gerçekten de Türkiye'de olsun, sosyal demokrasinin iktidarda ya da iktidar ortağı olduğu diğer ülkelerde olsun geniş emekçi kitleler sosyal demokrasinin bu çözümsüzlüğünü görerek seçimlerde desteklerini çekmişlerdir.

Sosyal demokrasiyi açmaza sürükleyen bir diğer neden, kendisini destekleyen bir kısım emekçi kitleler gerçekte çokuluslu şirketlerin, uluslararası tekelci sermayenin hareketiyle karşı karşıya bulunurken, ülke sınırları içerisinde sorunlara çözüm reçeteleri önermeleri olmuştur. Ancak gelişmeler sosyal-demokrat liderleri sorunların çözümü için yeni arayışlara yöneltmiştir. Örneğin Batılı sosyal-demokrat liderlerin Avrupa çapında politika yapma gereğini dile getirmeleri bu arayışın bir somutlanmasıdır.

Sosyal demokrat hareketin eski iflası örtecek yeni yöntemler ve yeni alanlar aradığı gözlenmektedir. Bunda hiç kuşkusuz uluslararası ilişkiler dengesinin sosyalizm güçlerinden yana gelişimi önemli bir rol oynamaktadır. Gelişen uluslararası koşullarda, detant ve barış içinde yanyana varolma ilkelerinin kalıcı adımlarla geliştiği koşullarda, sosyal demokratlar kendilerine çeki düzen verme gereğini duymaktadırlar. Sağ tehlikeden de söz edilmesine karşılık, sosyal demokratlar bugün kendileri için asıl «tehlike»nin soldan geldiğini vurgulamaktadırlar. Ve bu «tehlike», işçi sınıfı sosyalistlerinin, geniş işçi, emekçi kitlelere gösterdikleri somut çözüm yolları ve öneriler etrafında her geçen gün artan sayılarla toparlamalarıdır. Nitekim Batı Avrupa komünist partilerinin özellikle son yıllarda gelişen kitle desteği, sosyal demokratları, kitleleri çekecek yeni öneriler aramaya itmiştir. Ancak bu yeni öneriler sosyal demokrasinin reformizm politikasının terkedilmesi demek olmayıp, bu politikanın çağdaşlaştırılması, güne uygun hale getirilmesi anlamını taşımaktadır.

Kısaca geçtiğimiz yıl içerisinde sosyal demokratların dünya çapında aldıkları seçim sonuçları, emekçi yığınların, sosyal demokrasinin «hem emeği hem sermayeyi koruma» politikasının ardında neyin yattığını gördükleri ve bunu layıkıyla cevapladıkları bir gösterge olmuştur.

SOSYALİST ÜLKELERDEN

Kuran da koruyan da kitleler

Sosyalizm yığınların ürünüdür. Çünkü sosyalizm yığınların umududur. Kapitalizme bir avuç asalak sahip çıkarken, sosyalizmi milyonlarca emekçi kurar ve yaşatır.

Milyonlar devrime sahip çıkarken, gerçek bir demokrasiyi de yaratırlar. Yönetme bilinci ve hakkı bir avuç soyguncunun değil, yığınlarındır.

Küba'da bugün devrimin 21. yıldönümü kutlanıyor. Küba halkı 21 yıl önce işbirlikçi iktidarı devirdi. Yerine sosyalizmi kurdu. Bugüne, halkın topyekûn çabasıyla, adım adım, taş taş üstüne konularak gelindi.

Küba halkı, birlikte kurduğu sosyalizme bugün yine birlikte sahip çıkıyor. İlk günkü coşku ve heyecan bugün de sürüyor. Çünkü sosyalizm, insanların yaşama ve yaratma umudunu her zaman taze ve diri tutan bir toplum.

Sosyalizmde hayata ve yaşamaya, herkes aynı ölçüde ortak.

Sosyalizmde yaşamak ve yaratmak herkesin hakkı.

Saldırılar, tertipler, baskılar tekel işçilerini yıldıramayacak

Tekel işçileri kararlılıklarını gösterdi

Tekel işçileri üzerinde kanlı oyunlar sürdürülmek isteniyor. 2. MC döneminde Gümrük ve Tekel Bakanlığı yapan faşist MHP'li Gün Sazak dönemine uzanan saldırı ve cinayete halkasına yenileri ekleniyor. Daha Gün Sazak zamanında faşist komandolar işyerlerine doldurulup terör yaratılmaya çalışılmış, türlü oyunlar sergilenmişti. Ancak bu oyunlar Tekel işçilerini yıldırmadı, sindirmedi.

Bugün aynı oyunlar bu kez yeni MC ortaklığının Gümrük ve Tekel Bakanı Ahmet Çakmak idaresinde tekrarlanmak isteniyor. Daha geçtiğimiz günlerde faşist komandoların Bakanlığı basarak ilerici, demokrat memurlara yönelttikleri saldırı hatırlardadır. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının Bakanlıktaki olayları sağcıların başlattığı yolundaki açıklamasına rağmen Bakan Ahmet Çakmak, saldırıyı «solcuların» başlattığı yalanını göz göre göre söylemektedir. Bu sözlerin faşist komandoları daha da cür'etlendirmekten başka bir anlamı yoktur. Nitekim bu cür'et kendisini Cibali Tütün Fabrikasında göstermekte geri kalmamıştır.

DİSK'e bağlı GIDA-İŞ Sendikası Cibali Tütün Fabrikası Temsilcilerinden Sabahattin Çakmak, 21 Aralık günü evinden işine giderken faşist cinayet çeteleri tarafından pusuya düşürülerek katledilmiştir. 2400 Cibali Tütün işçisi bu faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla işi bırakmışlardır. Faşist saldırıyı duyan Tekel işyerlerindeki on binlerce işçi de işi bırakmışlardır. Böylelikle Cibali Tütün Fabrikasında 2400, Cevizli Sigara Fabrikasında 5000, Tekel Ambalaj Fabrikasında 2000 ve tütün depolarında 600 işçi faşist saldırıların artması ve can güvenliğinin olmaması nedeniyle üretimi durdurmuştur.

Sabahattin Çakmak katledilen ne ilk, ne de son tütün işçisidir. Bu arada Cevizli Sigara Fabrikasında çalışan Muammer Karan ve Hamit Akyıldırım da işlerinden evlerine dönerken katledilmişlerdir. Her gün ölüm korkusuyla işe gelip giden tekel işçileri bu gidişe son vermek için direnişe geçtiler.

Tekel işçileri;

— İşe geliş gidişlerin topluca yapılması için bir an önce vardiyalara servis konulmasını,

— Fabrika idarecilerinin himayesi altında, bellerinde silahlarla dolaşan faşist katillerin işten atılmasını,

— Sendikal hak ve özgürlüklerin kullanılmasının sağlanmasını istiyorlar.

Yıllardır sömürü ve baskının en yoğun olduğu, en kötü çalışma koşullarına sahip bu mu çalışma yerleri olan Tekel fabrikalarında çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen Tekel işçileri bir ortak sorunlarının çözümü doğrultusunda geri adım atmayacaklardır.

Tekel işçilerinin karşısına çıkan bir başka engel de Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş'tir. Sarı Tek Gıda-İş merkez yöneticileri GIDA-İş'in örgütlenmesini engellemek üzere işyeri yetkisini kullanmamakta ve Tekel işçilerini ekonomik baskıyla sindirmeyi amaçlamaktadır.

Cibali Tütün Fabrikası'nda 2400 işçi üretimi durdurdu. Fotoğrafta, Cibali işçilerinden bir gurup.

GIDA-İŞ, üyesi olsun, olmasın tüm Tekel işçilerinin sorunlarına sahip çıkmıştır. Ayrıca GIDA-İŞ, bir yandan yoğunlaşan faşist saldırılara ve baskılara karşı mücadelesini sürdürürken, diğer yandan Tekel'in özel sektöre devredilmesi planlarını boşa çıkarmak üzere çabalarını artırmaktadır. İşte Tekel işçileri bu böylesine çok yönlü saldırılarla karşı karşıyadırlar.

İşyerlerinde belinde silah taşıyan faşist komandoların barınmasına izin veren Tekel Genel Müdürlük yetkilileri son olarak, Çalışma Bakanlığından gelen görevli iş müfettişinin işçilerin üretimi durdurmasını «yasa dışı grev» olarak nitelendirmemesine ve işçilerin taleplerine yer vermesine öfkelenmiş, Çalışma Bakanı'na başvuruda bulunarak görevli müfettişi şikâyet etmişlerdir. Tekel Genel Müdürlük yetkilileri bu kez Çalışma Bakanlığı aracılığıyla Tekel işçileri üzerinde yeni oyunlar tezgahlamaya uğraşmaktadırlar.

Saldırılar, tertipler, baskılar Tekel işçilerini yıldıramayacaktır. İşçi sınıfı ve tüm demokrasi güçleri yiğit Tekel işçilerinin yanındadır.

Tekstil Bursa Şubesi Kongresi'nde zora başvuruldu

Tekstil Bursa şubesi 2. Genel Kurulu Birlik Dayanışma taraftarlarının sendikalarda sık sık kullandıkları, zora başvurma yöntemlerine bir kez daha başvurulmasına sahne oldu. Şube Genel Kurulu'ndan önce liste hazırlamayan Şube Yönetim Kurulu, sendika üyesi olmayan yandaşına gelişigüzel giriş kartı vererek salona aldı. Bu kişilere beşer onar giriş kartı verildiği görüldü.

Üyelerin şikâyeti üzerine Merkez Yürütme Kurulu üyelerinden beşi salonların tekrar boşaltılarak üyelerin usulüne uygun bir biçimde tekrar salona alınmasını kararlaştırdı ve durumu şube başkanı ve muhalefet gurupplarına bildirdi. Üyeler salon boşaltıldıktan sonra tekrar usulüne uygun olarak içeri alınırken, şube başkanı Yürütme Kurulu kararına uymayarak muhalefetin divan önerisini de almadan divan seçimi yapmıştır. Divan oylamasında salondaki üyelerin birçoğu oylamaya katılmamış, buna karşılık, salonda bulunan, fakat üye olmayanların ağırlığı ile Şube Başkanı kendi divan listesinin kazandığını ilan etmiştir. Yürütme Kurulu'nun uyarısını dikkate almayan Şube Başkanının tutumu üzerine üyeler anti-demokratik bir biçimde seçilen divana tepki göstermişlerdir. Bu sırada salona gelen Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak, divanın Genel Kurulu yönetemez durumda olduğunu görünce onları divandan alarak bizzat kendisi divanı yönetmiştir. Budak'ın bu davranışı sendikanın genel işleyiş ilkeleri ve, yönetmelik hükümlerine aykırı olmasına karşılık, üyeler sendikanın birliğinin Genel Başkanın şahsında simgelendiğini göz önünde tutarak, sendikanın yara almaması için tepkileri azaltmışlardır. Anti-demokratik uygulamalarla devam eden Kongre'de seçimlerde vardiyalardan gelen üyelere oy kullandırılmadan önce Genel Başkan yaptığı konuşmada, zor kullanarak kongreyi almak isteyenlere arka çıkmıştır. Bununla da kalmayarak üyeler salonda bulunan üye olmayan kişilerce tehdit edilmiş ve itiraz edenler saldırıya uğramış ve tartaklanmıştır. Oy kullanma işlemi de gelişigüzel bir biçimde usulsüz olarak yapılmıştır.

Tekstil Bursa Şubesi Genel Kurulunda sergilenen anlayışı, demokrasi güçlerine karşı burjuvazinin saldırısının arttığı bugünlerde demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanması yolunda atılan adımları güçleştiricidir. Kâğıt üzerinde demokratik birlik yanlısı gözükenler, geçmişteki hatalarını tekrarlamayı sürdürmektedirler. Tekstil Bursa şubesinde Birlik Dayanışma yandaşlarının ortaya koydukları tavır «Eylem Birliği» sözünü dilden düşürmeyen Birlik Dayanışmacıların çalışma üslupları konusunda çarpıcı bir örnektir ve bu tavır kuşkusuz sadece sendikanın yara almasına yol açmakla kalmamış, demokrasi güçlerinin birliğine de zarar vermiştir.

Almanya'da işsizliği protesto yürüyüş ve mitingileri yapılıyor

30 Kasım Cuma günü DGB (Alman Sendikalar Birliği) İG Metal İş Kolu Gençlik bölümünün düzenlediği «işsizliği protesto miting ve yürüyüşü» çeşitli sendika ve yabancı demokratik işçi ve öğrenci kuruluşlarının katılımıyla yapılmıştır.

2000 kişinin katıldığı yürüyüş DGB'nin önünde başlamıştır. İşsizliği protesto eden pankartları taşıyan ve sloganları haykıran yürüyüşçüler Federal Çalışma Dairesi (F. Almanya İşveren Merkezi) önünde son bulmuştur. Burada tertip komitesi yetkilileri yaptıkları konuşmalarda işsizliğin sorumlularını değinerek, işsizliğin, kapitalizmin ürünü olduğunu belirtmişler ve kapitalizmin yıkılmasıyla işsizliğin son bulacağını söylemişlerdir.

Yürüyüş ve mitinge sosyalist Kürt emekçilerinin örgütü (KOMKAR)'a bağlı Fırat İşçi Dayanışma Derneği de katılmış, işçilerin birliğini halkların kardeşliğini somutlayan sloganlar atılmıştır.

Aynı günün akşamı yapılan salon toplantısında koro, devrimci marşlar ve türküler söylemiştir.

Almanya'nın birçok bölgelerinde yapılan benzer toplantı ve yürüyüşlerde «35 saatlik çalışma süresi», «5 yıl yüksek öğrenim, şimdi işsizlik» pankartları dikkati çekmiştir.

İşçi Sözlüğü

Sendikanın örgütsel işleyişi ve demokratik merkeziyetçilik

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin başarılı olması, kazanılmış hakların sonuna kadar kullanılması ve daha ileri kazanımlar sağlanması, sendikaların en geniş yığınları çatısı altında birleştirmesi ve mücadeleye sokması ile mümkündür.

Sınıf mücadelesi içinde gelişen sendikalar, daha ilk günlerden başlayarak, giderek artan sayılarda işçiyi biraraya getirmişler, kitlesel bir nitelik kazanmışlardır. Çeşitli mesleklere ve işkollarına dağılmış olan işçiler, siyasi görüşleri, din, dil, cins, ırk, renkleri ne olursa olsun ortak çıkarları etrafında sendikalarda biraraya gelmişlerdir. İşçilerin en geniş kitleler halinde sendikalarda toplanması, ancak sınıf çıkarlarının savunulması temelinde gerçekleşmiştir ve gerçekleşir.

Sendikaların bu yapısı, örgütsel olarak demokratik merkeziyetçilik ilkelerine uygunluğu gerekli kılar. Sendikaların sınıfsal kitle niteliği ancak bu şekilde korunup, gerçekleştirilebilir. Bu açıdan sendikal çalışmalarda en genel anlamıyla demokratik merkeziyetçilik ilkeleri egemen olmalıdır.

Demokratik merkeziyetçi işleyişin başlıca unsurlarını şöyle sıralayabiliriz:

1) En alt düzeyden en üst düzeye kadar tüm sendika organları seçimle işbaşına gelirler.

2) Kararların hazırlanması, alınması, uygulanması ve uygulanmasının denetlenmesinde taban söz ve karar sahibidir. Alt düzeydeki organlar, üst düzeydeki organlara bilgi verirler. Üst düzeydeki organlar alt düzeydeki organlardan gelen önerileri gözönünde bulundururlar.

3) Üyeler örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organa uyar. Kararların oluşmasında azınlıkta kalanlar çoğunluğun kararlarına uymak zorundadırlar.

4) Tartışmalarda eleştiri-özeleştiri-ikna yöntemi uygulanır.

Bu ilkelerin ayrıntılarına girmeden önce şunu belirtmek gerekir. Bir örgüt demokratik merkeziyetçiliğin olgunluk ve gelişkinlik düzeyi, o örgütün sağlamlığını ve güçlülüğünü gösterir. Gönüllü disiplin bu ilkeler üzerinde yükselir. Bir örgütte demokrasi ve merkeziyetçilik birbirlerini tamamlayarak geliştirir ve güçlendirir. Sendikanın örgütsel işleyişinde bunlardan birinden, ya da ötekinden vazgeçilmesi örgütün işleyişine, gelişmesine, çalışmalarına zarar verir.

Sendikaların yönetim organları denilince, genel merkezden başlayarak, şube ve işyeri sendikal birimlerine uzanan bir örgüt ağından sözedilmektedir. Ve bu organlar seçimle işbaşına gelirler. Yönetimin seçimle saptanmasının yanısıra iki seçim (kongre) dönemi arasında Genel Kurul Kararları dışında sendika üyelerini ve işçi sınıfını ilgilendiren her mücadelede, tüzük çerçevesi ve organ işleyişi içerisinde üyelerin görüşleri alınır. Tabanın söz ve karar sahibi olabilmesi yani işyerindeki üyelerin gerek örgüt yönetiminde, gerekse sendikal mücadelenin her alanında söz ve karar sahibi olabilmesi için temel koşul, işyeri sendika organlarının tüm üyelerinin iradelerini en iyi şekilde kapsayacak bir yapıda olmasıdır. Ancak işyerinin en alt biriminden başlayarak üyelerin görüşlerini organlar kanalıyla Genel Merkeze, Genel Merkezin kararlarını işyerindeki tüm üyelere süratle ve sağlıklı olarak ulaştırabilen bir örgüt ağı, tabanın söz ve karar sahibi olmasını sağlar.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesi aşağıdan yukarıya doğru seçimle işbaşına gelen organların tüm organların alacağı kararlara, alt organların üst organa uyması gerektirir. Bir üye için disiplin açısından gereklidir. Üst organlardan gelen kararlara uyulmadığı takdirde örgüt içinde disiplinsizlik ve anarşi başlar. Alt organ benimsemese de üst organın kararını yerine getirir, ama onu yerine getirmek durumundadır. Bunu yaparken kendi eleştiri ve önerilerini üst organa bildirir. Üst organ da bu eleştiri ve önerileri gözönünde bulundurmakla yükümlüdür. Böylece demokratik merkeziyetçilik ilkeleri sendikal mücadelenin her adımında korunmuş, uygulanmış ve geliştirilmiş olur.

Örgütlü çalışmanın özü ve temeli kollektif çalışmaya, ekip çalışmasına yani organ çalışmasına dayanır. Organ çalışmasının en önemli ilkesi azınlığın çoğunluk kararına uymasıdır. Sendikalar kitle örgütü olma özelliğinden dolayı değişik görüş ve düşüncelere sahip üyelerden oluşur. Bir organ içerisinde çeşitli görüş ayrılıkları çıkabilir. Ve bu farklı düşünceler eleştiri-özeleştiri-ikna yöntemiyle giderilmeye çalışılır. Aynı görüş ve öneri getirenler, organ kararının kendilerince en doğru biçimde çıkmasını sağlamak için birbirlerini ikna etmeğe çalışırlar. İkna yöntemi sonuna kadar kullanılıp kararların oybirliğiyle çıkması için çalışılır. Ancak farklı görüşleri savunan taraflar anlaşamıyorsa, kararların gecikmemesi, çalışmanın aksamaması için oylamaya başvurulur ve bunun sonucuna göre hareket edilir. Eleştiri organlar içinde yapılır ve somut olaylara dayanır. Hatalar ortaya konurken, hatalara yolaçan nedenlerin ortadan kaldırılması ve bunların tekrarlanmaması için öneri getirilir. Organlar dışında gerçeğe dayanmayan, organ içerisinde kalması gereken konuşma ve kararları dışarı taşıran üyeler sendikal bütünlüğe zarar verirler, disiplinsizlik yapmış olurlar. Özeleştiri yapma ise üye özür dilemek ya da hatayı kabullenmekten ibaret değildir. Özeleştiri yapmak yapılan yanlışın nedenlerini ortaya koyarak tekrarlanmaması için çaba sarfetmeyi gerektirir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin uygulanmasının başlıca güvencesi hiç kuşkusuz tüm üyelerin bu konuda gösterecekleri duyarlılıktır, titizliktir.

Demokrasi Mücadelesinde Sendikalara Düşen

Selçuk ÇALHAN

Demokratik örgütleri kapatmaya dek uzanan baskılar giderek işçi sınıfının ekonomik örgütlerine de yönelmektedir. Ülkede yapılmak istenen, demokrasi güçlerinin etkisiz hale getirilmesi olunca, sendikaların bundan nasibini almaması mümkün değildir. Çünkü, tekelciler sürekli olarak sendikal özgürlüklerin kısıtlanarak işçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesinin bastırılmasını istemektedirler. Tekelcilerin istedikleri itaatli bir işgücü ve buna bağlı olarak artı-değer sömürüsünün alabildiğince artırılmasıdır.

Yeni işbaşına gelen 3. MC, daha bir ayını yeni doldurmuşken sendikalar üzerindeki baskıları arttırmaya başlamıştır bile. Çalışma Bakanının irade beyanını kaldırması, YSE işçilerinin üzerinde oynanan oyunlar ve faşist Köy YSE-İş Sendikasının yetkili gösterilmeye çalışması bunun ilk belirtileriydi. Son olarak MESS'e karşı toplu sözleşme mücadelesi veren Maden-İş yöneticilerinin sudan gerekçelerle gözaltına alınmaları sendikalar üzerinde uygulanan baskıların daha da yoğunlaşacağının işaretleridir.

Tekelci sermayenin demokrasi güçlerini sindirmeyi ve onların örgütlerini ortadan kaldırmayı amaçlaması, verilecek mücadelenin biçimini de ortaya çıkarmaktadır. Saldırılar sadece birkaç demokratik örgüte ya da sendikalara yönelmekten çıkıp tekelciliğe ve faşizme karşı olan tüm güçleri içine almaktadır.

Sorun, artık sadece toplu sözleşmelerde ekonomik ve demokratik kazanımların elde edilmesinden öte, geneldeki demokratik kazanımların korunması ve bu doğrultuda ödünsüz birleşik bir mücadelenin sağlanmasıdır.

Somut durum bu olunca işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin başını çeken DİSKe ve DİSK sendikalarına önemli görevler düşmektedir. DİSK'in son günlerde yapılan «genel temsilciler meclisi» toplantılarında söz alan çeşitli sendika temsilcilerinin birleştiği ortak nokta, tekellerin getirmek istedikleri faşist bir diktaya karşı ortak mücadelenin geliştirilmesi ve bir an önce bunun temellerinin atılmasıdır.

DİSK'e bağlı bazı sendikalar işkolları düzeyinde güçbirlikleri yapmışlardır. Ancak içinde yaşadığımız ortamda mücadele biçimi bu kadarla sınırlı kalamaz. Bu olumlu gelişmenin daha ileri düzeylerde somutlanması gerekir. DİSK'in başını çektiği ortak bir demokratik platformun oluşturulması ve mücadelenin daha geniş demokratik talepler etrafında tekellere karşı yönelmesi gereklidir. Bu konuda en büyük sorumluluk yine sosyalistlere düşmektedir. İşçi sınıfının ekonomik örgütlerindeki sosyalistler, DİSK'in birliğinin sağlanması ve en can alıcı sorun olan sermayenin demokrasi güçlerine karşı olan saldırılarına göğüs gerecek geniş bir platform için elbirliğiyle çalışmalıdırlar.

Demokrasi mücadelesinde sendikaların çok önemli bir işlev gördükleri tartışılmaz bir konudur. Sınıf ve kitle sendikacılığının ilkelerini benimsemiş tüm sendikalar toplu sözleşmelerde başarılı olmak, hem de genelde demokrasi mücadelesini güçlü hale getirmek için öncelikle kendi tabanlarında da kısır siyasi gurup çekişmelerine son verip mücadeleyi güçlendirmek için çalışmalıdırlar.

Demokrasi güçlerine yönelen terör ve baskılar karşısında en temel ilke olan birlikçilik, sözde kalmamalı ve demokrasi mücadelesinde kendini sorumlu gören herkes üzerine düşeni yerine getirmelidir.

Asgari ücret yeniden saptanmalı ve vergi dışı tutulmalıdır

Elimizdeki en son verilere göre Türkiye'de işçi ve memur olmak üzere vergi ödeyen toplam üç milyon 500 bin emekçi bulunmaktadır. Türkiye Bütçesinin vergi gelirlerinin % 60'ını aşan bölümü de bu emekçilerin gelirlerinden kesilen vergilerden oluşmaktadır. Yani Türkiye'de toplam en çok vergiyi en az ücret alan emekçiler ödemektedir. Elimizdeki rakamlara baktığımızda 3,5 milyon emekçinin büyük çoğunluğunun asgari ücretle geçinmek zorunda kaldıklarını görmekteyiz. Milyonlarca emekçiyi gittikçe ağırlaşan yaşam koşulları karşısında asgari ücretle geçinmek daha doğrusu açlık ve sefalet içinde yaşamak zorunda bırakan egemen güçler, yarattıkları ekonomik buhranın bütün yükünü emekçilere çektirmektedirler.

Yaşam koşullarının çok gerisinde saptanan asgari ücretlerle emekçiler hem geçimlerini sağlamak hem de parababalarına kredi olarak dağıtılan vergileri ödemek zorunda bırakılmaktadırlar.

Vergi Yasasındaki adaletsizlik, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin aldıkları ücretin yarısının vergi olarak geriye alınmasını getirmektedir.

Türkiye'de giderek artan enflasyon oranı ve pahalılık karşısında ücretlerde sağlanan artışlar bir anda yok olup giderken, ücretlerdeki sayısal yükselmeye göre artan vergi oranı ücretlerin yarısının vergi olarak kesilmesine yolaçmaktadır.

Böylesi bir gidişe işçi sınıfı başta olmak üzere bütün emekçilerin sürgit «evet» demelerine olanak yoktur. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız bu uygulamaya son verilmesini istemektedir ve bunun için örgütlü, ortak eylemlere yönelmektedir.

Bugün uygulanmakta olan asgari ücret, bugünkü yaşam koşulları karşısında çok yetersiz kalmıştır. Bugünkü asgari ücretle bir işçi ailesinin değil, tek başına bir işçinin 10 gün boyunca karnını bile doyurması olanaksızdır. Öyleyse günün koşullarına göre asgari ücret 1.1.1980'den itibaren geçerli olmak üzere hemen saptanmalıdır. Asgari ücretin saptanmasında bir işçi ailesinin aylık giderleri esas alınmalıdır.

Ayrıca yukarıda da belirttiğimiz gibi, asgari ücretin yeniden saptanması sonucu ortaya çıkacak ücretin sayısal artışı nedeniyle yarıya yakın kısmının vergi olarak geriye alınmasının önlenmesi için de, asgari ücretin vergi dışı tutulması gerçekleştirilmelidir. Asgari ücretin vergi dışı tutulmasının yanı sıra işçi ve emekçilerin sözleşmeler ve benzeri yollarla elde ettikleri sosyal yardım adı altındaki her türlü gelirleri de vergi dışı bırakılmalıdır. Sosyal yardım gelirlerinden vergi kesilmesinin kesinlikle önüne geçilmelidir.

İşçi, memur bütün emekçilerin asgari ücret üzerindeki gelirlerinden alınan vergilerin oranları da indirilmeli ve emekçilerin gelirlerinden kesilen en yüksek vergi oranı % 10'u aşmamalıdır. Vergi dilimleri en yüksek oranı % 10 olmak üzere yeniden düzenlenmelidir.

İşçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın bu en acil ekonomik talebinin gerçekleştirilmesi doğrultusunda verilecek mücadelede de DİSK ve TÜRK-İŞ'e önemli görevler düşmektedir.

TÜRK-İŞ'e bağlı ve DİSK sendikaları ile iş ve eylem birliklerine evet diyen sendikalar TÜRK-İŞ Yönetimini bu yaşamsal ekonomik istemin gerçekleştirilmesi doğrultusunda DİSK ile ortak mücadele yürütmeye ikna etmeleri gerekir.

TÜRK-İŞ asgari ücret komisyonuna DİSK'in alınmaması için bugüne kadar sürdürdüğü sakat ve yanlış politikasından vazgeçmeli ve bugünkü hükümetin niteliği bilindiğinden, TÜRK-İŞ'in asgari ücret komisyonuna DİSK'in de çağrılması için diretmesi sağlanmalıdır.

Asgari Ücret Komisyonu'nda TÜRK-İŞ ve DİSK'in birlikte koyacakları tavır büyük ölçüde etkin olacaktır.

Böyle bir başlangıç, TÜRK-İŞ ve DİSK'in işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın güncel ve yaşamsal ekonomik ve demokratik istemleri doğrultusunda birlikte mücadele yürütmelerinin ön koşullarını ve olanaklarını yaratmış olacaktır.

Bugün DİSK ve TÜRK-İŞ arasında ideolojik, siyasi ve bunun doğal sonucu olarak sendikal anlayışlarında önemli ayrılıklar olması, iki büyük konfederasyonun işçi sınıfının ve emekçilerin ekonomik demokratik kazanımlarını artırmak doğrultusunda ortak eylemler içine girmelerine engel olmamalıdır.

Ayrıca TÜRK-İŞ içindeki birçok sendikada da sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerine bağlanma ve bu ilkeler doğrultusunda mücadele verme eğilimleri ağırlık kazanmaya başlamış ve bu da iki ayrı konfederasyona bağlı sendikalar arasında güç ve eylem birlikleri oluşturma aşamasına varmıştır.

İşçi sınıfının eylemsel ve sendikal birliğine yönelik bu tür eğilimlerin güç kazandığı bu dönemde her iki konfederasyonun bugün yakıcı bir önem kazanmış bulunan asgari ücretin yeniden ve yeterli olarak saptanması ve vergi dışı bırakılması, Vergi Yasasının emekçilerin yararına yeniden düzenlenmesi amacıyla bir araya gelmeleri gerekir.

Bu yönde atılacak adımlar, Demirel Hükümetinin halkımızın ekonomik demokratik haklarına karşı başlattığı ve azgınlaştırmayı amaçladığı saldırıları da göğüslemek ve geriletmek için elverişli koşulların yaratılmasına da katkıda bulunacaktır.

Asgari ücretin günün koşullarına göre yeniden saptanması ve vergi dışı tutulması için DİSK ve TÜRK-İŞ eylem birliği yapmalıdır.

Hürcam-İş'in toplu sözleşme hazırlıkları sürüyor

DİSK'e bağlı Hürcam-İş Sendikasının yaklaşan toplu sözleşme görüşmelerine ilişkin hazırlıkları sürmektedir. Hürcam-İş Sendikası önümüzdeki ay Şişe Cam tekeliyle başlatacağı toplu iş sözleşmesine Türk-İş'e bağlı Kristal-İş'le oluşturduğu ve eylem birliği içinde iki sendikanın hazırladığı ortak sözleşme taslağı üzerinde tartışılmaktadır. Hazırlanan taslak toplu sözleşme komiteleri kanalıyla tabana götürülerek yönlendirme şeklinde sunulmuş ve tabandan gelen öneriler değerlendirilmeye başlanmıştır.

Öte yandan Hürcam-İş Sendikası işyerlerindeki üyeleriyle sohbet toplantıları düzenlemektedir. Bu toplantıların ilki Mersin'de kurulan Anadolu Cam Sanayii işçileriyle yapılmış, toplantıda güç ve eylem birliğinin amaçları, cam işçilerinin önündeki sorunlar anlatılmış ve sözleşme taslağı hakkında bilgi verilmiştir. Konuşan işçiler ise, bu dönem toplu sözleşmeye cam işçilerinin birlik içinde gitmelerinin mücadele azimlerini bilediğini ve tekeli mutlaka dize getireceklerini belirtmişlerdir.

Öte yandan Hürcam-İş ve Kristal-İş Sendikaları Gebze'de ortak bir sohbet toplantısı düzenlemişler, toplantıya iki sendikaya üye işçiler katılmışlardır. Toplantıda iki sendika arasındaki işbirliğinin pekiştirilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Toplantıda iki sendikanın üyeleri sık sık «yaşasın güç ve eylem birliği», «DGM'lere Hayır», «Kahrolsun Faşizm» sloganları atmışlardır.

Ayrıca, Hürcam-İş Sendikası tekel dışı bir işyeri olan Tam-Cam Otocam işyeriyle toplu sözleşme görüşmelerini başlatmıştır. Tam Cam işyerinde de ortak olarak hazırlanan toplu sözleşme taslağı masaya getirilmiştir. İlk görüşmede taslağın ilk yirmi maddesi tartışılarak kabul edilmiştir. Tam-Cam işyerinde de daha önce taslak tabanda tartışılmış ve son şeklini almıştır.

SANAT-KÜLTÜR-BİLİM

Kültür ve Sanatta Örgütlülüğün Temeli

Fahrettin DEMİR

Yüzyıllardır, sanatın, sanatçının bağımsızlığından söz edilir, durur. Bu sorun, belki de, sanatın tarihiyle eşzamanlı. Sanatın işleviyle bağlantılı olarak ele alınan bu sorun, Aristo'dan beri sanatçıların, sanat kuramcılarının kafalarını kurcalamış, bu konuda birşeyler söylemeye, yazmaya yöneltmiştir. Söylenenler, her ne kadar «katıksız» sanat, «saf» sanat adına söylenmiş gibi görünse de, temelde, söyleyenin sınıfsal yapısını ve hangi sınıf adına konuştuğunu belgelemektedir. Çünkü sınıfsal olan birşey üzerine konuşmak da sınıfsal tavrı gerektirir.

Sanatçının özgürlüğünü maddi temellerinden kopuk, soyut bir nesne olarak anlayan burjuva sanat kuramcıları ve sanatçıları, sanatçının «özgürlüğü»nü her şeyin üstünde tutması gerektiğini, sadece kendi duygusunun, düşüncesinin emrettiği yolda eserler vermesi gerektiğini söylerler. Onlara göre sanatçı, hiçbir etki altında kalmadan sırf «güzellik»in peşinde koşmalıdır. Çünkü onlara göre sanat, herşeyden bağımsız bir kurumdur. Kendi içerisinde bir değerler sistemi oluşturur. Ve kendisinden, estetik varlığından başka hiçbir şeyle açıklanamaz. İşte böyle bir estetik değer yaratabilmek için de sanatçının özgür olması, ona «müdahale» edilmemesi gerekir.

Oysa yukarıdaki düşünce biçimi, «kimin için özgürlük», «hangi sınıf adına etkilenmeme?» sorularını cevaplamaktan uzaktır. Çünkü sanatçı belirli bir toplumsal yapı içerisinde yaşar. Sanatçının manevi üretimini belirleyen maddi üretim ilişkileridir. Sanatçının bu maddi üretim ilişkileri ağından bağımsız olmasını beklemek olanaksızdır. Kaldı ki, bu anlamda bir bağımsızlığın sağlanması da mümkün değildir. Bu anlamda bir bağımsızlık, maddi-toplumsal yapıdan bağımsızlığı getirir ki, bu da olanaksızı olur yapmaya çalışmaktır.

Sanatçı, toplumun üyesidir. Toplum içerisinde yaşar. Kendine özgü bir «sırça köşk»ü, her şeyden elini eteğini çekmiş bir durumu yoktur. Toplumun tüm sorunlarını, olumsuzluklarını etinde, kemiğinde duyar, yaşar. Toplumun ortaya koyduğu tüm veriler, sanatçının manevi üretiminde yansır. Onun sanatını biçimlendirir.

Örgütlülüğün karşıtıymış gibi gösterilen ve onun karşısına çıkarılan «özgürlük» sorunu, sınıfsal bir öze sahiptir. Onu sınıfsal bağlantılarından ve sınıfsallık boyutlarından koparmak olanaksızdır. Burjuva sanat kuramcılarının sözünü ettikleri «özgürlük» yanıltmacadan, saptırmadan öteye bir anlam taşımamaktadır.

Sanat ve kültür, kapsadığı ürün ve biçimi ne olursa olsun, temelden üstyapıya yükselen ilişkiler ağı içerisinde düşünülmesi gereken olgulardır. Tüm üstyapı ilişkileri gibi, son çözümlemede ekonomik yapı tarafından belirlenirler. Altyapı-üstyapı diyalektiğine göre, maddi altyapı ile onun üzerinde yükselen üstyapı, karşılıklı etkileşim içindedirler. Temelde, altyapının üstyapıyı belirleme özelliğine karşın, üstyapının da altyapının değiştirilmesine önemli bir katkıda bulunduğu bilinen bir gerçek. Bu nedenle üstyapı ilişkileri ağı içerisinde yer alan kültür ve sanat da altyapının, yani üretim ilişkilerinin değişmesine katkıda bulunurlar.

Egemen üretim biçimini değiştirecek öncü güç, işçi sınıfı bunu, politik örgütünün partisinin önderliğinde yapacağına göre, bu, değisim bir örgütlülük sorunu olarak ortaya çıkıyor. Siyasal iktidarı ele geçirmeye yürüyen işçi sınıfı herseyden önce örgütlü olmak zorundadır. Bu örgütlülük de hayatın her alanını kapsayan çok yönlü bir örgütlülük olmalıdır.

Öyle ki, insani ve toplumsal etkinliklerin hiçbir anlamını dışarıda bırakmayan yetkin bir örgütlenme ancak işçi sınıfını başarıya ulaştırabilir.

Bu gerçeklerden hareket ederek, sanat-edebiyat alanını da bu örgütlenme ağının kapsamına almak gerekir. Çünkü sanat olgusunun bu değişimdeki etkinliği ve bu etkinliğin verimli olabilmesi, ancak örgütlülük sorunuyla başarılabilir. Sanat ve kültürün örgütlenmesi, örgütlü ve organize bir sanat-kültür mücadelesi, ancak egemen üretim biçiminin değiştirilmesi yolunda iktidar olma mücadelesine omuz verebilir, bu alandaki çabaları başarılı kılabilir.

Oysa yüzyıllardır sanat-edebiyat sorunları gündeme geldiğinde, sorunun özünü tartışmaktan sürekli kaçılmış, egemen ideoloji adına, kültür ve sanatın örgütlenmesine, sanatçının örgütlülüğüne karşı çıkılmıştır. Bu karşı çıkışlar, çoğunlukla sanatın ve sanatçının özgürlüğü, bağımsızlığı adına yapılmıştır.

Gerçekçi sanatın, soyut özgürlüklerle, burjuva saptırmalarıyla geçirecek zamanı kalmamış olsa gerek. O, kendi gür damarını bulmalı, işçi sınıfı biliminin ilkeleri doğrultusunda hem kendini yeniden yaratmalı, hem de işçi sınıfı mücadelesine omuz vermelidir. Bu da işçi sınıfı bilimi ve ilkeleri tarafından yeniden yaratılmakla olanaklıdır. Yani sanatçı, işçi sınıfı bilimine bağlılığıyla yeniden yoğrulur ve biçimlenir.

Sanatçı, işçi sınıfı bilimi ve onun örgütlenme ağı içerisinde yerini aldıkça verimlileşir. Bir başka deyişle, bağlandıkça özgürleşir. İlk bakışta bu bir paradoks olarak görülebilir. Gerçekte ise, özgürlük anlayışının sınıfsallığını ortaya koyar. Sanatçı, işçi sınıfı partisinin ilkeleriyle bağlandıkça yaratıcılığı gelişecek, yeni perspektifler, yeni ufuklar kazanacaktır. Yaratma özgürlüğünün gerçek kimliğini kazanması, yaratıcı yeteneğin sağlıklı yükselişine, evrensel somutlanışı, elverişli sanatsal eylem temelinin gerçekleşmesi, sanatsal üretimin asıl benliğiyle buluşması da denilebilir buna.

Ulu Ağaçları Ne Yapıyorlar?

Zeynep KARABEY

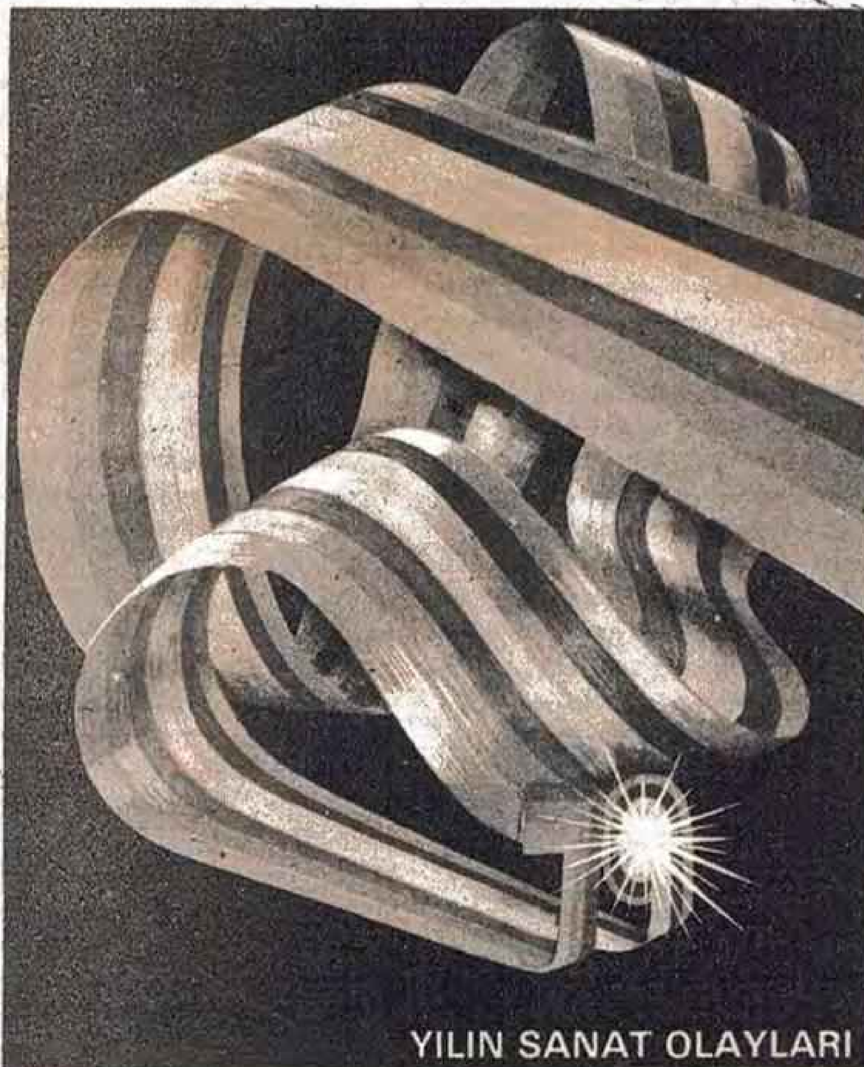
Şöyle koca bir orman getirmenizi istiyorum, gözünüzün önüne. Yeşilliğin insanı serinlettiği, koca gövdelerin göğe yükseldiği güzel bir orman. Sonra baltalı adamlar ormanı kesiyorlar, ulu gövdeleri deviriyorlar. Sonra o gövdeler pis bir fabrikanın kapısından içeri giriyor. Derken incelmiş, incelmiş, ipincecik kağıt olmuş, çıkıyorlar. Koca kamyonlara yükleniyorlar. Şu yakıt sıkıntısında, kimbilir hangi telefon-pistonla bulunmuş yakıtın dumanını insanların genzine savurarak basımevlerine ulaşıyorlar. Gümbür gümbür indiriyorlar, kağıt bobinlerini basımevlerinin önlerinde. İri makinaların dibinde bobinler dizim dizim diziliyor. Sırası gelen takılıyor makinaya, tıkır da tıkır makina dönüyor.

Ve gazete basılıyor.

Ulu ağaçların koca gövdelerinden.

Burada duralım, başka bir öyküye geçelim.

Türkiye'de gazete çıkartabilmek için önce para gerek. Parayı bulan, makinayı ayarlayan ve de dağıtım zincirinin bir halkası olmayı kabul ettirebilen, çıkarır gazetesini, dağıtır. Dergi çıkartabilmek de öyle. Sırtını iyi bir sermayeye yaslamamışsa, dergi kıyıda köşede kalıp itekaka satılmaya mahkûmdur.

Milliyet Sanat Dergisinin son sayısının kapağı.

Türkiye'de yıllar yılı bir gazete çıkar: Özellikle küçük ve büyük kentsoylularin saygınlığını kazanmış, kimi kişilerin de «Bakalım Milliyet ne demiş?» ya da Milliyet'in falanca yazarı bu konuda ne düşünüyor diye aldıkları bir gazetedir. Renkli basar. İyi makineleri, iyi bir basımevi, iyi bir binası, çok sayıda çalışanı vardır.

Bir gün bu gazetenin dengesini tek başına kurmayı görev edinmiş genel yayın müdürü, cinayet fırtınasına kurban edilip öldürülünce, gazete patronun sırtına yığılır kalır sanki. Hep sattı satılacak söylentileri sürüp gitmektedir. Bu işi kendi eliyle yürütmek istemez patron. İster ki, «ehil, becerikli» bir kişiye versin, o da gazeteyi çıkartsın, paralar —makul bir ölçünün altında olmamak kaydıyla— gelsin.

Böylece yeni bir yönetim altına girer gazete.

Tüm tröstleşme yolunda olan basın kuruluşları gibi, Milliyet'in de «yan yayınları» bulunmaktadır. Bir çocuk dergisi, bir sanat dergisi, kitaplar... ve elbette bir «gençlik» dergisi!

Gazete, dengeyi sağlayan genel yayın müdürünün öldürülmesinden sonra bir yanına sürekli top gülleri düşen tahteravalliye döner. Daha kestirmesi, sağa öyle bir yalpalamaya başlar ki, kimi okurları kesin bırakır gazeteyi. Ama yeni okurlar kazanır. «Boyalı basın» hayranı, yeni okurlar. Yalpalamalar iyice belirginleşir. Örneğin, koluna gamalı haç takmış kişileri yönettiği için hakkında kovuşturma açılmış adamları var gücüyle savunan röportajlar yayınlamaya başlar gazetede.

Gazetede hal böyle iken, özellikle sanat dergisinin geleceği hep dillerde dolaşmaktadır.

Sanat dergisi 1972 yılında ünlü bir yayımevinin sahibi ile, sanatseverliği ile tanınan bir «iş adamının» yaptığı ön araştırma sonucu çıkarılmıştı. İlk gününden başlayarak sürekli üç kişinin tüm yükünü üstlendiği dergide, Muhsin Ertuğrul'dan Behçet Necatigil'e, Bedrettin Cömert'ten Cavit Orhan Tütengil'e uzanan, aralarında halen hayatta olmayan fikir ve sanat adamlarının da bulunduğu geniş bir kadronun yazıları yayınlanıyordu.

Dergi kısa sürede «entellektüel» çevremizde olduğu kadar, tüm okur-yazarlar arasında da iyi bir yer yaptı. Şunun ya da bunun fikirlerini savunmuyor, tüm sanat yazın ve düşün alanında açık bir alan oluşturmayı amaçlıyordu. 10 bin gibi oldukça iyi bir tirajda oturmuştu.

Şimdi bu derginin son sayısı çıkıyor. Yalpalaya yalpalaya iyice sağa yanaşmış olan yönetim, derginin kadrosunun —olur a— sol tarafa doğru fazla açık bulunmasından olacak, yıldırım bir emir ile «kapattım» dedi dergiyi.

Eh, kocaman, yüksek tirajlı bir gazete, aslını inkar eylemekten vazgeçip, «açalım bakalım, sermaye kitabı ne dedi?» derse bir sanat dergisi kapatılmış, olay mı?

Böyle kararlar alınmazsa, o güzelim ofset baskıların mürekkepleri, filmleri nasıl sağlanabilecek?

Kime ne iki-üç «kıytırık» sanat olayının kişilere ulaşması için çıkan dergilerden? Zaten, tam Amerikan iş büyütmesi anlayışına uygun olarak, aynı sermaye yeni bir dergi çıkaracak. 10 bin gibi bir tirajın boşluğunu yine kendi doldurmak isteyecek tabii, başkasına bırakır mı? Ama bu kez nasıl çıkacak o dergi, henüz belli değil.

Bu olay bir kez daha göstermektedir ki, ardını iyi bir paraya dayamış yayınlar, zaman zaman okuru aldatsalar da, bir gün gelir tökezlerler, tökezletilirler. Düzen bu düzen oldukça, gazetelerin baş gelirleri ilana dayandıkça, kağıt tahsisi, iyi makinalar, iyi bir dağıtım, bir elin beş parmağını aşmayan kişilerin elinde toplandıkça, olacak budur. «Kapattım» der, işine gelmeyeni kapatır, «sattım» der, para getirmesini istediğini satar, «açtım» der, bol ilan alacak, çıtır çıtır para getirecek yayınları açar. O arada da, yıllar yılı bir yayın organına baş koymuş, çalışmış çabalamış, hiçden yapıt var etmiş kişiler, basın emekçileri eski bir gazete kağıdına nasıl davranılıyorsa, öyle buruşturulurlar, atılırlar. Okurlar, saygı duydukları gazetenin sürekli renk değiştirip, içinden ulumalar geldiğini anlayana dek, keselerinden liracıklarını yine de tıkır tıkır sayarlar, o kağıt parçalarına.

Anımsayın, yemyeşil ormanı, ulu ağaçları.

Ülkemizde onları neler yapıyorlar? Ağaçlara nasıl yazık oluyor...

DİNAMO'nun 70. yaş ve 50. sanat yılı kutlandı

Yazar Hasan İzzettin Dinamo'nun 70. yaş ve 50. sanat yılı, TYS'nın düzenlediği bir toplantı ile kutlandı. Muhsin Ertuğrul Tiyatrosu salonunda yapılan toplantıya Aziz Nesin, Şükran Kurdakul, Asım Bezirci, Yusuf Ahıskalı, Hayati Asılyazıcı katıldılar. Dinamo'nun şiirinden ve mücadelesinden örnekler verilen ve anılar anlatılan toplantıya ozan Sadık Gürbüz de katıldı.

Dinamo'nun 50. sanat yılını kutlama toplantısına Türkiye Sosyalist İşçi Partisi adına katılan Merkez Yürütme Kurulu üyesi Hüseyin Hasançebi yazara partinin başarı dileğini iletti ve çelenk verdi.

Bilindiği gibi yazar Hasan İzzettin Dinamo'nun ülkemiz kültür yaşamında önemli ve saygın bir yeri vardır. Öte yandan Dinamo, faşizme ve baskılara karşı acılı mücadeleler içinden geçmiş, demokrasi mücadelesini yılmadan omuzlamıştır. İşkence, zindan, sürgün... Dinamo'nun bugün taşıdığı derin izler bu açıdan sadece birer anı değil, birer deneydir de.

Gazetemiz Hasan İzzettin Dinamo'ya bundan sonraki yaşamında ve mücadelesinde başarılar diler.

SPOR

Top yuvarlaktır ama futbol köşelidir

Evvelki hafta sonu gazetemiz baskıya hazırlanırken, Gelsenkirchen'de yenen iki gol, burjuvazinin haftalardır şişirdiği bir balonu söndürüyordu. Final şansı kalmamış, isteksiz bir Galleri İzmir'de Alman patentli Erhan Önal'ın bir golüyle yendikten sonra, kağıt üzerinde Türkiye milli futbol takımının Roma'da yapılacak Avrupa Uluslar Kupası finallerine katılma ihtimali belirdi. Bu ihtimalin kağıt üzerinden hayata geçebilmesi için, Federal Alman milli takımını —hem de kendi sahasında— yenmek gerekiyordu.

Böylesi bir «ihtimal» dahi burjuva basın-yayın organlarının ölçüyü hepten kaçırmalarına yetti de arttı bile. Evet, gerçi bugüne dek sadece bir kez, o da bir özel maç olan ilk maçta yıllar önce yenebildiğimiz Alman milli takımını, hem de formunun zirvesinde olduğu bir yılda, üstüne üstlük kendi sahasında yenmek pek olacak iş değildi ama, olsun top da yuvarlaktı! Ve burjuva gazetelerinin cicili bicili spor sayfaları hep bu temayı işleyip durdular haftalar boyunca: Top yuvarlaktır! Tabii TRT de bu koroya katılmakta gecikmedi.

Bu kutsal koro, haftalar süren çalışmalarıyla öyle bir hava yarattı ki, bilmeyen de Almanlara savaş ilan edildi sanır. Arşivler didik didik edildi ve o ilk özel maçın fotoğrafları boy boy yayınlandı: «Bu tablo bir daha niye tekrarlanmasın?»! Elbette bu sorunun cevabını biliyorlardı ve bu yüzden, «Efendim top yuvarlaktır»!... En «ciddi» futbol adamlarından, en «yetkili» ağızlara kadar herkes bu nakaratı tekrarlayıp durdu. Hani Hoca'nın «ya tutarsa» hesabı gibi...

Sonuçta tabii ki tutmadı. Tutamazdı da, çünkü top yuvarlaktı ama futbol köşeliydi. Bunun böyle olduğunu o koro da pekâlâ bilirdi ama, sonucu gördükten sonra bile bunu dile getirmek işlerine gelmezdi. Çünkü biliyorlardı ki, lâf dönüp dolaşıp «deveye sormuşlar...» hikâyesine dayanırdı. Bu yüzden maçın ertesinde de adet olduğu üzre spor sayfaları önceden hazırlanan bahanelerle dolduruldu.

İşe her zaman olduğu gibi hakemden başladılar. Zaten spor muhabirlerimiz öteden beri hakemlerin yedi göbek sülalelerinde «Yunan kanı» aramakta ustadırlar. Bu seferki hakem İsviçreliydi. Bu hakeme ne kulp takacaklar acaba diye beklerken, bir de baktık ki kulp çoktan hazırlanmış. Meğer Alman milli takımının teknik direktörü Derval'ın karısı İsviçreliymiş! Maçtan sonra Derval'la karşılıklı bira kadehlerini tokuşturan büyük gazetelerimizden birinin spor yazarlarından biri, Derval'a «karınız nasıl?» diye soruvermiş. Milli takımın eski baş antrenörlerinden biri olan bu «uyanık» yazarın sorusuna, adamcağız «karım futbolla ilgilenmez» diye cevap verebilmiş neyseki...

Maçın ertesi günü bir başka büyük gazetenin spor sayfasındaki manşette «Bir ofsayt, bir de beleş gol» deniliyordu. Beleş golü —ne demekse— bir yana bırakalım. Zaten asıl fırtına ofsayt olduğu iddia edilen birinci gol üzerinde kopartıldı. Bu golün ofsayt olduğunu kanıtlamak için TV'de iki üç gün boyunca defalarca gösterildi golün atılışı. Bütün maç, oynanan futbol bir yana bırakıldı. Bütün dikkatler birinci golün üzerinde toplandı. «Ofsayttı ya da değildi, önemli olan sergilenen futboldu, ve oynanan oyun neyin ne olduğunu bir kez daha çok açık bir şekilde kanıtladı» demeye kimse yanaşmadı. Varsa yoksa birinci gol ofsayt miydi, değil miydi? Bu arada çok ilginç de bir olay oldu. Burjuva basınının yazdığına göre, maçın tekrar gösterimi sırasında farkedilmiş ki, maçı anlatan Alman spiker «Ofsayt» diye bağırmış. Eh, bundan da daha iyi bir kanıt olamazdı doğrusu. Oysa maçı televizyondan izleyenlerin hatırlayacağı gibi, bizim spiker de aynı anda «ofsayt yok» diye bağırıyordu. Hangi spikerin yanıldığı konumuz değil elbette. Önemli olan, sözkonusu golün TRT televizyonunda defalarca ve defalarca gösterilmesi sırasında bizim spikerin o sözlerinin yok edilmiş olması ve «uyanık» spor muhabirlerinin de her nedense bu konunun hiç mi hiç sözünü etmemeleridir.

Yine adet olduğu üzere, «suç»u birilerinin üzerine yıkmak gerekliydi! Sabri Kiraz bir yana, hemen iki büyük «suçlu» bulundu: Erhan Önal ve Engin! Engin hadi neyse ne de, Erhan Önal'ın baş suçlu olarak seçilmesi ilk bakışta gerçekten şaşırtıcı. Çünkü sahada futbol adına yetersiz de olsa bir şeyler yapan, ya da yapmaya çalışan «bizden» tek bir kişi varsa o da Erhan Önal'dı. (O da ne kadar bizden»se!..) Ama spor yazarlarının çoğunluğu sözbirliği etmişçesine Erhan Önal'ı suçladılar. Biraz düşününce bunun neden'ni anlamak güç değil. Nasılsa diğer futbolculardan bir iş çıkmayacığını bilen «futbol yazarlarımız», futbolu herşeyiyle Almanya'da öğrenen Erhan Önal'a büyük umutlar bağlamışlar anlaşılan. Tek başına bir şey yapmasa da, anlaşılan hepsinin rüyalarını Galler maçındaki gibi şık bir Erhan Önal golü süslemekteymiş. Hayal kırıklığına uğrayınca da, o hırsla veryansın ettiler Erhan Önal'a. İş bu kadar basit.

Eski FB'li, yeni —güya— H Berlin'li Engin'se başlıbaşına bir olaydı. Okurlarımızın hatırlayacağı gibi, Engin'in Almanya'ya transferi sırasında, tüm burjuva basını «zafer şarkıları» söylerken, biz gazetemiz Gerçek'te, Engin'in Almanya'daki futbola ayak uydurmasının mümkün olmadığını, bu yüzden kısa sürede yedeğe alınacağını ve Almanya'da özellikle Berlin'de bulunan işçi yurttaşlarımızı stadlara doldurabilmek için transfer edildiğini yazmıştık. Bizim dediğimiz çıktı. Engin çoktandır yedekte. Engin'in yedekte paslanması «birileri»nin de «milli hislerini rencide» etmiş olacak ki, Engin Bakanlık emriyle bu maçın kadrosuna alındı. Verdiği süre içinde kampa katılmadığı için S. Kiraz küplere bindi ve kesinlikle kadroya almayacağını açıkladı ama, emir büyük yerden çıkmıştı bir kere. Engin çok iyi oynayacaktı ve Almanlara iyi bir ders verecektik!! Eski huyları depreşen Engin. Türkiye'ye geç gelmekle de kalmayıp kampa bir gün geç katılır, ayrıca bir saatliğine kamptan ayrılıp altı saat sonra döner. Ama milli takımlar baş antrenörünün eli mecburdur. Engin'i kadroya almak zorundadır. Ve bunun da adı spordur, futboldur!...

Velhasıl kelâm, yenen iki golle birlikte bu komedi noktalandı. Hani top gibi futbol da yuvarlak olsaydı ve Türkiye galip çıksaydı bu maçtan, bu komedinin trajediye dönüşmesi işten bile değildi. Şu sözleri duyar gibi oluyoruz:

«Yencez dedik, yendik. Türk milleti her şeye kaadirdir. Yangını söndürcez dedik, dimek ki, söndürcez!...»

ABD olimpik kuralları çiğniyor

Spor karşılaşmaları aynı zamanda barışçı ilişkilerdir. Gelin görün ki ABD spor karşılaşmalarına dahi gerginlik sokmaktan geri kalmamaktadır. Bunun son örneği Şubat ayında New York Lake Placid'de yapılacak Kış Olimpiyatları için ABD'nin sporculara vize zorunluğu getirmekte ısrar etmektedir.

Bu durum Olimpiyat Kuralları'na aykırı olduğu gibi, bu konudaki ilk olaydır. Bundan önceki Olimpiyat oyunlarında, tüm sporcular olimpik kurallar gereği yalnızca Olimpiyat Komitesi'nce verilen tanıtma kartları ile karşılaşmaların yapılacağı ülkeye girmektedirler.

Kış Olimpiyatlarını gerçekleştirmeye talip olduğu zaman Lake Placid yerel yönetimi ve ABD hükümeti Olimpiyat Kuralları'na uyacaklarına dair söz vermişlerdi. Buna karşılık şimdi, ABD gerginlik yaratıcı tutumunda ısrar ediyor.

Gerçek Sahibi: Ali Kar. Adres: Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/11 Cağaloğlu - İstanbul Tel: 28 27 41
Sorumlu Müdür: Hamit Çaylı. Ankara Bürosu: Kızılırmak Caddesi, Kızılırmak Apt. 36/5 Yenişehir, Tel: 17 28 70 Dizgi: Kitle Gazetecilik Matbaacılık A. Ş Baskı: Hürriyet Ofset Tesisleri

faşist MHP

Baştarafı s. 1'de

teşkil eden Adalet Partisi bu yığılan kanıtlar karşısında gittikçe köşeye sıkışıyor.

MHP'nin bir cinayet örgütü olduğunu kanıtlayan son gelişmeyi, haberini geçen hafta verdiğimiz Aksaray MHP binasında faaliyet gösteren ÜGD şubesinde ele geçen belgeler teşkil ediyor. Polis tarafından Perşembe günü yapılan açıklamaya göre ÜGD şubesinde beyaz zarflar içinde öldürülecek kişilerin adları, resimleri, adresleri, evlerine geliş gidiş saatlerini gösteren notlar bulunmuştur. Bunlardan sadece bir kısmı açıklandı. Buna göre İstanbul Üniversitesi Rektörü Prof. Haluk Alp, Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı Prof. Tarık Zafer Tunaya, Yazar Aziz Nesin, İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın, Hukuk Fakültesi öğretim üyesi Bülent Tanör, Behçet Kemal Çağlar Lisesi Felsefe öğretmeni Kürşat İstanbullu, Etiler karakolunda görevli polislerin tümü, bir polis müdürü ve iki güvenlik görevlisi öldürülecek kişiler arasında bulunuyor. Beyaz zarfların nerede düzenlendiğini polis araştırıyormuş. Bu beyaz zarflar «operasyon» hangi semtte yapılacaksa oranın ÜGD şubesine gönderiliyormuş. Anlaşılan Aksaray MHP binası İstanbul operasyonlarının «bölge dağıtım merkezi» olarak kullanılıyor.

MHP Aksaray binasında başka ilginç şeyler de bulunmuş. Örneğin sahte CHP üyelik kartları bunlar arasında. Herhalde yapılacak bazı eylemlerde CHP kaynaklıymış gibi bir izlenim verilmek isteniyor. Bir başka ilginç belge de geçenlerde öldürülen dört Amerikalının oturduğu evin içinde bulunduğu bölgenin detaylı krokisi. Hangi taşı kaldırsak altından faşizmin iğrenç yüzü sırıtıyor. Bulunan tabancaların balistik raporlarının hangi gerçekleri ortaya çıkaracağı henüz bilinmiyor.

Suç kanıtları yığıldıkça Adalet Partisi'nin suç ortağı niteliği daha net bir şekilde gözler önüne seriliyor. Adalet Partisi demokrasiyi boğmak için MHP'nin eylemlerini koçbaşı olarak kullanma hevesinde. Bu yüzden ona devlet kadrolarında yer veriyor, bu yüzden «bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz» diyor. Demirel'in 1967'den beri açık himayesi ve desteği olmasa MHP bugünkü gücüne erişemezdi. Komando kampları hep Demirel başbakanken kuruldu. MC hükümetleri zamanında MHP devlet katlarına tırmandı. Şurası çok açık: MHP'yi Demirel büyüttü. Bu yüzden de faşist hareketin sonu geldiğinde Demirel'in de sonu gelecek.

Akın Özdemir

Baştarafı s. 2'de

«Değerli Akın, aramızdan ayrılışının birinci yılında seni anarken acını hepimiz yüreğimizde duyuyoruz. Faşist saldırıların ve kitle katliamlarının alabildiğine hızlandığı bu günlerde faşizme ve faşistlere karşı verdiğin militan mücadele bizlere örnek olmaya devam ediyor. Seni hep Ziraat Mühendisleri Odası bölge şubesini faşistlere karşı savunurken, üretici, yemini yazarken, Ceyhan ve Niğde birliği platformuna başkanlık edişini unutamıyorum. Daha nice mücadele örneklerin belleğimizde yaşıyor. Ama yığınların «Akınlar ölmez!» sözlerini duyuyor, ardından gelecek güzel günleri de görüyoruz. Rahat uyu. Geride bıraktıkların kararlı, başları dik ve yürekleri ateşli. Anını yaşatacağız. Selâm sana!»

TRT'de 12 Mart sansürü

Baştarafı s. 1'de

ladı. Diğer bir deyişle neyin yayınlanıp, neyin yayınlanmayacağına sıkıyönetim'in karar vereceğini söyledi. Bu uygulamanın ilk yansımaları olarak haberler kuşa çevrilirken, siyasi partilerin demeçleri de yayınlanmadı. CHP, MSP, CGP ve DP parti demeçlerine konulan sansürü protesto ett'ler.

Görüldüğü üzere, MC'ciler bu kez sıkıyönetim varlığından da alabildiğine yararlanarak, TRT'yi tam bir gericilik ve halk düşmanlığı borazanı yapmak için elinden geleni ardına koymayacaktır.

TRT ötedenberi sosyalistlere sansür uygulamaktadır. Sosyalistlerin demeçlerine yer verilmediği gibi, seçimlerde sosyalistlerin demeci sansüre uğramış, kimisi toptan yayından kaldırılmış ve nihayet TRT'deki seçim konuşmaları nedeniyle sosyalistler aleyhine soruşturmalar başlatılmıştır.

Şimdi sosyalistlere uygulanan bu amansız sansürün kapsamı daha genişletilmektedir. Ve kendisi iktidardayken, özgürlüklerin tümüne değil, işine gelenine sahip çıkan ve sosyalistlere uygulanan sansüre tepki göstermeyen CHP şimdi kendisi sansür tehlikesi ile yüzyüzedir.

Görülen o ki, TRT'de 12 Mart sansürü işlemeye başlamıştır.

Hergün

Baştarafı s. 3'de

başkanları olduklarından çok iyi bilirler. Derneklere 1200 liradan fazla verilmiyeceğini, verilse bile bunun makbuzlara geçirilemiyeceğini, tersini düşünmek için bağışta bulunanların en az Hergün'cüler kadar kara cahil olması gerekir!

Hergün, «yalan ne kadar büyük olursa o kadar inandırıcı olur» düsturunu, elhak iyi uyguluyor! Bağış miktarı ne kadar büyük olursa, anarşiye de o kadar çok bulaşılır! Faşist katillere o kadar büyük hedef olunur! Bu arada MHP de kendini «anarşi»den o kadar tenzih eder!

Gazioğlu'nun yeni yıl mesajı

Baştarafı s. 1'de

Mamak Askeri Ceza ve Tutukevi'nde bulundurulan TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu tüm devrimci-demokratik güçlere el yazısıyla gönderdiği yeni yıl mesajında, faşist saldırılara, yoğun ekonomik ve siyasi baskılara karşı mücadelede kararlı olduklarını vurgulamıştır. Gazioğlu'nun yeni yıl mesajı şöyledir:

«Yeni yıla, emekçi halkımıza ve öğretmenlerimize yönelik yoğun ekonomik ve siyasi baskılar altında giriyoruz.

Egemen sınıfların besleyip koruduğu faşist saldırganlık, en başta örgütümüzü ve üyelerimizi hedef seçmiştir. İşbirlikçi, tekelci sermayenin her alandaki temsilcileri aşımıza, işimize, özgürlüklerimize, canımıza yönelmiş bir durumda... Türkiye Eğitim Emekçilerini örgütsüz bırakma, yıldırıp teslim alma gündemlerinde...

Tüm bu olumsuzluklara karşın, bizler yeni yılda örgütsel dayanışmamızı en üst düzeye çıkaracağız. Her geçen gün daha da küçülen lokmamızı işinden atılan, kıyılan meslekdaşlarımızla bölüşeceğiz. Saflarımızda yılgınlığa, teslimiyetçiliğe yer bırakmadan, tüm emekçi halk güçlerimizle birlikte Faşizme, Emperyalizme, şovenizme karşı barikat kuracağız. Nihai zafer devrimci — demokratik güçlerin olacaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle, üyelerimizin, öğrencilerimizin, öğretmen dostlarının yeni ylını kutlar, saygılar sunarım.

13.12.1979

Gültekin GAZİOĞLU
TÖB — DER GENEL BAŞKANI
Mamak Ask. Cezaevi ve Tutukevi
ANKARA»

Afganistan'da yeni gelişmeler

Baştarafı s. 1'de

Afganistan'da eski devlet başkanı Taraki'nin başbakan yardımcılığını yapan ve Marksist Halk Demokrat Partisi önderlerinden olan Babrak Karmel yönetimi ele almıştır.

Babrak Karmel'in Kabil Radyosu'ndan bir mesaj yayınlayarak tüm siyasal tutukluların serbest bırakılacağı ve işsizlere iş olanakları sağlanacağını duyurduğu bildirilmektedir. Bu arada Afgan hükümetinin isteği üzerine Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a asker göndermeyi resmen kabul ettiği kaydedilmektedir.

Afganistan'daki yeni gelişmeler geri toplumdan sosyal kurtuluşa ulaşan yolda katedilmesi gereken çetin yolun sancılarıdır. Ancak kuşku yoktur ki, Afgan halkı için artık Nisan Devrimi öncesine dönüş sözkonusu değildir, olamaz. Sosyal kurtuluş yolunda her yeni sancı gerçekte ileriye doğru bir gelişme adımıdır. Afgan halkı Devrimi'nin kalıcı kazanımlarla ve başarıyla sürdürecektir.

Madenlerin talanı hızlanıyor

Baştarafı s. 1'de

3. MÇ ülkede her alanda olduğu gibi maden konusunda da para babalarına olan hizmetini hızlandırıyor. Daha önce CHP ağırlıklı hükümetin göstermelik de olsa çıkardığı madenlerin devletleştirilmesi ile ilgili yasa durdurulmuştu. Bu yasa, ülke ekonomisi açısından önemi olan madenlerden (Demir, Krom, Kömür, v.s.) başlayarak madenlerin hepsini olmasa bile büyük çoğunluğunu devletleştirmeyi amaçlıyordu. Göstermelik bir yasaydı diyoruz, zira uygulamada, çok önemli olan birtakım madenlere dokunulmadı. Örneğin, uygulamada kömüre ağırlık verilirken Trakya'daki önemli kömür yataklarına hiç dokunulmadı. Zira o yatakların sahibi KOÇ ve şirketleri idi. Buna benzer daha pek çok örnek sıralayabiliriz.

Öğrenildiğine göre tüm bunları geride bırakan yeni yöntemlere başvurulmak isteniyor. Devletin arama ruhsatını aldığı istikbal vaad eden sahaların, müddeti dolunca arama ruhsatını yenilemeyip sermayenin bu sahaları kapmasına olanak sağlamak isteniyor.

Bunun M.T.A. Enstitüsündeki yeni yöneticiler tarafından uygulanmaya başlandığı gözlenmektedir. Türkiye ekonomisi açısından önem taşıyan, özellikle sun'i gübre yapımında kullanılan fosfat yataklarının Güneydoğu Anadolu'daki sahalarının, bir kısmı yapı malzemesi ve çeşitli alanlarda kullanılan pomza taşı Doğu Anadolu, Orta Anadolu bölgesindeki sahalarının arama ruhsatları dolmuş bulunmaktadır. Arama ruhsatının derhal yenilenmesi gerekirken ve sorumlu olan yönetici defalarca uyarılmasına rağmen, 'Bu devlet neleri kaybetmemiş ki, bunları kaybetse ne olur,» şeklindeki demagojiye dahi sığmayan tavırlarla konu kapatılmak istenmiştir.

Dahası özel sektörün eline geçen bu sahaların aramaları gene MTA Enstitüsüne yaptırılacaktır. Zira özel sektörün şu anda arama yapacak yeterli eleman ve cihazları bulunmamaktadır.

Kısaca devlet eliyle kişi zengin etmenin de ötesinde, talan etme politikası hızla yürütülüyor.

Aral işçileri sesleniyor

Baştarafı s. 2'de

Merkez Şubemizi yöneten efendiler döner koltuklarında kendi işlerinin rahatlığını düşünerek bizleri uyutuyorlardı. Onlardan bir yarar gelmeyeceğini anladığımız zaman, son çare olarak 1. Nolu Şube yöneticileri ve Yönetim Kurulunu toplantıya çağırarak dertlerimizi dile getirdik. Ertesi günü gidip Merkez Şube'yi işgal etmek için karar almak istedik. Fakat Şube İcra Kurulundan bazı arkadaşlar, «Memlekette Demokrasi var» diyerek, Merkez Şube'ye gidip konuşmayı istediler. Bunun üzerine Şube İcra Kurulu ile birkaç arkadaş merkeze giderek bütün arkadaşların sabrının son safhaya geldiğini anlattık. Merkez Şube Başkanına; «Sayın Başkan, sizler gitmezseniz bizler Türk-İş Başkanına gideceğiz» deyince aldığımız cevap şu oldu: «Ben gitmiyorum. Başkan bana, işçiler orada beklemesin, gitsinler, biz onların davalarına bakarız dedi» diyerek tekrar gidemeyeceğini söyledi. O sıra orada bulunan Şube Sekreteri; «İsterseniz hiçbiriniz gitmeyin. Sayın Başkana ben gideceğim» diyerek çıktı. Orada bulunan Aral Şarap Fabrikası işçisi ve şube yönetim kurulu üyesi bir arkadaşla, Merkez Şube Genel Sekreteri onunla birlikte gittiler. Sayın Başkana durumu izah etmişler. Başkanımız İstanbul'a telefon ederek, Aral Şarap Fabrikası grev olurunun gelmesini istiyor ve grevimiz 48 gün sonra, 8. ayın 22'sinde geliyor.

Bu arada geçen zaman bizleri mali ve maddi bakımdan çok ağır bir sıkıntıya düşürdüğü için grevin ertesi günü, Merkez Şubeye giderek 1000'er lira avans talebinde bulunduk. Cevap; veremeyiz ama şubeniz kefil olursa onlara avans olarak verir onlar size dağıtır oldu. Sendikamız grev kararını aldıktan sonra, 15 günde bir 1350 lira olmak üzere ayda 2700 lira grev fonundan ücret ödüyordu, bu parayla biz ne yapabilirdik.

Yıllardır bizim aidatlarımızı peşin peşin alan sendika ağaları, kürsülerde vaat verenler ve emekçinin yanındayız diyenler hangi yüzle karşımıza çıkacaksınız? Tek-Gıda-İş Sendikası adına çalışan bütün emekçi arkadaşlarımıza sesleniyoruz, sarı sendika ağalarına kanmayın, bizlerin yaşadığı bu güçlükle geçen günleri sizlerde yaşamamak için, tedbirlerinizi şimdiden alarak işçi sınıfı doğrultusunda çalışmalarımızı ilerletelim, mücadelemiz işverenlere olduğu kadar sarı sendika ağalarına da karşı olsun. Bizler 4,5 ay grev çadırında bekledik ve bu zaman sonunda ,kışlık acil ihtiyaçlarımızı karşılamak için, sendikadan tazminatlarımıza mahsuben 5.000'er lira avans istedik, Merkez Şube yetkilileri vermediler, çünkü bütün istekleri grevi kırmaktı.

Bizler, Aral Şarap Fabrikası işçileri olarak, 4,5 ay sonra, İşverenin ve sendika ağalarının isteklerine uyup, grevimizi dağıtmak zorunda bırakıldık, şimdi ise herbirimiz bir yerde perişan bir halde ailelerimizin nafakasını çıkarmaya çalışıyoruz.

İşte, Aral Şarap Fabrikası işçilerinin dramı budur. İşçi olarak çalışacağımız heryerde, işçi emekçi haklarını ölene kadar savunacağız.

Aral Şarap Fabrikası işçileri bütün işçi ve emekçi kardeşlerine saygılar sunar.

Aral Şarap Fab. işçileri/Ankara

Faşistler öğretmenleri ölümle tehdit ediyor

Türkiye Eğitim Derneği (TED) Ankara Koleji'nde ilerici öğretmenleri faşistler ölüm mektuplarıyla tehdit ediyor. Faşist saldırganlığın azgın boyutlara varması ve öteden beri ilerici öğretmenlerin faşist saldırıların başlıca hedeflerinden biri olması, konunun ciddiyetini artırıyor, salt tehdit olmakla kalmayacağını gösteriyor.

Kolejin Edebiyat öğretmeni Özdemir Sarıca'ya gönderilen mektupta, Edebiyat öğretmeni R. G. (Rüksan Günaysu) ve İngilizce öğretmeni H. O. (Hülya Onay) açıktan açığa tehdit edilmekte ve mektupta kendileriyle ilgili olarak şöyle denilmektedir: **«Siz İngilizce öğretmeni H. O., siz ve sizin gibi niceleri arkalarına baka baka gitti. Siz de lâyık olduğunuz yere gideceksiniz... Siz Edebiyat öğretmeni R. G. işçileri kandırmak size mi düştü? Sınıflarda komünizm propagandası yap, sonra da Vakko'dan dışarı çıkma... Madem ki komünizme karşı değilsin, işçilerden yanasın, sen de lâyık olduğun yere gideceksin.»**

Faşistlerin ilericileri neye lâyık (!?) gördükleri biliniyor. Son günlerde her gün ilerici öğrenci ve öğretmenler katlediliyor. Faşistlerin mektubunda, **«komünist öğretmenlerin, işçi bozuntularının» okulu terketmeleri isteniyor. Aksi halde nereye gönderileceklerini bilmeleri gerektiği** söyleniyor. İlericiler, bu tür tehditlerle görevlerini terketmezler. Ama faşistlerin Hitler ve Mussolini'den beri nereye gönderildikleri, tarihin çöplüğüne lâyık oldukları artık herkesin mâlûmu.

Öte yandan GERÇEK okurları tarafından Gaziantep'te Kadın Hakları Koruma Derneği başkanı Asiye Zahterci'yi Sıkıyönetim Merkez Komutanlığına götüren komutan vekili yüzbaşı Ümit Gübselmen'in, sıkıyönetim cezaevi sorumlusu asteğmen Murat Özgenç'le birlikte işkenceden geçirdiği» bildiriliyor. «Asiye Zahterci'yi kemik coplarla dayanılmaz biçimde döven bu kişiler, daha sonra kendisine poliste işkence edildiğini söyleyerek suçu üzerlerinden atmak istemişlerdir.» Gaziantep'te bu tür uygulamaların son günlerde arttığı, evinde sol kitaplar bulunan ilericilerin ağır işkencelere maruz bırakıldığı da belirtiliyor. «Ama, Alibaba mah., Cengiz Topel sokak 23 nolu evde Hitler'in yasaklanmış kitaplarına el koymayan yetkililer, kitapların sahibine de hiç birşey yapmıyor.»

IMF dayattı,

Baştarafı s. 1'de

ra yansıyacaktır. Böylece kabak dönüp dolaşıp yine emekçilerin ve dar gelirlilerin başında patlayacaktır.

Bütün bunlar, bugüne kadar asgari ücretten alınan verginin neye hizmet ettiğini de gösteriyor. Asgari ücretten vergi alınmaması enflasyonist baskıyı arttıracağına göre —ki bugünkü ekonomik ve sosyal düzen sürdükçe bu kaçınılmazdır, yıllardır içinde yaşadığımız enflasyon çıkmazı bunu açıkça gösteriyor— demek ki enflasyonun bugünkü düzeyi asgari ücretle çalıştırılan yüzbinlerce işçi ve memurdan üstelik bir de vergi kesilmesi bahasına henüz daha ileri ölçülere ulaşmamıştır!

Bu da gösteriyor ki enflasyonun, hayat pahalılığının nedeni işçi-memur ücretlerinin artması ya da işçi-memur vergilerinin azaltılması değildir. Tam tersine, enflasyonun bahası onların sırtından çıkartılmaktadır!

TOB-DER

Baştarafı s. 1'de

yığınları hesaba katmıyan bu düşünce bir kere daha iflas etmek kaderiyle karşı karşıya. 12 Mart öncesinde eğitim emekçilerinin kitlesel örgütü olan TÖS kapatıldı ama demokratik öğretmen hareketi durdurulamadı. Bu defa da böyle olacak.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz bir bildiri yayınlayarak TÖB-DER'in kapatılmasını protesto etti. Kaçmaz demecinde şunları belirtti:

«TÖB-DER içindeki bazı grupların ve bir kısım öğrenci akımlarının dersleri boykot etmeleri bahane edilerek, öğretmenlerimizin yığınsal meslek örgütü TÖB-DER'in kapatılması demokratik hukuk ilkeleriyle bağdaştırılamaz. Bilindiği gibi genel başkanı Gültekin Gazioğlu dahil olmak üzere TÖB-DER yöneticileri uzunca bir zamandan beri tutukludurlar. En seçkin yöneticilerinden yoksun olan TÖB-DER'in almış olduğu bir boykot kararı olmadığı da bilinmektedir. Böyleyken hiç bir gerekçe gösterilmeksizin TÖB-DER'in kapatılması, demokrasiyi savunanlara karşı önümüzdeki dönemde şiddetlendirileceği açıkça beyan edilen yoğun baskıların ibret verici bir örneğidir.

Kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkacağını ve faşist zorbalığa karşı sonuna kadar direneceğini gören burjuvazi demokrasi mücadelesinin başını çeken, emekçi halkın saygınlığını kazanmış örgütlerin kapatılmasını devamlı talep etmiştir. Bu konuda şimşekleri en çok üzerine çekeniş geniş halk yığınları ile bütünleşmiş öğretmenler ve onların örgütü TÖB-DER olduğu da bilinmektedir. TÖB-DER'in MC sorumluları tarafından daha önce de iki kez kapatıldığı hatırlardadır.

«Teröre karşı mücadele» gerekçesiyle demokrasi güçlerinin başına çorap örülmek istenmektedir. Oysa terörün kaynağı çoktan bellidir. En son iki ülkücü dernekte yapılan aramalar, buraların ufak çapta cephanelik olduğunu kanıtlamıştır. Ülkücülerin MHP'yle içiçe oldukları ise mahkeme zabıtlarında resmen belgelenmiştir. Böyleyken öldürülecek kişilerin listesini hazırlayanlar ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolaşmakta, demokrasiyi savunanlar ise yoğun baskılara uğratılmaktadır. Gerekçesiz kapatılan TÖB-DER açılmalı, iki aya yakın süredir yargıç önüne çıkartılmayan Gültekin Gazioğlu ve arkadaşları serbest bırakılmalıdır.»

İlaç tekellerinin kâr için

Baştarafı s. 1'de

kaçakçılık suçundan gıyabi tutuklama kararı çıkartılan ve bütün aramalara rağmen bir buçuk ay ele geçirilemeyen Eczacıbaşı Holding yöneticilerinden Şakir Eczacıbaşı, ilk duruşmasının yapıldığı gün mahkemeye çıka gelmiş ve sorgusundan sonra serbest bırakılmıştır .

Eczacıbaşı hakkındaki suçlama, bir başka ilâç fabrikası adına gümrüğe gelen nadide bir ilâç hammaddesini çalıntı olduğunu bildiği halde sahte faturayla satın almaktır.

Öbür firma Atabay'ın şikâyeti üzerine iş mahkemeye intikal etmiş ve Eczacıbaşı fabrikasının satın alma müdür yardımcısı ile birkaç kişi daha tutuklanmışlardır. Eczacıbaşının satın alma müdür yardımcısı poliste verdiği ifadede hammaddeyi gümrükten çalanlarla şahsen ilişki kurduğunu itiraf etmiş, fakat mahkemede bu ifadesinden dönerek faturanın sahte olduğundan haberi olmadığını, 250 bin lira üzerindeki alımların da Şakir Eczacıbaşı'nın onayından geçtiğini söylemiştir. Eczacıbaşı'nın avukatları da Holding'in yılda iki milyar liralık alım satım yaptığını, bunlar içinde 3 milyon liralık bir alım işinde sahte fatura kullanıp kullanılmadığının bilinemiyeceğini savunma olarak ileri sürmüşlerdir.

Mahkeme, Ş. Eczacıbaşı hakkındaki gıyabî tutuklama kararını kaldırırken tutuklu Holding memurlarının da tahliyesine karar vermiştir.

Gerçek Durum

toplumsal gelişme geriye dönük zikzaklar çizmemiş midir? Vietnam halkı 1971'de savaşın en yoğun acılarını yaşadı. Ama bundan kısa bir süre sonra 1975'te zafere ulaşıldı. Gene Kamboçya halkı son on yılın tek tek bazı yıllarında, hunhar bir Maocu küçük burjuva kliğin tiranlığının acılarını yaşadı. Ama şimdi o dönemin yaralarını sara sara kurtuluş yolunda ilerliyor. Örnekleri uzatmaya gerek yok. Bilinçli çabamızla tarihi gelişmeyi hızlandırma işlevimizi yerine getirdikçe içinde bulunduğumuz tek tek yılların acıları ne olursa olsun, yarın bizimdir, biz ezilenlerin, sömürülenlerindir.

Bir on yılı geride bırakırken, işçi sınıfımızın, demokrasi güçlerimizin durumundaki önemli olumsuzluklar gözardı edilemez. Hızla tırmanan faşizm ve gericilik karşısında, kendi sınıf hareketinin siyasi örgütsel birliğini kuramamış olan proletarya en geniş demokrasi saflarına da öncülük edemiyor. Ve göz göre göre gericilik mevzi kazanıyor, demokrasi güçleri daha da dağılıyor. Önümüzdeki yakın perspektif kara bulutlarla kaplı. Girmek üzere olduğumuz on yılın ilk yıllarının büyük zorluklarla dolu olacağı anlaşılıyor.

Ama karanlık aydınlığa gebedir. Olumsuzluk içinde olumluluğu taşır. Bilimsel sosyalist hareketin bölünmüş olduğunu artık herkes teslim ediyor. Teşhiste birleşmek tedavide birleşmenin en önemli adımıdır. Demokrasi güçlerini biraraya getirmenin anti-faşist safları cepheleştirmenin temel şartı olan işçi sınıfı önderliği dağın ardında değildir. Bunun için birliğin sağlanmasını beklemek gerekmiyor. Bilimsel sosyalist platformda yer alanların kollektif önderliği olasıdır ve olumsuzluğun içindeki olumluluk olarak yakındır. Şüphesiz bu süreç içinde birliğin de sağlanması önderliği pekiştirir, gericiliğin yenilmesini çabuklaştırır.

Ülkemizin koşulları çetindir. Buna uygun olarak sınıf mücadelesi de çetin koşullarda ve hızlı bir gelişme seyri içinde cereyan etmektedir. Biz, bu karanlığın sonunda doğacak güneşi görüyoruz.

Önümüzdeki on yıla, ilerde geri dönüp baktığımızda almış olduğumuzu göreceğimiz mesafe şaşırtıcı olacaktır.

Gurup sözleşmeleri, görevlerimiz

Son iki dönemde özellikle Metalurji, Tekstil ve Cam İşkollarında gurup sözleşmeleri söz konusu olmuştur. Bugün de Cam ve Metalurji işkolunda Gurup Sözleşmesi görüşmeleri başlamış, Tekstil işkolunda ise başlamak üzeredir.

Gurup Sözleşmesi, bilindiği gibi aynı işkolundaki birçok işyerini kapsayan tek tip bir toplu sözleşmenin bağıtlanmasıdır.

Yine bilindiği gibi Gurup Sözleşmesi uygulamasını ilk kez gündeme getiren ve dayatarak kabul ettiren MESS olmuştur. Bir anlamda da Gurup Sözleşmesi uygulaması Türkiye'deki toplu sözleşmeciliğin doğal gelişiminin ürünü olarak ortaya çıkmış ve geçerlilik kazanmıştır.

Gurup Sözleşmesi uygulamasıyla tekeller iki ana hedefe varmayı amaçlamaktadırlar. Bunlar:

1 — Sözleşme döneminde işverenlerin (irili-ufaklı) bütün gücünü seferber etmek ve ayrı ayrı sendikalarda toplanmış işçilerin bu bölünmüşlüğünden yararlanarak kendi tekliflerini kabul ettirmek.

2 — Tekellerin kendi işkolunda var olan küçük ve orta sermayeli işyerlerini tasfiye etmek ya da bütünüyle kendilerine bağımlı kılmak, aynı süreci işçi sınıfının devrimci sendikalarına da uygulamak.

Tekelci sermayenin Gurup Sözleşmeleri ile varmak istediği hedefler belli olduğuna göre; işçi sınıfının Gurup sözleşmesi sırasında üzerine düşen görevler de somut olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu görevler:

1 — Tekelci sermayenin grup sözleşmeleri döneminde başlattığı ve işçi sınıfını müttefiklerinden soyutlamaya yönelik propagandayı etkisiz duruma getirmek. Bunun içinde sözleşme görüşmelerini, işçilerin istemlerini ve bu istemlerin haklılığını kamuoyuna duyurmak ve bütün emekçi halk güçlerinin aktif desteğini sağlamak.

2 — Gurup sözleşmesinin söz konusu olduğu iş kollarındaki devrimci sendikalar başta olmak üzere diğer sendikalarla güç ve eylem birlikleri oluşturmak bu güç eylem birliğini konfederasyonlar, diger işkollarındaki sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin desteğini alacak bir biçimde yaşama geçirmek olmaktadır.

Bu görevlerin yerine getirilmesi; gurup sözleşmeleri döneminde verilen mücadeleyi demokrasi güçleriyle tekellerin ve tekellerin güdümündeki faşist ve gerici güçlerin mücadelesine dönüştürecektir. Ancak böylesi boyutlara ulaştırılabildiği takdirde grup sözleşmeleri hem işçi sınıfının ekonomik demokratik kazanımlarına yeni ve ileri mevziler katacak hem de işçi sınıfının sendikal birliğine hizmet edecektir.

Gurup sözleşmelerinin bu boyutları ile ele alınması ve görevlerin bu yaklaşımla yerine getirilebilmesi için, geçmiş dönemlerdeki gurup sözleşmesi mücadelelerinden özellikle de metalurji işkolunda MESS'e karşı verilen mücadeleden önemli dersler almak zorunluluktur. O dönemdeki olumsuzlukların, gurupçuluğun ve sekterliklerin kesinlikle önünün alınması gerekir.

Bu dönemde de aynı hataların işlenmesi işçi sınıfının siyasi ve ekonomik hareketinde önemli hatalara yol açacağı gibi, gurup sözleşmelerinin bütünüyle tekellerin çıkarlarına hizmet etmesini getirecek, onların faşist ve gerici girişimlerine güç katacaktır.

Güney Afrika'da ırkçı yönetim 12 yurtseveri tutukladı

12 Güney Afrikalı yurtsever, ırkçı Güney Afrika yönetimi mahkemelerinde ölüm cezası istemiyle yargılanıyor.

Güney Afrika'da ırkçı yönetimin saldırıları sürüyor. Ekim ayı ortalarında on iki Güney Afrikalı yurtsever, ırkçı yönetimin «Terör Yasası»na göre, «vatana ihanet»ten ve 43 daha hafif «suçtan» dolayı tutuklandılar. Yurtseverler Afrika Ulusal Kongresi (ANC) üyesi oldukları ve onun amaçları doğrultusunda faaliyetleri nedeniyle tutuklanmış bulunuyorlar.

Kamuoyunun tepkisinden korkan duruşma yargıcı mahkemenin kapalı olarak yapılmasını kararlaştırdı. Bunun üzerine tutuklu yurtseverler, «vatana ihanet» topluma karşı işlenmiş bir «suç» olduğuna göre, davaya kamuoyundan gizli olarak bakmanın aslında, kamuoyunu ANC'nin amaçlarını ve kazanımlarını öğrenmekten alıkoymak olduğunu söyleyerek kararı protesto ettiler. Bu protestoyla ilgili olarak, tutuklu yurtseverler savunma yapmayacaklarını, ırkçı yönetimin mahkemesini tanımadıklarını açıkladılar. Buna karşılık yurtseverler zor kullanılarak mahkemeye getirildiler ve içlerinden ikisi «mahkemeye hakaret»ten 6 ay hüküm giydi.

Güney Afrika halkının bağımsızlık mücadelesinin öncüsü Afrika Ulusal Kongresi (ANC), tüm dünya ilerici güçlerine çağrıda bulunarak 12 yurtseverin hayatlarının kurtarılmasına destek olunmasını istedi. ANC'nin çağrısında şöyle deniliyor: «Onları savunmak uluslararası bir görevdir. Onların hayatlarını kurtarmak için elinizden geleni yapın. Talep edin ki, «Yargılama» durdurulsun! Tutuklu özgürlük savaşçılarına Savaş Tutsağı muamelesi yapılsın! »

ANC'nin çağrısına yer veren Dünya Barış Konseyi'de yaptığı çağrıda tüm ulusal ve uluslararası örgütleri 12 yurtseverin hayatlarını kurtarmaya çağırarak, Güney Afrika hükümetinin protesto edilmesini istedi.

Eskişehir'de işçilerin patronlara ve faşist komplolara karşı

Kılıçoğlu ve Eston'da mücadele yükseliyor

Eskişehir'de çimento ve toprak işçileri Kılıçoğlu ve Eston'da, patronlara ve onların uşağı faşist Çimse-İş sendikasına karşı kararlı bir mücadele yürütüyor. Patron ve faşist sendikacılar, polisle de işbirliği ederek işçilerin haklı mücadelesini bastırmak için her türlü komplo, baskı ve saldırıya yelteniyor.

Geçtiğimiz günlerde DİSK'e bağlı Keramik-İş sendikasının şube binasına kapıları kırarak giren faşistler, içeride bulunan dolapları da parçalayarak içinde bulunan sendika üye fişlerini, tüm evrak ve defterleri çaldılar.

Bilindiği gibi, bir gün sonra Keramik-İş, sözleşme yetkisi için bölge çalışmaya başvuracaktı ve bu nedenle Kılıçoğlu işyerinde çalışan işçilere ait evrak ve üye fişleri hazır olarak dolapta bulunuyordu. Faşistler işveren desteğinde MİSK'i örgütlemek, bunun için de Keramik-İş'in fiş ve evraklarını çalarak, bu sendikanın yetkisini engellemek amacıyla bu hırsızlığı yapmışlardır.

Durumu sabah öğrenen Keramik-İş yetkilileri, hemen ilgili yerlere başvurmuşlar ve bu arada işyerinde yeniden üye kaydı yapmışlardı. Ancak yeni düzenlenen üye kayıtlarını Bölge Çalışma Müdürlüğüne götürmek isteyen başta şube başkanı Kemal Çelik olmak üzere diğer sendika yöneticileri Bölge Çalışma Müdürlüğü binası önünde bir gurup faşistin saldırısına uğramışlardır. **Saldırıyı bir süre önce Halkın Kurtuluşu gurubunun önderliğini yapan ve şimdi MHP'li olan Erdoğan adlı işçi yönetmiş** ve bu arada olay yerine gelen polisler Keramik-İş Şube Başkanı ile diğer yöneticileri gözaltına almışlardır. Geride kalan işçiler evrakları yine zorlukla Bölge Çalışmaya götürmüşler, ancak binadan çıktıktan sonra yine faşistlerin saldırısına uğramışlardır. Faşistler gün boyunca Keramik-İş sendikasını kontrol altına almışlar, işçiler sendika binasına gidememişlerdir.

Kılıçoğlu işçileri geçen yıl sarı Çimse-İş'e karşı sürdürdükleri yiğit direniş sonunda DİSK Keramik-İş'e girmişler ve işveren-sarı sendika işbirliğini bozmuşlardı. Bu durumu hazmedemeyen faşistler şimdi polis desteğinde saldırılarını sürdürmekte ve işçilerin mücadelesini kırmak, patron köpekliği yapmak istemektedirler. Bu durumda faşist saldırıları önlemesi gereken polis ise saldırıya uğrayan sendika yöneticilerini tutuklayıp faşist saldırıları kolaylaştırmaktadır. Böylece Keramik-İş yetki alamayacak ve patron faşistler sayesinde sevince boğulacaktır.

Ama Kılıçoğlu direnişinin üstünden daha yıllar geçmedi ve işçiler geçmişin acılarını unutmadılar. Hiçbir baskı ve saldırı, hatta polis oyunu sökmeyecek ve yiğit Kılıçoğlu işçileri faşist-polis işbirliğini bozacaktır.

Öte yandan, 600 civarında işçinin çalıştığı Eston Beton Direk Fabrikasında işveren, üretimi daraltma kararı alarak 150 işçinin iş akitlerini fesh etti.

İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü, hayat pahalılığının çekilmez boyutlara vardığı günümüzde, 150 işçi kardeşimizde aileleri ile birlikte açlar ordusuna katıldı.

Onların bu vurgun, karaborsa ve talan düzeninde işgüçlerinden başka satacak bir şeyleri yoktu, yine bu düzende çile ve dertten başka kazanacakları bir şey olmadığı gibi.

Gözü dönmüş sermayenin bunalımdan çıkmada kurbanı işçiler ve tüm emekçilerdir. Dışa bağımlı kapitalizmin acımasız kıskacında emekçilerin üzerine yüklenilen her şey gibi, üretimin tıkanıklığı da yüzlerce insanımızı bir anda açlığın pençesine atıveriyor.

Bu işyerinde örgütlü faşist Çimse-İş, Başbuğlarının deyimi ile, «işçilerin memleket kalkınmasına fedakârca katkıları»ndan bile vazgeçerek işten atılmalarına seyirci kaldı. Hatta seyirci kalmayıp, bizzat işverenle birlikte, atılacakların listesini çıkartarak, patron köpekliği yaptı. Buna tüm işçiler şahit!

İşverenin, iş şartlarının ve faşist zorbalığın ağır baskıları altında, kapitalizmin en iğrenç yüzü sergilendi.

Ama tüm baskı güçleri bilsinler ki, ilimizde Toprak Sanayi işkolunda yiğit ve şanlı bir mücadele veriliyor. Kılıçoğlu Kiremit işçisi de Çimse-İş'ten koparak, çığ gibi büyüyen DİSK'in, o'nun yiğit Keramik-İş'inin saflarına katılıyor. Çok yakında bir gün Eston'daki sınıf kardeşlerini de kucaklayacaklar, patronların ölümüne korktukları Kılıçoğlu geleneği Eskişehir'de faşist uzlaşmacı sarı sendikacılığın Toprak işkolundaki tüm pisliklerini temizliyecektir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Eskişehir il örgütü sendikal bürosu, yaptığı bir açıklama ile işçilerin yanında olduğunu belirterek, işçilerin patronun zorbalığını ve faşist komploları aşacağını, TSİP'in bu mücadelede üzerine düşeni yapmakta olduğunu açıkladı.

Yiğit Kılıçoğlu işçileri kararlı mücadeleleriyle faşist-polis işbirliğini bozacak ve oyunları boşa çıkaracaktır.

Gerçek Konuşalım

REMZİ ÇIĞ

Burjuvazinin yeni tehditleri

Ülke ne zaman bir döviz darboğazına girse, hemen yurt dışında 1 milyonu aşkın işçimizin çalıştığı hatırlanır. Ve bilcümle planlamacılar, ekonomi uzmanları yurda daha çok işçi dövizi getirmenin çarelerini aramaya başlarlar. İşçi dövizlerine daha yüksek kur uygulama, türlü çeşitli şirketler kurarak yurt dışındaki işçilerimizi «köşeyi dönme» vaadleriyle aldatarak soyup soğana çevirme, banka kapılarında, veznelerinde sıkça rastlanan «işçi kardeş hoş geldin» ibareleriyle süslü ve baştan aşağı riyakârlık, sahte sevgi gösterisi kokan afişler, panolar hep bu amaca yönelik olarak şimdiye kadar uygulanan yöntemlerdendir.

Şimdi Örtülü MC döneminde ise bu yöntemlerin nitelik değiştirmeye başladığı gözlenmektedir. Hükümetin yeni gelir kaynakları yaratma konusunda yaptığı çalışmalarla ilgili olarak gazetelerde yer alan bilgilere göre, yurt dışında çalışan her işçinin Türkiye'ye ayda en az 200 mark göndermesini sağlayacak tedbirlerden söz ediliyor. Böylece basit bir matematik hesabıyla ayda 200 milyon mark, bu düşünce gerçekleşirse, sermaye düzenine bir nebze soluk aldıracak, parababalarını rahatlatacak.

Ancak sorunun önemli bir yanı var. Her işçinin Türkiye'ye ayda en az 200 mark göndermesi nasıl sağlanacak. Bunca ilkel sevgi gösterisi, riyakârca yaklaşmalar, yüksek kur uygulamaları istenen sonuçları vermediğine göre, bu kez nasıl bir yöntem düşünülüyor?

İşte bu girişimi gerçekleştirmeye yönelik tedbir gerçekten ilginç. Edinilen bilgilere göre 3. MC ayda en az 200 mark göndermeyen işçinin pasaportunu iptal edecekmiş! Pasaportu iptal edilen işçi için de her halde iki seçenek var. Ya Türkiye vatandaşlığını kaybetme tehlikesini göze alarak yurt dışında çalışmasını sürdürmek, ya da Türkiye'ye «sürülme» tehlikesi ile karşı karşıya kalmak!

Zaten zaman zaman yurt dışındaki kimi kamu görevlilerinin faaliyetlerinden rahatsız oldukları işçilere «Türkiye'ye sürülme» tehdidiyle gözdağı vermeye çalıştığı biliniyordu. Anlaşılan bu yöntem Örtülü MC sayesinde artık bir devlet politikası haline gelmek üzere.

Evet, yıllardır sermaye sınıfının yönettiği ülkemizde insanları «Türkiye'de yaşamaya zorlamak» etkili bir ceza tehdidi haline gelmiştir. «Nurlu ufuklar, Müreffeh Türkiye» edebiyatlarının aslında bir avuç parababası için geçerli olduğu bir kez daha, çarpıcı bir şekilde anlaşılmıştır.

Parababaları şimdi yurtdışında çalışan işçilerimizin yüreklerine salınan bu «sürgün» korkusu nedeniyle belki kısa bir süre de olsa soluk alabilir, nefeslenebilirler.

Ancak işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın yıllardır süren mücadelesi parababalarının yüreğine de bir başka korkuyu çoktan kazımıştır. Parababalarının bu korkusu gerçekleştiği an, yurtdışında çalışan bir milyonu aşkın işçi kardeşimize 45 milyon hep birden sesleneceğiz: «Emekçi kardeşlerimiz, ülkenize hoş geldiniz, sefa geldiniz.»

Fındık-İş, 3. MC'nin baskılarına boyun eğmiyor

3. MC işbaşına gelir gelmez Fisko-Birlik çalışanları üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdı İlk anda 90 ilerici işçinin işine son verildi. Bundan sonra baskıların daha da yoğunlaşacağı bilinmekle birlikte, işçilerin buna sessiz kalmıyacağı görülmektedir.

DİSK, Fındık-İş üyelerinin yanında. DİSK Genel Sekreteri Fehmi Işıklar, olayları yakından görmek üzere DİSK 7. bölge temsilcisi Aydın Yeşilyurt'la birlikte, Fındık-İş üye ve yöneticileriyle toplantılar yaptı. Ordu, Giresun ve Samsun'da yapılan toplantılarda sendika yönetiminin başkanlığında işyeri komiteleri kurularak MC'nin Ticaret Bakanı'na karşı yürütecekleri mücadelenin biçimlerini saptadılar. DİSK 7. bölge temsilcisi A. Yeşilyurt, Ordu, Giresun, Trabzon yörelerindeki çalışmaları hızlandırarak, il komitelerinin işlerliğini sağlamaya çalışıyor. İşçiler DİSK merkezini de yanlarında görmekten gelen güvenle mücadelelerini daha da kararlı yürütmektedirler.

Ticaret Bakanı'nın Fisko-Birlik çalışanlarına karşı baskıları sökmeyecek; Fındık-İş, DİSK'in de desteğiyle Ticaret Bakanı'nın gerici baskılarını püskürtecektir.

Sakarya Kemik Un Fabrikası işçileri direnişte

Sakarya Kemik Un Fabrikasında işçiler patronun anti-demokratik uygulama ve baskılarına karşı direnişe geçti. Sakarya **Gerçek** muhabiri, işçilerin sorunlarını yansıtmak üzere grev sözcüsü Muammer Yeşil ve 52 yaşındaki işçi Ali Çoban'la görüştü.

Ali Çoban, 9 nüfusa bakıyor ve işyerinde dört yıldır 5000 lira gibi düşük bir ücretle çalışıyor. İşyerindeki toplam işçi sayısı 18, Direnişe katılan işçiler 15 kişi. Postabaşı, bekçi ve patrona yardakçılık eden bir kişi direnişin dışında kalmış.

İşçiler sadece maaş alıyorlar. İşyerinde 2 bin liraya çalışan işçiler de var. Hiçbir sosyal güvenceleri yok. Ali Çoban, sigortalı olup olmadıkları konusundaki soruya şu karşılığı veriyor: «İşveren, sigortamızı işletmiyor. Her ayın 15 gününü sigortalı gösteriyor, çoğu zaman onu da yapmıyor. Ama bu nasıl iş? diye iş müfettişlerinden bir soran yok! Haklarımızı araştırdığımızda, canınız isterse, dışarda yüzlerce işsiz var, diyor ve dayatırsak işimize son veriyor.»

«İşyerinin sağlık koşulları nasıl?»

«Çok kötü. Zehirli buhar içersinde çalışıyoruz. İşveren buna karşı hiçbir önlem almıyor.»

«Taleplerinizi söyler misiniz? Bu talepler yüzünden işten atılan oldu mu?»

«7 arkadaşımız, Gıda-İş'e üye oldukları için işten atıldılar. Onlar bizimle dayanışma içinde... İş elbisesi verilmiyor, kendi elbiselerimizle, dışarda da kullandığımız elbiselerimizle çalışıyoruz. Ayakkabılarımız da öyle, çok çabuk eskiyor. Bu konudaki ısrarımızdan sonra, göstermelik olarak yelek ve ayakkabı verdi. Atılan arkadaşlarımızdan bunları da geri aldı.»

● LASTİK İŞÇİLERİ DİSK'TE ÖRGÜTLENİYOR

Sosyal ÜNYE işyerindeki işçiler, DİSK'e bağlı Lastik-İş'te örgütlendiler. Toplu sözleşme görüşmelerine başlamak için çağrı yapılmasına karşın görüşmelere katılmayan lastik işvereni, sendikanın grev kararı almasından sonra, işçilerin mücadelelerinde kararlı olduklarını görünce toplu sözleşme masasına oturmak zorunda kalmıştır. Toplu sözleşme görüşmeleri sürmektedir

● GEYVE'DE TÜM DEMOKRATİK KURULUŞLAR GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİ KARARI ALDI

Hayat pahalılığına, faşist teröre, baskı, kıyım ve zulme karşı güçlerini birleştirdiklerini açıklayan demokratik kuruluşlar, basına yazılı açıklama yaparak aldıkları kararları şöyle açıkladılar:

«Her konuda güçlerimizi birleştirmek, ortak bir gece ve yığınsal gösteriler düzenlemek faşist tehdit ve saldırılara birlikte göğüs germek, işçilerle ve emekçi halkla dayanışma içinde olmak, ortaklaşa köy gezileri ve seminerler düzenlemek, ortaklaşa bir bülten çıkarmak, güç ve eylem birliğinin yerel düzeyde kalmasıyla yetinmeyip bu birliğin gücünü ülke çapındaki güçbirliklerine katmak.»

Nazilli'de sarı sendika engeli aşılacak

SÜMERBANK İŞÇİLERİ KÖTÜ SAĞLIK KOŞULLARININ GİDERİLMESİ İÇİN DİRENDİ

● DİSK Tekstil Sendikası yetki mücadelesini sürdürürken, kötü iş koşullarına karşı mücadeleyi de elden bırakmıyor.

Sümrebank Nazilli fabrikasında çalışan işçiler 18 Aralık Salı günü uyarı direnişi yaptılar. İşçiler, işyerinin yağmur nedeniyle suyla dolduğunu, işverenin kendilerini buna rağmen çalıştırdığını, bir çok arkadaşlarının bu yüzden hastalandığını söyleyerek, işverene karşı ihtar olarak protesto direnişi yaptılar. İşyerinde biriken yağmur suları temizlenene kadar çalışmayacaklarını söylediler. Aynı gün Sümerbank işçileri yemeklerinin kötü olduğunu ve düzeltilmesi gerektiğini söyleyerek yemek boykotu yaptılar.

Gerçek muhabirinin DİSK'e bağlı Tekstil sendikası Nazilli şubesi yöneticilerinden Kenan YILDIRIM ile konuştu.

● Sendikanız Nazilli Sümerbank fabrikasında yeni olduğu, hatta Teksif sendikası ile sendikanız arasındaki yetki sorunu kesin bir sonuca ulaşmadığı halde başlattığınız ve olumlu bir şekilde sonuçlandırdığınız eylem hakkında bilgi verir misiniz?

«Sendikamız sizlerin de bildiği gibi fabrikamızda yapılan irade beyanını 273 oy farkıyla kazanmıştır. Fakat Teksif sendikası bugüne kadar, biz Sümerbank işçilerini işverene yok pahasına sattığı yetmiyormuş gibi, işçilerin iradesine karşı çıkmış ve irade beyanı sonucuna itiraz ederek mahkemeye başvurmuştur. Yapılan ilk mahkemede, sendikamız avukatları, Teksif'in itirazının geçersiz olduğunu, çünkü itirazın şube başkanı tarafından değil, Teksif genel başkanı veya ona vekalet eden bir avukat tarafından yapılması gerektiğini söyleyerek, usul olarak itirazın yanlış yapıldığını ve itirazın reddedilmesi gerektiğini belirttiler. Sendikamız avukatları benzeri bir mahkemenin kararını da hakim'e verdikleri halde, mahkeme başka bir tarihe ertelendi. 17 Aralık tarihinde yapılan ikinci mahkemede söz konusu hakim yine kararsız davranarak mahkemeyi 25 Aralık 1979 tarihine ertelemiştir. Son hükümet değişikliği ile birlikte sendikamıza karşı girişilen oyunlardan biri olduğuna kuşku duymadığımız bu olay, bizleri yeni önlemler almaya zorlamaktadır. Çünkü yasalar açık olduğu halde yetki verilmemekte, sürekli olarak oyalama taktiği uygulanmaktadır.

Sendikamız, tüm bu oyunlara karşın irade beyanını kazandığı günden beri, işyerinde üye arkadaşların sorunlarına çözüm bulmak için çalışmış, bu yolda küçümsenmiyecek işler başarmıştır. Fakat gerek yetki sorununun kesin sonuca ulaşmaması, gerekse hâlâ Teksif'in toplu iş sözleşmesinin kullanılır olması, birçok sorunu çözmemize engel teşkil etmektedir. Sendikamız işverenle toplu sözleşme bağıtlayana kadar gerek imtihan, gerekse diğer komisyonlara giremediği için elimiz kolumuz hâlâ bağlı durumdayız. Böyle olumsuzluklar içinde işçi arkadaşların sorunlarını çözme yolunda işverene yaptığımız uyarılar şimdiye kadar, yetki sorunu bahane edilerek fazla dikkate alınmadı. Geçen ay içinde yağmur **yağdığında işletmenin suyla dolduğunu ve işçi arkadaşların suların içinde sağlık koşullarına uygun olmayan şartlarda çalıştıklarını işverene söyledik.** İşveren gereğini yapacağını söylediği halde bu güne kadar hiç bir şey yapmadı. Son yağan yağmurlardan sonra işletme eskisi gibi suyla doldu, İşçi arkadaşların hastalanma tehlikesine rağmen göl gibi birikmiş suyun içinde çalıştırılmalarına müsaade edemezdik. Zaten işçi arkadaşlar da çalışmak istemiyorlardı. Bunun üzerine sendikamız dokuma bölümünden başlayarak, akan salonların olduğu ünitelerde üretimi durdurdu. İşverenle yaptığımız görüşmeler sonucu salon'ların akışı durdurulana kadar, yağış olduğu günlerde üretimin durdurulacağı üzerine anlaşmaya varıldı. Bundan böyle arkadaşlarımız suyun içinde çalışma kesinlikle yapmayacaktır. Ayrıca ünitelerde biriken sular temizlenene kadar üretim duracaktır.

İkinci olarak çözmemiz gereken bir sorun da yemeklerin kötü oluşu idi. Defalarca işverene götürdüğümüz halde işveren bu konuda hiç bir girişimde bulunmamıştı. Aynı gün tüm arkadaşlar yemekleri boykot ederek yemek yemediler. Bunun üzerine işveren yemeklerin düzeltileceği üzerine söz verdi. Düzelmediği takdirde doğacak olayların sorumluluğunu da kabul etti. Gerek yemek boykotunda, gerekse işi bırakma eyleminde bizleri sevindiren bir şey oldu: Teksif üyesi arkadaşlar da bizlere katıldılar. Sendikamızın başlattığı mücadelede Nazilli Sümerbank işçilerinin birliğinin daha da güçlendiği açıkca görüldü.»

Gerçek Muhabiri Mustafa Şeşen

DİSK 2. Bölge Temsilciler Meclisi Toplandı

DİSK 2. Bölge Temsilciler Meclisi Mersin'de toplandı. Fotoğrafta delegelerden bir gurup görülüyor.

DİSK'in, tüm demokrasi güçlerini hedef alan egemen sınıfların saldırısı karşısında izlenecek mücadele yöntemlerini belirlemek üzere tabanın görüş ve önerilerini almak için düzenlediği BÖLGE TEMSİLCİLER MECLİSİ toplantılarından birisi 15.12.1979 günü saat 10.00 da Mersin belediyesi nikâh salonunda yapılmıştır.

Adana, Gaziantep, Hatay ve İçel illerini kapsayan 2. Bölge temsilciler meclisine yaklaşık 600 kişi katılmıştır. Saygı duruşundan sonra 2. Bölge temsilcisi Yusuf Yürekli açılış konuşmasını yapmıştır. Daha sonra söz alan DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, 14 Ekim seçim sonuçlarını ve seçim sonrası ekonomik siyasal gelişmeleri değerlendirerek egemenlerin işçi ve emekçilere saldırılarını yoğunlaştırdıklarına ve zaten yetersiz, sınırlı olan hak ve özgürlükleri budamak istediklerine dikkatleri çekerek bu amaçla yasa taslakları ve yasa değişikliklerinin parlamentonun gündemine getirildiğini söylemiş ve sözlerine şöyle devam etmiştir:

«İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın büyük kayıplar pahasına yıllardır sürdürdüğü mücadele sonunda elde ettikleri temel demokratik hak ve özgürlükler bugün önemli şekilde budanmak istenmektedir. Sendikalar yasası, toplu sözleşme ve grev yasası, dernekler yasası başta olmak üzere çok sayıda yasa değiştirilmek istenirken olağanüstü haller, Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasa tasarıları da yeniden gündeme getirilmektedir. Büyük toplu sözleşmelerin, grevlerin, hak aramaların yoğunlaşacağı bir dönemin öncesinde Demirel hükümetinin işçi ve emekçi halkımıza karşı takındığı saldırgan tavır, işveren örgütlerinin, burjuvazinin istekleriyle tam bir çakışma halindedir.

Demirel'in «Anarşiyi, terörü» önleme sözlerinin ardına sığınarak giriştiği çabaların içeriğinin ne anlama geldiğini açıklayan Baştürk, Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkın teslim olacağını sananlar 15-16 Haziranları, 16 Eylül DGM eylemlerini, 1 Mayısları ve tüm kitlesel eylemlerimizi ne çabuk unutmuş gözükmektedirler» demistir.

Hükümetin kendi siyasî görüşünde olmayan belediyeleri cezalandırdığını ve gerekli yardımı yapmadığına da değinen Baştürk, belediyelerde çalışan yüzyirmi bini aşkın üyemiz milyonlara varan alacağını alamamakta ve ücretsiz çalışır duruma düşmektedir demiştir.

«Türkiye bağımlı olduğu Emperyalist - Kapitalist sistemin uzantısında yoğun bir bunalım içindedir. Egemenlerin bu bunalımı aşmak için başvurduğu yollar birer çıkmazdır. Yitirilen «umut»tan sonra, halkımıza «çare» olarak gösterilen Demirel de bir çare değildir. Demirel gerçekte burjuvazinin «çaresizliğidir». Burjuvazinin «anarşiyi, terörü önleme» sözleriyle ortaya attığı ve Demirel'e uygulatacağı öneriler gerçekte bir avuç sömürücüye karşı çıkan milyonlarca emekçinin mücadelesinden duydukları korkunun ürünleridir.

Böylece Demirel ve yandaşları bizi daha açık mücadeleye davet etmişlerdir, davetleri kabûlümüzdür. Mücadelemiz keskinleşecektir. Gelecek bizimdir, gelecek işçi sınıfınındır!»

O'NUN HİKAYESİ

M DOĞRUER